

புடபு

ஊற்று-4 | நதி-11 | மார்ச்-2022 | திங்களிதழ்

ISSN : 2582-4015

தகவு

கலை இலக்கிய மின்னிதழ்

www.puduvu.com

‘பெண்ணியம்
ஒரு
சித்தாந்தம்
ஆன்று..
அது
வாழ்ந்து
காட்ப்படுவது..’

■ எழுத்தாளர் அம்பையுடனான நேர்காணல்

‘மாண்புமிகு மகளிர்’ கவிதைப் போட்டி
பரிசு பெற்ற கவிதைகள்

படைப்பு

தகவு

கலை இலக்கிய மின்னிதழ்

உள்ளது-4 | நதி-11 | மார்ச் 2022

நிறுவனர் & நிர்வாக ஆசிரியர் :
ஜின்னா அஸ்மி

ஆசிரியர் :
ஆசியாதாரா

நிர்வாகக் குழு :
சகா(சலீம் கான்)
இப்ராஹிம் ஷரீப்
ஜெ. ராஜா ஜெயகரன்

தலைமை நிருபர் :
வலங்கைமான் நூர்தீன்

நிருபர்கள் குழு :
முனைவர் கோ.நித்தியா
க.சோ.திருமாவளவன்
ஸ்டெல்லா தமிழரசி
கலிங்கப்பட்டி க.கருப்பசாமி

முதன்மை வடிவமைப்பாளர் :
கமல் காளிதாஸ்

வடிவமைப்பு :
ப.முகம்மது புலவர் மீரான்

ஓவியக் கலைஞர் :
சக்தி அருளானந்தம்

படைப்புகள் மற்றும்
கருத்துக்களை அனுப்ப வேண்டிய
மின்னஞ்சல் முகவரி :
padaippugal@padaippu.com

அலுவலக முகவரி :
படைப்பு குழுமம்
அரசு பதிவெண் : 521/2018
#8, மதுரை வீரன் நகர்
கூத்தப்பாக்கம்
கடலூர், தமிழ்நாடு - 607002.
admin@padaippu.com
9489375575

நேர்காணல்கள் மற்றும் கட்டுரையாளர்களின்
கருத்துக்கள் அவரவர் கருத்துக்களே.
கதை மற்றும் கவிதைகளின் கருத்துக்கள்
கற்பனையே. படைப்பு தகவு மின்னிதழின்
கருத்துக்கள் அல்ல.

உள்ளே...

- தலையங்கம் -பக். 04
- 'பெண்ணியம் ஒரு சித்தாந்தம் அன்று..
அது வாழ்ந்து காட்டப்படுவது..' -
எழுத்தாளர் அம்பையுடனான சீர்காணல் -பக். 05
- 'மாண்புமிகு மகளிர்' கவிதைப் போட்டி
- பரிசு பெற்ற கவிதைகள் -பக். 11
- பச்சைய பாத்திரம்
- கோ.லீலா -பக். 22
- மீளுமோ அக்காலம்?
- ராஜி வாஞ்சி -பக். 35
- காமம் எனப்படுவது யாதெனில்..
- ப்ரியா பாஸ்கரன் -பக். 45
- தமிழில் தோன்றிய முதல் முத்தப் புராணம்..
- அகவி -பக். 60

சிறுகதைகள்

- சிறுமி
- ஆங்கிலத்தில்: ஜமைக்கா கின்கேய்ட்
- தமிழில்: கார்டுழலி -பக். 25
- ஒளிர்
- ஜ. கிருத்திகா -பக். 28
- சங்கு மனிதர்கள்
- மதுரா -பக். 38
- தூரம்
- விஜி முருகநாதன் -பக். 41

சிறுகதை

- முண்டச்சி
- சரஸ்வதி ராசேந்திரன் -பக். 50
- சேவல் காவடி
- உமா மோகன் -பக். 55
- குப்பைத் தொட்டி
- வே. செவ்வந்தி -பக். 62

கவிதைகள்

- ஹேமலதா -பக். 12
- வள்ளி கண்ணன் -பக். 13
- எலி. தில்பர் புஷ்பிதா -பக். 14
- மோகன சுந்தரி -பக். 15
- எஸ்தர் ராணி -பக். 16
- ஜே.ஜே. அனிப்பா -பக். 17
- ரத்னா வெங்கட் -பக். 18
- பாரதி சண்முகநாதன் -பக். 19
- கீர்த்தி கிருஷ் -பக். 20
- அல்லி பாத்தியா -பக். 21
- அ.வெண்ணிலா -பக். 27
- கயல் -பக். 40
- தேன்மொழி தாஸ் -பக். 54

படைப்பு

உருக்கில் இணைப்பு

வணக்கம்.

படைப்பு 'தகவு' நாற்பத்தேழாம் இதழ் உங்கள் கண்முன் பரந்து விநிந்திருக்கிறது.

காலந்தோறும்மான இலக்கியப் பதிவுகளில் பெண்களின் குரல்கள் ஒன்றும் சாத்வீகமாக ஒலித்துவிடவில்லை. ஓளவைகள் தொடங்கி அம்பை வரை அனைத்துப் பெண் குரல்களும் சமூகத்தின் ஆழங்களை அலசித் துளாவிக் கேள்வி கேட்டவைதாம். அகமாக இருந்தாலும் சரி புறமாக இருந்தாலும் சரி.. பெண் குரல் என்றாலே ஆழ்ந்த குரலாகத்தான் ஒலித்திருக்கிறது.

இந்த மாத நேர்காணலில் அம்பை பெண் எழுத்தாளர்கள் எழுதினால் அது பெண்களைப் பற்றியது என்பதான எல்லைக்கோடுகளின்மீது விமர்சனம் வைக்கிறார். ஆண்கள் எழுதுவது உலகளாவியது மற்றும் பெண்கள் எழுதுவது அவர்களைப் பற்றி என்ற இரு முரணான பார்வைகள் குறித்த அதிமுக்கியமான சாடல் அது.

இந்தச் சமூகம்தான் பெண்ணை வளர்த்தெடுக்கிறது. களங்கமறியாப் பிறப்பின்மீது சமூகம் விதிமுறைகள் என்னும் சாட்டை எடுத்துச் சுழற்றி அடித்துத் தனக்கேற்றபடி வடிவமைத்துவிடுகிறது. கறைகளையே வாழ்க்கைக்கான அடையாள முத்திரைகளாய் ஏற்று வாழத் துவங்கும் பெண் வாழ்வில் எதிர்க்குரல்கள் எழுந்துவிட்டால் அது எத்தனை வலிமையானதாய் இருக்கும்... புறத்தீட்டினால் சாடும் சமூகத்திடம் அகத்தீட்டு பற்றி உரக்க வினவும். ஆள்பவனுக்கும் மேலாய்த் தன்னை நிலைநிறுத்திக்கொள்ளும்.. மன்னராட்சிச் சூழலிலும். உடல் இச்சைகளை வெகு இயல்பாய் இறைவனை நோக்கிச் செலுத்தும். காறி உமிழ்ந்து இதழ்களை எரித்தாலும் தொடர்ந்து பணியாற்றி இதழுக்குப் பிரமாண்ட விழா கொண்டாடவைக்கும். சமூகம், மதம் தந்த கட்டுப்பாடுகளை மீறித் தொடர்ந்து எழுதிப் பன்னூலாசிரியை என்று வீட்டு முகப்பில் பலகை மாட்டவைக்கும்.

காமம், முலைகள் என எவற்றையெல்லாம் சமூகம் பெண்ணை அடக்கியாளக் கருவிகளாய்க் கொண்டிருந்ததோ அவற்றையெல்லாம் முதலில் கையிலெடுக்கும். அதுவரை பொதுச்சமூகத்தால் காண இயலாத ஆழ்உலகை எல்லாம் அடையாளம் காட்டும். தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் அனைத்தும் நிகழ்ந்திருக்கின்றன.

மாண்புமிகு மகளிர் என்ற தலைப்பிட்டுப் போட்டிக்கு எழுதப்பட்ட கவிதைகளும் மகளிரின் மாண்புகளை இச்சமூகம் எவ்விதத்தில் நோக்குகிறது என்ற அவலங்களைத்தான் தோலுரித்திருக்கின்றன. பெண் வேண்டுவதையெல்லாம் அவளுக்காக அவள் படைப்புகள் முன்வைக்கின்றன. பெண்ணுலகின் இலக்கை நோக்கியதான பயணமாய்ப் படைப்பு வழி பெண்ணின் தேடல் மிகவும் இயல்பானதாய் நீள்கிறது.

மகளிர் தினச் சிறப்பிதழாக, பெண் படைப்புகளை மட்டும் தாங்கியதாக வெளியாகியுள்ள இம்மாதத் தகவின் கட்டுரைகள், சிறுகதைகள், கவிதைகள், தொடர்கள் என உள்ள அனைத்துப் பகுதிகளையும் வாசியுங்கள்.. விவாதியுங்கள்.. பகிருங்கள்.

நன்றி.

ஆசிரியர். ■

'பெண்ணியம் ஒரு சித்தாந்தம் அன்று.. அது வாழ்ந்து காட்டப்படுவது..'

எழுத்தாளர் அம்பையுடனான நேர்காணல்

வாழ்வின் நுண்ணிய தரிசனம் நோக்கி அழைத்துச் செல்லும் எழுத்து அம்பையினுடையது. பெண் எழுதுவதாலோ பெண்ணைப் பற்றி எழுதுவதாலோ ஒரு படைப்பு பெண்ணியப் படைப்பாகாது. அதில் பெண்ணின் குரல், பெண்ணின் மனப்பாடுகள், பெண் விழி கொண்ட சமூகத்தின் சித்திரம் அனைத்தும் அச்சு அசலாய்ப் பதிந்திருக்க வேண்டும்.. அதாவது அம்பையின் எழுத்து போல இருக்க வேண்டும். தமிழ்ப் படைப்புலகம் உவந்து கையிலேந்திப் பெருமிதம் கொள்ளும் படைப்புகளைப் படைத்த பெரும் படைப்பாளர் அம்பை. மகளிர் தினச் சிறப்பிதழில் எழுத்தாளர் அம்பையுடனான நேர்காணல் அமைந்ததில் பெருமகிழ்ச்சி.

முதுகலையில் நல்ல மதிப்பெண் பெற்றிருந்தும் கல்லூரிப் பேராசிரியராகவோ அல்லது ஐ.ஏ.எஸ். ஆவதற்கான படிப்புப் படிக்கவோ வாய்ப்பு இருந்தும், ஒரு சின்ன ஊருக்குப் போய் அங்கே ஒரு பள்ளிக்கூடத்தில் ஆசிரியராக வேண்டும் என்ற லட்சியம் எங்கிருந்து வந்தது?

சுதந்திரத்துக்குப்பின் வந்த தசாப்தத்தில் வளர்ந்த எங்கள் தலைமுறை காந்தியக் கருத்துக்களின் தாக்கம் கொண்ட தலைமுறை. தொண்டு, சேவை, லட்சியம் போன்ற சொற்கள் எங்கள் மனத்தில் ஆழப் பதிந்திருந்தன. சின்ன ஊர் ஒன்றில் போய் டீச்சராக இருக்க வேண்டும், அப்படி இருந்தால் சமூகத்தில் பல மாற்றங்களைக் கொண்டுவரமுடியும் என்ற ஒரு வேகம் இருந்தது மனத்தில். மேலும் நான் வேலைக்குப் போன ஊரில் மெய்யடியான் என்ற எழுத்தாளரான நண்பர் இருந்தார். அவர் தங்கள் ஊருக்கு வரலாமே என்றதும் போகத் தீர்மானித்தேன். நான் நினைத்தபடி எதுவும் நடக்கவில்லை. அங்கிருந்து வெளியேற நேர்ந்தது. இருந்தாலும் ஐ.ஏ.எஸ் ஆகும் ஆசை வரவில்லை. ஆராய்ச்சிக்குப்பின் கல்லூரிகளில் விரிவுரையாளராகவும், கல்வி நிறுவனங்களில் ஆராய்ச்சியாளராகவும் இருந்திருக்கிறேன். தனிப்பட்ட முறையில் நல்கை பெற்று ஆராய்ச்சிகளை மேற்கொள்வது என் இயல்புக்குப் பொருந்திவருகிறது.

உங்கள் கதைகளுக்கும் படைப்புகளுக்கும் உத்வேகமாக இருந்தது யார்?

யாரும் உத்வேகமாக இருந்தார்கள் என்று குறிப்பிட்டிருச் சொல்ல முடியாது. உற்சாகப்படுத்தியவர்களும் ஊக்கப்படுத்தியவர்களும் உண்டு. சென்னையில் குழந்தை எழுத்தாளர்கள் சங்கத்தில் அறுபதுகளின் இறுதியில் இருந்த ரமணியன், மெய்யடியான், இனியவன் இவர்களும் ஆர்.வி, ஆர். சூடாமணி போன்ற முந்தைய தலைமுறை எழுத்தாளர்களும் ஊக்கமும் உற்சாகமும் தந்தார்கள். சென்னையில் எம்.ஏ படிக்கும்போது அதிகமாகப் பழகியது இவர்களுடன்தான். டெல்லிக்குப் போனபின் வெங்கட் சாமினாதன், இந்திரா பார்த்தசாரதி, கஸ்தூரி ரங்கன் போன்ற எழுத்தாளர்கள்

ஊக்குவித்தும் உற்சாகம் தந்தும் விமர்சித்தும் தொடர்ந்து எழுதவைத்தார்கள்.

உங்கள் நண்பர்களால் நடத்தப்பட்ட 'பிரக்ஞை' பத்திரிக்கை குழுவில் இருந்துள்ளீர்கள். அப்போது எழுதியவர்களின் எழுத்து, சிந்தனை புதிய கோணத்தில் இருந்திருக்கும். அதைப் படிக்கும் வாய்ப்பு கிடைத்து இருக்கும். அந்தத் தருணங்களை இப்போது எப்படி பார்க்கிறீர்கள்?

'பிரக்ஞை' பத்திரிகையில் எழுதப்பட்ட எதுவும் எனக்குப் புதிய கோணத்தில் இருக்கவில்லை. அது நான் அறிந்திருந்த கோணம்தான்.

'பிரக்ஞை' குழுவினர் ஒரு வகையில் மார்க்சியக் கண்ணோட்டத்தை விரிவாக்கும் முயற்சியில் இருந்தனர். அதில் இருவர் மார்க்சிய - லெனினியப் பாதையில் செல்ல முற்பட்டிருந்தனர். சமூகத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட எல்லாவற்றுக்கும் அவர்களுக்கு எதிர்ப்பு இருந்தது. தூய பிம்பம் எதையும் அவர்கள் இலக்கியத்தில் வைத்துக் கொள்ள விரும்பவில்லை. எல்லாவற்றையும் கேள்விக்குள்ளாக்க வேண்டும், தங்களையே கூட சுய விமர்சனம் செய்துகொள்ளவேண்டும் என்பதில் ஆர்வமாக இருந்தனர்.

டெல்லியில் மார்க்சியவாதிகள் பலருடன் எனக்கு நட்பு இருந்தாலும் நான் மார்க்சியவாதியாக இருக்கவில்லை. அப்படி இருக்கும் எண்ணமும் இருக்கவில்லை. சமூகத்தில் இருந்த, அதைத் தொடர்ந்து பலவீனப்படுத்தி உடைக்கும் பல கருத்துக்களையும் நடப்புகளையும் நானும் எதிர்த்தேன். ஆனால் என் எதிர்ப்புகளையும் என் விமர்சனங்களையும் சிந்தனையையும் எந்த ஒரு குறிப்பிட்ட சித்தாந்தத்துடனும் நான் இணைத்துக் கொள்ளவில்லை. 'பிரக்ஞை' குழுவினருக்கு அது தெரிந்தே இருந்தது. அதனால்தான் அவர்களுடனான நட்பு மிகவும் ஆழமாக அமைந்தது. விவாதிப்போம்; சண்டைபோடுவோம்; உரக்கக் கத்திக் கூப்பாடுபோடுவோம். ஆனால் நாங்கள் ஒருவருக்கொருவர் ஆதரவாக

இருந்தோம். தமிழ் இலக்கிய உலகத்தில் இப்போதும் உள்ள பலரை நான் அறிந்தது அந்தக் காலகட்டத்தில்தான். ஆத்மாநாம் போன்றவர்களுடன் மிகவும் நல்ல நட்பு இருந்தது 'பிரக்ஞை' குழுவினருக்கு. இப்போது 'பிரக்ஞை' குழு விலிருந்தவர்கள் பல திக்குகளில் சென்றுவிட்டாலும் எங்கள் நட்பு தொடர்கிறது. விவாதங்களும் சண்டைகளும் கூட!

நீங்கள் எழுத ஆரம்பித்த காலத்தில் யாருடைய எழுத்தை அதிகம் வாசித்துள்ளீர்கள்? நீங்கள் எழுதவந்த அறுபதுகளில் எழுதிக்கொண்டிருந்தவர்களுள் மிகவும் அறியப்பட்டிருந்தவராக இருந்தவர்கள் பற்றிக் கூற இயலுமா?

வீட்டில் பல பத்திரிகைகளும் அவற்றில் வரும் தொடர்கதைகளைக் கெட்டி அட்டையில் கட்டப்பட்ட பல நூல்களும் இருந்ததால் அவற்றில் வரும் எழுத்தாளர்களைப் படிக்கும் வாய்ப்பு இருந்தது. லக்ஷ்மி, ஆர். சூடாமணி, சரோஜா ராமமூர்த்தி, குழுதினி, கி. சரஸ்வதி அம்மாள், கி. சாவித்திரி அம்மாள், ஆனந்த விகடனின் தேவன், கல்கி, ரஸவாதி, மாயாவி, ராஜம் ராமமூர்த்தி, ராஜம் கிருஷ்ணன், அநுத்தமா, கிருஷ்ணா, எஸ். ரங்கநாயகி, எல்லார்வி, நாடோடி, எஸ்விவி, பி.எஸ். ராமையா, ஆர்.வி, சங்கரராம், இப்படிப் பலர். வை. மு. கோவின் ஜகன்மோகினி பத்திரிகை எங்கள் வீட்டில் இருக்கவில்லை. ஆனால் அவருடைய சில நாவல்கள் இருந்தன. இது தவிர அம்மா விலை கொடுத்து வாங்கிய

நடேச சாஸ்திரியின் 'திக்கற்ற இரு பெண் குழந்தைகள்' போன்ற நாவல்களும் த. நா. குமாரசாமி, த. நா. சேனாபதி இவர்கள் மொழிபெயர்த்த சரத் சந்திரர் போன்ற வங்காள எழுத்தாளர்களின் மொழிபெயர்ப்புகள், கா.ஸ்ரீ. ஸ்ரீ மொழிபெயர்த்த காண்டேகர் எழுத்துகள் என்று வாசிப்பால் நிறைந்திருந்த ஆண்டுகள் அவைகள். குறிப்பிட்ட ஓர் எழுத்தாளர் என்றில்லாமல் பலரையுமே வாசித்தேன் என்று கூறலாம். இவர்கள் எல்லோருமே வெகுவாக அறியப்பட்ட எழுத்தாளர்கள்தாம்.

நீங்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் பம்பாயின் தமிழிலக்கியச் சூழல் எப்படி இருக்கிறது? எழுத்தாளர்-வாசகர் வட்டம் என்று ஒன்று இருக்கிறதா?

இங்கு மும்பாய் தமிழ்ச்சங்கம் இருக்கிறது. நவி மும்பை தமிழ்ச்சங்கம் என்று ஒன்று இருக்கிறது. பல எழுத்தாளர்களை அழைத்து நடக்கும் நிகழ்வுகள் நடக்கின்றன. புதிய மாதவி பல தமிழ் நிகழ்வுகளில் பங்கேற்று அவற்றை நடத்தவும் செய்கிறார். எழுத்தாளர்-வாசகர் வட்டம் என்றில்லாவிட்டாலும் தொடர்ந்து செயல்பட்டுவருகிறார்கள்.

தொடர்ந்து உங்களது கதைகளில் பறவைகள் உருவகப்படுத்தப்பட்டுக்கொண்டே வருகின்றன. அதன் உளவியல் பின்னணி என்ன?

தெரியவில்லை! யாராவது மனநல மருத்துவரைத்தான் கேட்க வேண்டும்!

அம்பை என்கிற மகாபாரதக் கதாபாத்திரத்தின் மீது உங்களுக்குக் காதல் வரக் காரணம் என்ன? பீஷ்மரைக் குறித்த அம்பையின் புரிதல் அல்லது அவர் மீதான பகை உணர்வு எந்த அளவுக்குப் பெண்ணியச் சிந்தனைகளுக்கு ஏற்புடையது?

அம்பை ஆணுமல்லாத பெண்ணுமல்லாத இரண்டுமேயான கதாபாத்திரம். எந்தவித விளக்கத்துக்கும் உட்படாத அந்தப் பால்நிலை அமைப்பு எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது. பீஷ்மரைக் குறித்த அம்பையின் புரிதல் புராணக் கதைகளுக்கு உட்பட்டது. அது பெண்ணியச் சிந்தனை என்று கொள்ள முடியாது. மேலும் பெண்ணியச் சிந்தனை என்பது முற்றிலும் விளக்கப்பட்ட ஒரே ஒரு வகைப்பட்டது அல்ல. அது பல சிந்தனைகளாக விரிவது.

பெண்ணியம் ஒரு சித்தாந்தம் அன்று.. அது வாழ்ந்து காட்டப்படுவது.

பெண் என்பவள் சக்தியின் பேருரு. அவள்தான் படைப்பின் மூலம். தலைமுறைகளை உருவாக்கும் தகவமைப்புகளை இயல்பிலேயே பெற்றவள். அவளின் படைப்புச் சக்தியின் எந்தப் புள்ளியில் ஆணின் மேலாதிக்கம் ஊடுருவி அவளது சுயத்தைக் குலைப்பதாக நீங்கள் கருதுகிறீர்கள்?

அவள் படைப்புச் சக்தி எனும்போது உயிரைப் படைக்கும் சக்தியையா அல்லது வெளிப்பாட்டுச் சக்தியையா எதைக் கூறுகிறீர்கள் என்பது தெளிவாக இல்லை. உயிரைப் படைக்கும் சக்தி, வெளிப்பாடு இரண்டிலும் ஆணாதிக்கம் ஊடுருவி இருப்பது வரலாறு. ஆனால் பெண்ணின் சுயம் குலைக்கப்படவில்லை என்பதும் வரலாறுதான். ஆணாதிக்கமும் அதற்கான எதிர்ப்பும் இணையான செயல்களாக இருந்து பண்பாடு என்பது மாறிக்கொண்டே வருவதாக இருப்பதுதான் உண்மை.

1955ஆம் ஆண்டு தொடங்கி வழங்கப்பட்டு வருகிற சாகித்திய அகாதமி விருது பெறுகிற நான்காவது பெண் எழுத்தாளர் நீங்கள். கடந்த 65 ஆண்டுகளில் நான்கே நான்கு பெண் எழுத்தாளர்கள்தாம் அடையாளப்படுத்தப்பட்டு இருக்கிறார்கள். இந்த நிலை எதைக் காட்டுகிறது?

சாகித்திய அகாதமி அமைக்கும் தமிழ்த் தேர்வுக் குழு பாரபட்சமின்றிச் சரியாகச் செயல்படும் குழுவாக இத்தனை ஆண்டுகளாக இல்லை; இப்போதும் இல்லை என்பதைத்தான்! மற்ற மொழிகளில் அப்படியில்லை. இப்போதைய தமிழ்த் தேர்வுக் குழுவும் எனக்களித்திருக்கும் சான்றுரையில் நான் அகில இந்தியப் பெண்களின் பாடுகளையும் வேதனைகளையும் எழுதுகிறேன் என்றுதான் சிறப்பித்திருக்கிறது. மற்ற 21 ஆண் எழுத்தாளர்களும் வாழ்க்கையைப் பற்றியும் அதன் சிக்கல்களைப் பற்றியும் எழுதும் உயர்ந்த ஞானிகள் போலும்! இது வழக்கமான ஒரு தட்டைப் பார்வைதான் தமிழ்நாட்டில். இதைப் பற்றிக் கூறியிருக்கிறேன் பலமுறை.

ஆண்கள் ஆண்களைப் பற்றியோ பெண்களைப் பற்றியோ எதை எழுதினாலும் அவர்கள் பார்வை உலகளாவியது; பெண்கள் எழுதுவது என்பது எதை எழுதினாலும் பெண்களைப் பற்றியதுதான்.

பெண்களின் வரலாற்றைப் பதிவுசெய்யும் நோக்கில் துவங்கப்பட்ட 'ஸ்பாரோ' (SPARROW-Sound & Pictures Archives for Research on Women) என்கிற பெண்கள் ஆவணக் காப்பகத்தின் நிறுவனராகவும் அதன் இயக்குநராகவும் செயல்பட்டு வருகிறீர்கள். இந்த அமைப்பு வழங்கும் விருதின் முக்கியத்துவம் பற்றிக் கூறுங்கள்.

இலக்கிய விருது அளிப்பது சமீப ஆண்டுகளாகச் செய்யும் செயல்பாடுதான். ஸ்ரீராம் குழுமத்தின் தலைவரான ஆர். தியாகராஜன் உதவியுடன் இந்த விருதுகள் வழங்கப்படுகின்றன பெண் எழுத்தாளர்களுக்கும் ஆண் எழுத்தாளர்களுக்கும். புனைகதை, கவிதை,

மொழிபெயர்ப்பு, சுயசரிதை இப்படிப் பல வகைமைகளுக்காக அளிக்கிறோம்.

பதின் பருவத்துப் பெண்ணாக நந்திமலைச் சாரலிலே என்ற சிறுவர் நாவலை எழுதிய நீங்கள் இன்று எழுபதுகள் வரை இடையறாத ஒரு எழுத்துப் பயணத்தை மேற்கொண்டு வந்திருக்கிறீர்கள்... அந்தப் பதின்பருவச் சிறுமியின் துள்ளலும் எள்ளலும் இன்றுவரை உங்கள் எழுத்தில் குறையாமல் இருப்பதற்கான காரணம் எது?

குறையாமல் இருக்கிறது என்று நீங்கள் சொல்கிறீர்கள். நன்றி. எல்லோரும் அப்படி நினைக்கவேண்டாமா?! தற்போது பலர் அஞ்சலி எழுதித் தயாராக இருக்கிறார்கள்! என்னுடனான போட்டோக்களும் தயார்!

1976இல் வெளியான 'சிறகுகள் முறியும்' என்ற தொகுதி பெண்ணிலக்கியத்தில் பெரும் உடைப்பை ஏற்படுத்திய தொகுதியாக அறியப்படுகிறது. இலக்கிய உலகம் அதனை எவ்விதம் எதிர்கொண்டது?

மௌனமாக! பத்தாண்டுகளுக்குப் பின்தான் நல்ல விமர்சனம் வந்தது. 'சதங்கை'யில் வந்த முதல் விமர்சனத்தில் "சில கதைகளைப் படித்தால் இதை நாம் எழுதவில்லையே என்று தோன்றும்.

அம்பையின் கதைகளைப் படித்தபோது நல்ல வேளை நாம் இதை எழுதவில்லை என்று தோன்றுகிறது" என்று தேவகோட்டை வா. மூர்த்தி எழுதியிருந்தார். அதுதான் பலரின் கருத்தாகவும் இருந்தது!

எழுத்தாளர் சூடாமணி அவர்களுடனான உங்களது நட்பு பற்றிச் சொல்லுங்கள்.. கருத்தியல் ரீதியாக அவருடன் உங்களைப் பிணைத்த விஷயங்கள் எவை?

எங்கள் நட்பு பல ஆண்டுகளைக் கடந்த நீண்ட, ஆழமான நட்பு. அதன் தன்மை என் இளமைப் பருவத்திலிருந்து அவர் மறையும்வரை மாறிக்கொண்டேதான் இருந்தது. மனித நேயம் என்ற உணர்வுதான் எங்களைப் பிணைத்தது பல கருத்து வேறுபாடுகள் இருந்தாலும்.

1972 வாக்கில் பெண் எழுத்தாளர்களைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியை மேற்கொண்டு இருந்தீர்கள். இந்த ஆராய்ச்சியின் முடிவாக நீங்கள் கண்டடைந்தது என்ன?

'The Face Behind the Mask' என்ற நூல். அதன் நீட்சியாக சமீபத்தில் கிழக்கு பதிப்பகம் வெளியிட்ட "உடலெனும் வெளி" என்ற நூல்.

பெண்ணியச் சிந்தனைகளைச் சொல்வதற்கு ஏதுவான ஒரு கதைக்களத்தை அமைப்பது அல்லது தான் கலாபூர்வமாக உருவாக்கிய ஒரு கதைக்களத்தில் பெண்ணியக் கருத்துக்களை முன் நிறுத்துவது என்பன இருவேறு கதையாக்கச் செயல்பாடுகள். உங்களைப் பொறுத்த அளவில் எது மிக முக்கியமானது?

ஒரு கதை எழுத உட்காரும்போது "இதோ ஒரு பெண்ணியக் கதை" என்று சொல்லிக்கொண்டு எழுத உட்கார முடியாது. அதற்கேற்ப ஒரு கதைக்களத்தை அமைக்கவும் முடியாது. கதைகள் அப்படி நேர்வதில்லை. பெண்ணியம் என்பது ஒரு நோக்கு. எந்தக் கதைக்களத்தைப் பற்றி எழுதினாலும் அதை நோக்கும் முறை.

நன்றி : கார்த்திக் திலகன், ராம் தங்கம்

'மாண்புமிகு மகளிர்'

கவிதைப் போட்டி

பரிசு பெற்ற கவிதைகள்

முதல் முறையாக படைப்பு குழுமம் மற்றும் WRC (Women's Renaissance Centre) இணைந்து சர்வதேச அளவில் மகளிருக்கான மாபெரும் கவிதை போட்டியினை நடத்தின. மகளிரின் கவித்திறனை வெளிக்கொணரும் நோக்கில் 'மாண்புமிகு மகளிர்' என்ற இக்கவிதைப் போட்டி நடத்தப்பட்டது. பரவலாகக் கவனம் பெற்றுக் கவி மகளிர் பலரும் பங்கேற்றுச் சிறப்பித்தனர். இப்போட்டியில் வெற்றி பெற்ற கவிதைகள் இவ்இதழில் சான்றிதழ்களுடன் வெளியாகின்றன.

வாகை சூடியவர்கள்

முதல் பரிசு:
ஹேமலதா

இரண்டாம் பரிசு:
வள்ள கண்ணன்

மூன்றாம் பரிசு:
R. தீபா புஷ்பிதா
மோகன சுந்தர்

சிறப்பு பரிசுகள்:

எஸ்தர் ராணி
ஜே.ஜே. அன்பா
ரத்னா வெங்கட்
பாரதி சண்முகநாதன்
கீர்த்தி கிருஷ்
அல்ல பார்த்தமா

பரிசுத்தொகை ரூ.25000 விரைவில் நடைபெறவுள்ள
பரிசளிப்பு விழாவில் வழங்கப்படும்.

மகளிருக்கான மாபெரும் சர்வதேசக் கவிதைப் போட்டி-2022

முதல் பரிசு பெறும் கவிதை

இறுதி முத்தம்

நாற்பத்தாறு வருட பந்தம் பாடைக்குக் காத்திருக்கிறது ரோஜாபத்தியின் நெடியில் நொடிகள் அருகுகின்றன ஒப்பாரியிடும் மாமியின் கழுத்து வளைவிலிருக்கும் இடதுகையுடன் இவளுடல் எழுந்துதணிகிறது மறுகை விரல்கள் அவரின் நீறு பூசிய வெற்றுமார் முடிகளைத் துழாவுகின்றன சில்லிட்ட தோளில் பரிச்சயத் தடம் தேடுகின்றன பசிய தென்னையிலை நெடிகலந்த பத்திப்புகை வாசம் மூக்கையடைக்கிறது அவரது ஈரவிரல்களுடன் கூடும் இவளின் விரல்கள் விடுபட்ட இறுதிச் சொற்களைப் பேசுகின்றன

நெய்ப்பந்தம் பிடிக்கும் பெயரன் பெயர்த்திகள் இவளையும் சேர்த்தே சுற்றுகிறார்கள் பாடையைத் தூக்கும்போது உடனுயர்ந்த கரங்களில் இரண்டு இவளுடையது பாடை தோள்களுக்கு இடம் மாற தயக்கமுடைத்து அவரின் குளிர்ந்த முகத்தில் இவள் ஒற்றியெடுத்த இறுதி முத்தத்துடன்தான் அவரானி இடம்பெயர்ந்து சில்லிப்பாய் இவளுடட்டில் ஒட்டியிருக்க வேண்டும்; பாட்டியின் உதடுகள் இப்போதும் குளிர்ந்திருப்பதாய்ப் பின் எப்போதும் சொல்லுவான் கடைக்குட்டிப் பெயர்த்தி.

- ஹேமலதா

மகளிருக்கான மாபெரும் சர்வதேசக் கவிதைப் போட்டி-2022

இரண்டாம் பரிசு பெயும் கவிதை

வளையல்கள் உருண்டு உருண்டு என் பின்னால் வருகின்றன
வளையலின் சுற்றுக்கட்டுள்ள கிணற்றுக்குள் தற்கொலைக்குப் பாய்கிறேன்
வளையல்கள் சரஞ்சரமாய்க் கட்டித் தொங்கும் மரத்தைக் கிளியாகச் சுற்றுகிறேன்
மணிக்கட்டிலிருந்து
உருவ வராத பிடிவாதமா
ஒரு விரல் மட்டும் நுழைய அனுமதிக்கும் அன்பா
கண்ணாடி வளையல் சத்தத்திற்குள் உடலை நுழைத்துக்கொள்ள ஏங்குவது எது
நுரைத்துப்பொங்கும் ஆசையை வளையலின் வழியே ஊதிக் குமிழாக்கி
வெளியெங்கிலும் பொன்முட்டைகளாக மிதக்கத் தூண்டுவதுதான் எது

- வள்ளி கண்ணன்

மகளிருக்கான மாபெரும் சர்வதேசக் கவிதைப் போட்டி-2022

சீனியரம் பரிசு பெறும் கவிதை

என் மீது நான் கொண்ட அன்பை
மிஞ்சும் ஒரு கொஞ்சலுக்காய்
காலம் பல காத்திருக்கிறேன்
நான் காணாத என்னைக்
கண்டடையும் ஒரு கண்ணாடி
எங்கெனத் தேடித் தேய்கிறேன்
புதைத்து நான் மறந்த ரகசியங்களை
புதையலாய்த் தேடும்
இரு கைகளுக்காய்
பூமியில் வேர் பரப்பிப் பூத்திருக்கிறேன்
எனதென நான் கொள்ளும் எல்லாம்
தனதென அணைத்துக்கொள்ளும் கரங்களுக்காய்
கண்மூடித்தனமாக அலைகிறேன்

கடந்த காலக் கறைகளை
நிகழ்கால நேசத்தின் நீரால் கழுவி
காதல் செய்யும் கணங்களுக்காய்த்
துளிர்ந்துத் தூங்காமலிருக்கிறேன்
தியாகத்தின் பால் சாரா இயல்பை
நான் உணர்த்தாமல் உணரும்
உள்ளத்துக்காய் உவகை சேமிக்கிறேன்
இந்தக் காத்திருப்பின் கடல் வற்றும் நாளில்
என் முக்காடு முகம் மறைக்காது.
எந்தச் சொல்லும் என் இதயம் துளைக்காது
கேடயமாய் ஓர் அன்பு என்னைச் சூழ்ந்திருக்கும்

- R. தில்பர் புஷ்பிதா

மகளிருக்கான மாபெரும் சர்வதேசக் கவிதைப் போட்டி-2022

மீள்நாடம் பரிசு பெறும் கவிதை

முள்ளங்கியின் வாடை தளர கொஞ்சம் இசையை
ஊற்றிச் சமைக்கும் அவள்
இசைக்கு ருசியையும் கொடுத்து வண்ணமயமாகத்
தட்டுகளில் பரிமாறுகிறாள்
மாலை நேரங்களில் அவளது இசை மஞ்சளாகி
மயக்குகிறது
வயல்வெளிகளில் பச்சையாகவும் வானத்தில்
நீலமாகவும் இருக்கும்
அவளது இசை மழைக்காலங்களில் மெல்லிய
ராகம் மீட்டுகிறது
இரவுகளில் பௌர்ணமியாய் மிளிரும் அவளது
இசைக்கு அவன் என்றுமே ரசிகள்...
எதிர்பாரா நாள் ஒன்றில் அவளின் இசை
போரீரைச்சலாகிப் போக..
இசையைத் தவிர வேறொன்றும் தெரியா அவளோ
தன்னையே மீட்டத் தொடங்குகையில்
மெல்ல கிளம்பி
மேலெழுவது
காலத்திற்கான
போரிசை.

- மோகனசுந்தரி

மகளிருக்கான மாபெரும் சர்வதேசக் கவிதைப் போட்டி-2022

சிறப்புப் பரிசு பெறும் கவிதை

கற்பியல் கற்பிதம்

கற்றோர் நிரூபித்த தலைநகரின்
வாராவதியின்மேல்
வந்து கொண்டிருந்தேன் மாலைக்காட்சி முடிந்து
கும்மிருட்டில்.

திடுமெனத் தோன்றித் தூக்கிக்கொண்டது பேருந்து
சுடிதாரும் பிராண்டட் உள்ளாடைகளும் கிழிபட
அம்மணமானேன் கையாடை உடுத்தியும் கூட.
வாய், புழை, மலத்துளையெங்கும் ஊடுருவிய
ஆணிகள் அறைகின்றன என்னை சிலுவையில்.
ஏலி, ஏலி லாமா சபக்தானி
என்தேவனே என்தேவனே
ஏன் என்னை கைவிட்டீர்.
இறுதியாய் நுழைந்த ஜாக்கிராடு
இன்னும் சில நொடிகளே நான் உயர்திணை.
ஐயன்மீர்

கைவிடாதீர்கள் கடவுள்கள் போல் நீங்களும்.
அறைந்த ஆணிகளிலும்,
முலைகளைத் தின்ற வாய்களிலும்
வழிந்து கொண்டிருக்கிறது
வற்றாத நீருற்றாய் கற்பு
அமீபா காலம் தொட்டு.
விரித்து வைத்திருக்கிறேன்
தொடைகளகற்றி கற்பிட்டு சீலிடுங்கள்
முலைகளில் கற்புச் சாயமிடுங்கள்
பாந்தமாய் வாயில் இரண்டு மிடறு கற்புச் சாறு.
என் நிகரொத்த நிர்பயாக்களின் நெடுவரிசை
காத்திருக்கிறது யாசகம் கேட்டு
கற்பிற்காய் விரித்து, வாகாய் உயர்த்தி
வாயை ஆவென்று பிளந்து
ஏமாற்றி விடாதீர்கள் கைவிட்டு விடாதீர்கள். ப்ளீஸ்.

- எஸ்தர் ராணி

மகளிருக்கான மாபெரும் சர்வதேசக் கவிதைப் போட்டி-2022

சுருப்புப் பரிசு பெறும் கவிதை

ஐந்நிலம்

எம்மரம் வரைந்தது அதிசயத் தூண்டிலை.
ஞானமீன் யான் பெரியன் என விசும்ப
சுரலகு சிறகு அதை இறுகப் பற்றி
அம்பரமெல்லாம் அலைந்து திரிகிறது.
எனில் மூடமீன் பெரிதென
நானொரு நாத்திகம் ஏவி விடுகிறேன்.
ஏவாளின் அறிவெலும்புகள்
பாவச் சம்பளம் பெற்றதாய்
ஆதாம்களின் முதுகில் எழுதுகிறது
ஆணவ சர்ப்பம்.
ஆதிப் பிழைகள் தோற்றச் சானிகள்
தொலைத்தவை என்பவனுக்கு

நான் வாழும் சாமானியத்தின் திரட்சி.
என் நிழலை எரிக்கிறார்கள்.
நான் அதிபுதம் சுட்டுகிறேன்.
அடிமையின் அகண்டத்தில்
நானொரு சமீப ஏவாளென்கிறான்.
எவனொருவனுக்கும் என் பிளவுக் கால்களின்
பின்னங்கழுத்தில்
அவகால முடிச்சொன்று இருப்பது தெரியாது...
தெரிந்தால்...
பெண் எப்போதும் விடுதலையடைய
தகுதியற்றவளென
எம்மனுச் சூத்திரனும்
கங்கணம் கட்டித் திரிய மாட்டான்.

- ஜே.ஜே.அனிட்டா

மகளிருக்கான மாபெரும் சர்வதேசக் கவிதைப் போட்டி-2022

சுருப்புப் பரிசு பெறும் கவிதை

நான் யாரென
உணரத் தலைப்படும் இரவுகளில்
பிணைத்திருக்கும் ஒன்றை
அறுத்தெறிகிற உத்வேகத்தில்
அரண் உடைப்பதான பாவனையில்
அரூப நிழல்களுடன்
சமரிடுவதான நினைவில்
கோடரி சுழற்றிச் சோர்வடைகிறேன்
ஒளி வழியாய்
ஒலி வடிவாகத் தொடர்ந்து
தொடுவுணர்வாய்ப் படர்ந்து
புணர்ந்த பேராண்மைகள்
விடுத்துப்போன கருந்தடங்கள்
கெக்கலித்து
கண்ணாமூச்சி காட்டி
எக்காளமிட்டு
வெற்றியை முரசறிவித்துக்
கொண்டாடுகையில்
புறமிட்டுத் தோற்கிறேன்
வழமை போல
மாறாது நிகழ்ந்துவிடுகிறது
புறவுலகுக்கான விடியல்

- ரத்னா வெங்கட்

மகளிருக்கான மாபெரும் சர்வதேசக் கவிதைப் போட்டி-2022

சுருப்புப் பரிசு பெறும் கவிதை

துகிலுரிதல் படலம்

இன்னும் எங்கள் முக்காட்டில் இருந்து கண்களை அகற்றவில்லை நீங்கள் இன்னும் எத்தனை யுகங்களுக்கு ஒளிந்திருக்கும் இந்தக் கௌரவம் எங்கள் உடையில் வெகு நாட்களுக்கு முன்பாக மாராப்பு விலகியதால் மனம் பிறழ்ந்ததாக நீங்கள் சொன்னதாக என் மகளிடம் சொன்னேன் இப்போதுதான் கவனிக்கிறேன் அவள் தூங்கும்போது கூட இறுக்கப் பற்றிக்கொள்கிறாள் உரிய உரிய நீளும் சேலைகளை நீட்ட யாரிடம் மனு கொடுப்பது என எந்தப் பாடத்திட்டத்திலும் இல்லை போலும் துகிலுரியக் கொடுத்து தொட்டில் கட்டுகிறோம்

இந்திரப் படலம்

இன்னும் நிச்சயமாகவில்லை இரவுகளில் மேற்கச்சை விலகிய

படங்களைக் கேட்டு

நச்சரிக்கிறவனுக்கும் எனக்கும் சாதிச் சான்றிதழில் ஒரே பிரிவு கடைசியாகப் பார்வையிட்ட நிலைத்தகவலை அணைத்து வைத்திருக்கிறேன் இன்னும் தூங்கவில்லை அந்தப் பிசாசு ஒரே மூச்சோடு விலகிப் படுக்கிறவன் ஒருநாளும் கேட்டதில்லை என் சம்மதத்தை என் கண்களைப் பார்த்த இளைஞனின் கண்களில் நான் தேவதையாகத்தானே தெரிந்தேன் கௌதமருக்கு எத்தனையோ தேவலை இந்திரன்கள்

வெட்கப் படலம்

என் இசைவின்றி தீண்டும் எந்த ஒலிக்கும் சங்கீதம் எனப் பெயரிடுவதில்லை சிறந்தன்று நாணே; நாணினும் உலகம் குரைக்கும் விலங்கு தானே; கொஞ்சம் தேவதைக்குக் குழையும் தானே.

- பாரதி சண்முகநாதன்

மகளிருக்கான மாபெரும் சர்வதேசக் கவிதைப் போட்டி-2022

சுருப்புப் பரிசு பெறும் கவிதை

அம்பலமேறாத அம்மாவின் வார்த்தைகள்
அடுப்பங்கரை அஞ்சறைப் பெட்டிக்குள்
அடைந்து கிடந்ததை
பின்னொருநாள்தான் பார்க்க நேரிட்டது எனக்கு..
அப்போதெல்லாம் அப்பாவின் கருத்துகளுக்கு
அம்மாவின் குரலில் 'ம்ம்' கொட்டிக்கொண்டிருந்த
எங்கள் வீட்டின் மரக்கதவுகள்
இப்போதுதான் கொஞ்சம் திறக்கத்
தொடங்கியிருக்கின்றன
என் பாதைகள் நோக்கிய பயணத்திற்காக..
அம்மாவின் வார்த்தைகளில் தொலைந்து கிடந்த
வாழ்க்கையைச் சுமந்துகொண்டு
மெல்லினம் உரித்து வல்லினம் உடுத்தி
பெண்ணினமெனப் பெருமைகொண்டு
புறப்படும் வெளிகளில் வீசப்பட்டிருக்கின்றன
பிடரிகள் அழுத்தும் பிற்போக்கால்

பூசி மெழுகிய கண்ணாடிக் சுவர்ப்பிசிர்கள்..
பெண்களுக்காகப் பட்டியலிடப்பட்ட சில
பட்டப்பெயர்களின்
ஆண்பால்களை மறந்த சமூகத்தின் பால்
வசைச்சொற்கள் வீசும் கோபம் துளியும் இல்லை
எனக்கு..
கொடுக்கப்பட்டதாகச் சொன்ன
சுதந்திரத்தின் கோட்பாடுகளுக்குள் சுழலும்
உங்கள் கோழைச் சாட்டைகளுக்கு
இப்போது கொஞ்சம் ஓய்வு கொடுத்து
கொண்டாடித் தீர்க்க
ஆயத்தமாகிக்கொண்டிருக்கிறீர்கள்
மார்ச் எட்டில் மட்டும் என்னை..
ஆனால் மார்ச் ஒன்பதிலும்
நான் அதே மனிதன்தான்..

- கீர்த்தி கிருஷ்

மகளிருக்கான மாபெரும் சர்வதேசக் கவிதைப் போட்டி-2022

சிறப்புப் பரிசு பெறும் கவிதை

என் கனவுகளை இளசாகப்பறித்தே நான் தின்னக்கொடுத்துவளர்க்கும் என் உயிருக்கு குதிரையின் வடிவம். பிடரியைச் சிலுப்பி உறுதிக்கால்களை தரைதொடப் போதாமல் சமையலறை முழுதும் குதித்துப் பாயும் போதெல்லாம் அதன் கால்களால் என் தலைமீதும் ஓங்கி மிதிக்கின்றன. நான் மிதிபடும் போதெல்லாம் அம்மாவின் பூனைவடிவ உயிர் விசாலமானதாய் விரிந்து பரந்திருந்த சமையலறைப் பெருமைகளைச் சொல்லி மார்தட்டிக் கொள்ளும். சமைத்துப் பரிமாறி உண்டு முடித்த எச்சில் பாத்திரங்களை முட்டித்தள்ளி

அலசித் தேய்த்து உடுத்துக் கழற்றிய அழுக்குத்துணிகளை உதைத்து நீக்கி என் உயிர்க் குதிரை எப்பொதேனும் அடுக்களை தாண்டும்.

நிமிர்ந்து கம்பீரமாய்ச் சமத்துவம் விடுதலை சுயமரியாதை அத்தனையும் கர்ஜித்து கடற்கரையின் பழக்கப்பட்ட குதிரையாய் மீண்டும் அடுக்களை புகும். அத்தனைக்கும் நடுவே அலுத்துப் படுத்து சமையலறைப் பங்கீடும் பரிணாம மாற்றங்களின் கனவு இலைகளை அசை போட்டுக்கொண்டே அன்றும் தூங்கிப்போகும்.

- அல்லி பாத்திமா

பச்சைய பாத்திரம்

சூழலியம் என்றால் என்ன? நம்மைச் சுற்றியுள்ள அனைத்தும் சேர்ந்தே சூழலியம். அனைத்தும் என்பது காடு, கடல், மலை, வயல், பாலை ஆகியனவும் அதில் வாழும் உயிரினங்கள், மலர்கள் அந்நிலத்திற்கான பொழுதுகள், இசைக்கருவிகள், தெய்வங்கள் ஆகியவை உள்ளடக்கம். அதைத்தான் தொன்மையும் வளமையும் மிக்க தமிழ் இலக்கியத்தில் திணை எனப் பிரித்துள்ளனர்.

வாழ்வில் ஒரு சில தினங்கள் நம் உயிரோடு ஒன்றிய நாட்களாக நினைவில் வாழும். அப்படியான நாட்களில், வனநாள் குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும்.

காடு... மெல்ல உச்சரிக்கிறேன். பச்சைய நறுமணம், பூக்களின் மலர்ச்சி, இலைகளின் நிறமூட்டும் கிளர்ச்சி, பறவைகளின் இன்னிசை, தொம்தொம்மென நட்டுவாங்கம் இசைக்கும் பேரருவி, கானுறை உயிர்களின் அசைவு, ஆதிவாசிகளின் அயராத உழைப்பு என உள்ளத்தை உணர்வை அபகரிக்கும் பேரழகியான பேரரசியாக ஒற்றை உச்சரிப்பில் உயிரை இனிக்கச் செய்பவளாக இருக்கும் இக்காடு எனக்கு ரகசியா!

அழகாய் இருப்பதா அன்பு? அன்பே மலர்ச்சி, அன்பே நறுமணம், அன்பே சுகம்,

அன்பே ஏகாந்தம்... அத்தகைய பேரன்புக்குச் சொந்தக்காரியான காட்டை வணங்குகிறேன்.

உயிராகி, உணவாகி, உடையாகி, உறைவிடமாகி, மருந்தாகி, நறுமணமாகி என எல்லா முமாகி நிற்கின்ற என் பேரரசியைக் கவிதையாக்க ஏராளமானோர் இருக்கின்றனர். தோட்டத்துச் செடியைக் காடென எழுதுவோருக்குத் தெரியாது, காடென்பது செடி மட்டுமல்ல... மண்ணும், மலையும், மடுவும், நீரும், காற்றும், வானும், கடலும், உயிரும், உடலும், செடியும், கொடியும், அசையும் மரமும் அனைத்துமாக நிற்கின்ற பேரெழில் பேரரசியைப் பாதுகாப்பது எல்லோருக்கும் சாத்தியமா?

சாத்தியப்பட வேண்டுமென்பதே எங்களைப் போன்றோரின் அவாவாக இருக்கிறது.

கவிதையாக, கதையாக ஒரு காட்டை வடித்துவிட முடிகின்றோர் முன்னால் நான் திறனற்று நிற்கிறேன்... காட்டை எழுதிவிட முடிவதில்லை எனக்கு..

இந்த வருடம், வனத் தினத்திற்கான மய்யக் கருத்து.. காடுகள் மற்றும் நிலையான உற்பத்தி மற்றும் நுகர்வு (Forests and sustainable production and consumption) என்பதாக இருக்கிறது.

அதனால்தான் காட்டை வெறும் கவிதையாகப் பார்க்க முடிவதில்லை...

காட்டுடன் நிலையான உற்பத்தியையும், நுகர்வையும் தொடர்புபடுத்த வேண்டிய அவசியம்தான் என்ன? அறிவின் ஆழமும், அகலமும் கொண்டு அகழ்ந்து அகழ்ந்து ஆய்கிறேன்.

ஒரு மடக்கு தண்ணீரைக் குடிக்கிறேன், ஒரு காகிதத்தில் எழுதுகிறேன், ஒரு குடிவை அமைத்துக்கொள்கிறேன், காய்ச்சல் என ஒரு மருந்தை உட்கொள்கிறேன், ஒரு கம்பளியைப் போர்த்திக்கொள்கிறேன்... கடட்டின் மீது உறங்குகிறேன்... ஒவ்வொன்றும் காட்டின் கூட்டுப் பச்சைய மணத்தை எனக்குள் துளிர்க்கச் செய்கிறது.

பயன்படுத்தும் ஒவ்வொன்றும் காடு கொடுத்தது.. கொடுக்கிறது.

காந்தி சொல்வார்.. *The world has enough for everyone's needs, but not everyone's greed.* ஆனால், மனிதர்களாகிய நாம் பேராசையினால், இந்த இயற்கையின் மீது செலுத்தும் வன்முறையென்பது வரையறையற்றது. நீடித்த மற்றும் நிலையான உற்பத்தி இருக்க வேண்டுமெனில், சரியான அளவில் தேவைக்கு மட்டுமே காடு கொடுக்கும் வளங்களைப் பயன்படுத்த வேண்டும்... அதுதான் நிலைத்த நீடித்த நுகர்வாக இருக்கும். வரையறையற்ற நுகர்வுக் கலாச்சாரத்தால் சீரழிந்தன காடுகள். காலநிலையின் 'சாவி' காடும், கடலும்தான்.

மாற்றுச்சாவி இல்லாத அந்த ஒற்றைச் சாவியைத் தொலைத்துவிட்டால், பூமியெனும் பெரும் வீட்டைப் பூட்டிவிட்டு, நிரகதியாய் நிற்க வேண்டிய அவலத்தை நமக்கு மட்டுமல்ல நம் வருங்காலச் சந்ததியினருக்கும் கையளிக்கிறோம்.

ஒவ்வொரு நாளும் கார்பன் டை ஆக்ஸைட் மற்றும் கார்பன் மோனோ ஆக்ஸைடை உறிஞ்சிக்கொண்டு ஆக்ஸிஜனை வெளியிடும் வனங்களில் இன்று இருக்கும் கரியமில வாயுவின் அளவு வளி மண்டலத்தில் இருப்பதை விடவும் அதிகம்.

காட்டின் மண் சுமார் ஒரு ட்ரில்லியன் டன்

கார்பனைச் சேகரித்து வைத்துள்ளது. பேரழிவு காலநிலை மாற்றத்தை எதிர்ப்பதைக் காடுகள் கார்பனை உறிஞ்சிக்கொள்வதன் மூலம் செய்துவருகின்றன. காலநிலை மாற்றத்தை எதிர்த்துப் போராடுவதில் காடுகளின் பங்கு அளப்பரியது.

மரங்கள் சுமார் 8 டிகிரி செல்சியஸ் வெப்பத்தைத் தணிக்கக் கூடியவை. இதன் மூலம் 40% ஏசி பயன்பாட்டைக் குறைக்க வல்லதாகவும் விளங்கும் காடுகள் உயிரியல் பன்முகச் சுற்றுச்சூழலையும், நுண் காலநிலையையும் உருவாக்கும் ஆற்றல் கொண்டவை. மழைக்காலங்களில் வெள்ளத்தின் வேகத்தைக் குறைத்து, மண்ணரிப்பைக் குறைக்க கூடியவனவாகவும், கோடைக்காலத்தில் நன்னீரைத் தரக் கூடியனவாகவும் இக்காடுகள்தான் விளங்குகின்றன.

10 மில்லியனுக்கும் அதிகமான உயிரினங்கள் காட்டின் வளங்களை நம்பியே வாழ்கின்றன. ஆனால், இதில் ஒன்றையும் அறியாத அறிவிலிகளாக, ஒருவனின் உழைப்பை உறிஞ்சிக்கொண்டு உதாசீனப்படுத்தும் மனிதனின் கீழ்ப்புத்தியாக, காடுகளை வெட்டி வீழ்த்திவருகிறோம். அதாவது வருடத்திற்கு 10 மில்லியன் ஹெக்டேர் காடுகளை அழிக்கின்றனர். இதன் மூலம் 80 சதவீதத்திற்கும் மேலான தரைவாழ் உயிரினங்களை (கானுறை உயிர்கள், தாவரங்கள், பூபூச்சிகள்) நாம் வருடந்தோறும் இழக்கிறோம்.

அதனால் என்ன? என்ற கேள்விக்கு முதலில் தண்ணீர் கிடைக்காது என்பதும், பின் காற்று கிடைக்காது போவதோடு காலநிலை மாற்றத்தால் உணவுப் பற்றாக்குறையும் ஏற்படும். ஏனெனில் மழை பொய்த்துப்போகும் அல்லது மிகும்.

விசும்பின்துளிவீழின் அல்லால்மற்றாங்கே பசும்புல் தலைகாண்பு அரிது.

மழை இல்லையென்றால் பசும்புல்லின் தலையைக் காண முடியாது என்கிறார் வள்ளுவர்.

அப்படி மழை பொய்த்துப்போனால், நிலத்தடி நீரும் குறைந்துபோகும். இதோ, இந்த ஆண்டு உலக தண்ணீர் தினம் மார்ச் 22/2022இன் மய்யக் கருத்தாக்கமும், கவனமும் நிலத்தடி நீர்தான். இந்த ஆண்டின் மய்யக்கருத்து *Ground-water: making the invisible visible*. ஆங்கில வாசகமே *invisible, visible* என்ற முரணான சொற்களுடன் கவிதை போல் தோன்றுகிறது.

பூமி நிலைபெற நிலத்தடி நீர் மிக மிக அவசியம். உலகத்தின் குடிநீர்த் தேவையில் 50%, பாசனத் தேவையில் 40%, தொழிற்சாலையின் தேவையில் மூன்றில் ஒரு பங்கை நிலத்தடி நீரில் இருந்துதான் பெறுகிறோம். நிலத்தடி நீரே ஆற்றோட்டத்திற்கு உயிர்நாடி. அடியோட்டம் (*lateral and base flow*) இல்லையென்றால், ஆற்றின் உயிர் கேள்விக்குறியாகும். அடுத்து நிலச்சரிவு ஏற்படவும், சுற்றுச்சூழல் சமனை இழப்பதற்கும் வழிவகுத்துவிடும் நிலத்தடி நீரின் குறைவு.

நிலத்தடி நீரின் குறைவால் காலநிலை மாற்றமும் கடல்நீர் உட்புகுதலும் (*intrusion of sea water*) நிகழ்கிறது. கடல்நீர் உட்புகுதலால், நிலம் முழுதும் உப்புத்தன்மை பெறுவதால், பயிர்களும் வளர்ச்சிக் குன்றி உணவுப் பற்றாக்குறை ஏற்படுகின்றது.

இருக்கும் நன்னீரும் உப்பு நீராதலுடன், வறட்சியைக் குறைந்த காலஅளவு கூட தாங்க இயலாத அளவிற்குப் பயிர்கள் மாயும் அபாயமும் நடக்கின்றது என்பது கண்கூடு.

குரானில் 39:21ல் நிலத்தடி நீரைப்பற்றிய குறிப்பு உள்ளது.

Do you not see that Allah sends down rain from the sky—channelling it through streams in the earth—then produces with it crops of various colours, then they dry up and you see them wither, and then He reduces them to chaff? Surely in this is a reminder for people of reason.

39:21. “நிச்சயமாக அல்லாஹ் வானத்திலிருந்து நீரை இறக்கி வைத்து, பிறகு அதனைப் பூமியில் ஊற்றுகளாக ஓடச்செய்கிறான் என்பதையும், பிறகு அதன் மூலம் பயிர்களை அதன் நிறங்கள் மாறுபட்டதாக வெளிப்படுத்துகிறான், பிறகு

அது உலர்ந்து மஞ்சள் நிறமுள்ளதாக இருக்கக் காண்கிறீர் என்பதையும், பிறகு அதனைக் கூளமாக ஆக்குகிறான் என்பதையும் (நபியே) நீர்! பார்க்கவில்லையா? நிச்சயமாக இதில் அறிவுடையவர்களுக்கு உறுதியான படிப்பினை இருக்கிறது. (குரானில் பொழிப்புரையில் நிலத்தடி நீர் என்றே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது).

இதை 1400 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே குறிப்பிட்டிருப்பது வியப்பளிக்கிறது. ஆனால், இன்றோ அதன் நிலை? மனிதனின் அளவற்ற ஆசையினால் பூமித்தாயின் மேனியெங்கும் துளையிட்டு நிலத்தடி நீரை உறிஞ்சிவிடுகிறான்.

நிலத்தடி நீர் என்பது, பூமியின் தாய்ப்பால் போன்றது. அதை முற்றிலும் உறிஞ்சிய பின், நகரங்கள் யாவும் உயிரற்ற எலும்புக்கூடுகளாய் நிற்கும். எடுக்குமளவுக்கு மீண்டும் செலுத்தத் தவறுவது மனிதனின் பேராசையே அன்றி வேறில்லை. இன்னும் கூட இந்த மனிதர்களின் பேராசை குறையவில்லை... மழைநீர் என்பது மண்ணிற்கும், மலை பொதும்புகளுக்கும், கடலுக்கும் போக மிச்சம்தான் மனிதனுக்கு. ஆனால் அந்த உணர்வே இன்றி, மண்ணைத் தொடாமல் நேரடியாக வேருக்கு நீர் வார்க்கும் அறிவியல் இன்று செயல்பாட்டிலும், விவாதத்திலும் இருக்கிறது.

மண்ணில் வாழும் சின்னஞ்சிறு உயிர்களுக்கு நீரில்லாது போகும், மண்ணின் சுவாசிப்பு நின்று போகும், நிலத்தடி நீர் குறைந்து போகும், நீர் மண்ணோடு வினைபுரியும்போது கிடைக்கும் தாதுக்களை நிலம் இழக்கும். உடனடி தீர்வாகத் தெரிந்தாலும், நீடித்த பயன் தரும் ஒரு அறிவியல் அல்ல அது. மாறாக மனிதன் பேராசையால் தினம் முட்டையிடும் வாத்தின் வயிற்றைக் கிழிக்கும் மடமைக்குச் சமம் அல்லவா?

நகரமயமாகுதலால், மக்கள்தொகை ஓரிடத்தில் குவியும்போது, குடிநீர்த் தேவையும், தொழிற்சாலைத் தேவையும் அதிகரிப்பதால் நிலத்தடி நீர் அதிகமாக உறிஞ்சப்படுகிறது என்பதை உணர்ந்து... அட்சயப் பாத்திரமான பச்சைய பாத்திரத்தைக் காப்போம்.

- மீண்டும் பச்சையம் மணக்கும்... ■

ஆங்கிலத்தில்: ஜமைக்கா கின்கேய்ட்
தமிழில்: கார்சுமூலி
ஓவியம்: சக்திஅருளானந்தம்

சிறுமி

வெள்ளைத் துணிகளைத் திங்களன்று துவைத்துக் கல்லின்மீது குவியலாக வை; வண்ணத் துணிகளைச் செவ்வாயன்று துவைத்துக் கொடியில் காயப்போடு; உச்சி வெயிலில் வெறும் தலையோடு நடக்காதே; மஞ்சள் பூசணி வறுவலை நன்றாகக் கொதிக்கும் இனிப்பு எண்ணெய்யில் சமை; உன்னுடைய சின்ன துணிகளைக் கழற்றியவுடன் ஊறவை; உனக்கென

நல்ல மேலாடையொன்றைத் தைப்பதற்கு வாங்கும் பருத்தித் துணி கஞ்சி போடாமல் இருப்பதை உறுதி செய், இல்லாவிட்டால் ஒருமுறை துவைத்ததும் துவண்டு போகும்; உப்புநீர் மீனைச் சமைப்பதற்கு முதல் நாள் இரவே ஊறவை; ஞாயிறு பள்ளிக்கூடத்தில் நீ பென்னா இசை பாடுவது உண்மையா?; உணவுண்ணும்போது அடுத்தவருக்கு அருவருப்பூட்டும் முறையில் சாப்பிடாதே;

ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் சீமாட்டியைப்போல நடக்கப் பழகு. முழுவதும் ஒழுக்கம் கெட்டவளாவதற்கு நீ எடுக்கும் முயற்சியைக் கைவிடு; ஞாயிறு பள்ளிக்கூடத்தில் பென்னா இசையைப் பாடாதே; கப்பல்மேடை எலியைப்போல இருக்கும் பையன்களிடம் பேசாதே, வழிகூடச் சொல்லாதே; தெருவில் பழங்களைச் சாப்பிடாதே - ஈக்கள் உன்னை மொய்க்கும்; ஆனால் ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் நான் பென்னாவைப் பாடுவதில்லை, ஞாயிறு பள்ளிக்கூடத்தில் சுத்தமாகப் பாடுவதில்லை; இப்படித்தான் பொத்தான் தைக்க வேண்டும்; நீ இப்போது தைத்த பொத்தானை நுழைக்கும் துளையை இப்படித்தான் தைக்க வேண்டும்; ஆடையின் கீழ்முனை பிரிந்துவந்தால் இப்படித்தான் மடித்துத் தைக்க வேண்டும், நீ ஒழுக்கம் கெட்டவளாக மாற எடுக்கும் முயற்சியைத் தடுக்கவேண்டும்; உன் தந்தையின் காக்கிச் சட்டையின் சுருக்கம் மறைய இப்படித்தான் இஸ்திரி போடவேண்டும்; உன் தந்தையின் காக்கிக் கால்சட்டையின் சுருக்கம் மறைய இப்படித்தான் இஸ்திரி போடவேண்டும்; வெண்டைக்காய்ச் செடியை இப்படித்தான் வளர்க்கவேண்டும் - வீட்டை விட்டுத் தள்ளி. ஏனெனில் வெண்டைக்காய்ச் செடியில் செவ்வெறும்பு குடியிருக்கும்; டஷின் கிழங்கை வளர்க்கும்போது நிறைய தண்ணீர் ஊற்றவேண்டும், இல்லாவிட்டால் சாப்பிடும்போது தொண்டையில் நமைச்சல் எடுக்கும்; மூலையில் இப்படித்தான் கூட்டவேண்டும்; வீடு முழுவதையும் இப்படித்தான் கூட்டவேண்டும்; முற்றத்தை இப்படித்தான் கூட்டவேண்டும்; உனக்கு அதிகம் பிடிக்காத நபரிடம் இப்படித்தான் சிரிக்கவேண்டும்; உனக்கு அறவே பிடிக்காத நபரிடம் இப்படித்தான் சிரிக்கவேண்டும்; உனக்கு முற்றிலும் பிடித்த நபரிடம் இப்படித்தான் சிரிக்கவேண்டும்; தேநீர் நேரத்துக்கு மேசையை இப்படித்தான் தயார் செய்யவேண்டும்; இரவு உணவுக்கு மேசையை இப்படித்தான் தயார் செய்யவேண்டும்; முக்கியமான விருந்தினர் வரும்போது மேசையை இப்படித்தான் தயார் செய்யவேண்டும்; மதிய உணவுக்கு மேசையை இப்படித்தான் தயார் செய்யவேண்டும்;

அதிகம் பழக்கமில்லாத ஆண்கள் இருந்தால் இப்படித்தான் நடக்கவேண்டும், அப்படிச் செய்தால் ஒழுக்கம் கெட்டவளாக மாறிவிடாதே என்று உனக்கு நான் செய்த எச்சரிக்கையை அவர்கள் உடனடியாக உணரமாட்டார்கள்; தினமும் கழுவிக்கொள், உன்னுடைய எச்சிலைத் தொட்டாவது; கோலிக்குண்டு விளையாடத் தரையில் முட்டியை மடித்து உட்காராதே - நீ ஆண்பிள்ளையல்ல, தெரிந்துகொள்; அடுத்தவர்களின் பூக்களைப் பறிக்காதே - ஏதாவது தொற்றிக்கொள்ளும்; கருங்குருவிகளின்மீது கல்லெறியாதே, அது கருங்குருவியாக இல்லாமல் இருக்கக்கூடும்; ரொட்டி புட்டிங்கை இப்படித்தான் செய்யவேண்டும்; டௌகோனா புட்டிங்கை இப்படித்தான் செய்யவேண்டும்; மிளகாய் போட்ட காய்க் குழம்பை இப்படித்தான் செய்யவேண்டும்; சளிக்கு மருந்து இப்படித்தான் செய்யவேண்டும்; குழந்தை உருவாவதற்கு முன்னரே அதைத் தூக்கி எறிய உதவும் நல்ல மருந்தை இப்படித்தான் செய்யவேண்டும்; இப்படித்தான் மீன் பிடிக்கவேண்டும்; உனக்குப் பிடிக்காத மீனை, உனக்கு ஏதும் கெடுதல் நடக்காமல் இருக்க, இப்படித்தான் திரும்பவும் வீச வேண்டும்; ஓர் ஆண்டம் இப்படித்தான் அடாவடி செய்ய வேண்டும்; ஓர் ஆண் இப்படித்தான் உன்னிடம் அடாவடி செய்வான்; ஓர் ஆணை இப்படித்தான் காதலிக்கவேண்டும், அது பலனளிக்கவில்லை என்றால் வேறு வழிகள் இருக்கின்றன, அவையும் பலனளிக்கவில்லை என்றால் அதைக் கைவிடுவது பற்றி வருத்தம் கொள்ளாதே; உனக்குத் தோன்றினால் காற்றில் இப்படித்தான் எச்சில் உமிழவேண்டும், அது உன்மேல் விழுந்துவிடாமல் இருக்க இப்படித்தான் சட்டென நகர வேண்டும்; இப்படித்தான் கையிருப்பை வைத்துச் சமாளிக்கவேண்டும்; ரொட்டி புதியதாக இருக்கிறதா என்பதை எப்போதும் அழுத்திப் பார்த்துத் தெரிந்துகொள்; ரொட்டி செய்பவர் தொட்டுப் பார்க்க விடவில்லை என்றால் என்ன செய்வது?; அப்படி என்றால் ரொட்டி செய்பவர் தொட்டுப் பார்க்க அனுமதிக்காத பெண்ணாக இருப்பேன் என்கிறாயா?

காலை அவசரங்கள்
நெட்டித் தள்ளியதில்,
சாப்பிடாமலேயே
பரபரப்பாய் கிளம்பி,
அலுவலகம் வந்துவிழும்
அவளின் பசிக்குத் துணையாகும்...
சில வாய் சோற்றுருண்டைகளும்,
கண்ணாடிக் கதவோரமாய் வந்து
தலையுயர்த்திப் பார்க்கும்
குட்டி அணிலும்.

..

ஆறுதலான வார்த்தைகளை
எப்படிச் சொல்வது...
குடியால் செத்துப்போன
கணவனின் தலைமாட்டில் கிடந்து
மாரடித்து அழும்
தாயின் காலடிமேலேயே
போதையில் விழுந்து கிடக்கும்
மகன்.

...

யார்யாரோ வருகிறார்கள்
எதுஎதுவோ தருகிறார்கள்
எங்கெல்லாமோ போகிறார்கள்
என்னென்னவோ செய்கிறார்கள்
எவரெவரையோ அழைக்கிறார்கள்
நின்று நிதானித்து
சரியாய் அடையாளங்காண
இன்னமும் தேவையாயிருக்கிறது...
தமிழனுக்கு ஒரு கணம்,
மீண்டுமந்த ஒரே கணம்.

முக்கால்கை வைத்த சுடிதார் அணிவது திடீரென ஒரு நிமிர்வைக் கொடுத்துவிட்டது. அதுநாள்வரை ஏனோ பிடிபடாத ரகசியம் போலவே இருந்து வந்தது சட்டெனப் புரிந்தது போலிருந்தது. சாரு வாங்கிப் புறக்கணித்தது கருநீல நிறத்தில் கண்ணைப் பறித்ததில் எடுத்துப் போட்டுக்கொண்டாள்.

“ஜஸ்ட் ஐந்நூறு ரூபாதானேம்மா. ப்ளீஸ் விட்டுடு... எனக்குப் புடிக்கல.”

எ வ ள ர , எ ன் ன ள வ ர
சொல்லியிருக்கவேண்டும் என்று மட்டும்
தேவி நினைத்துக்கொண்டாள்.

“வாங்க வேண்டியது. நாலு தடவை போட்டுட்டுத் தூக்கிப் போட்டுட வேண்டியது. அதுக்குதானே ஒங்கப்பா ஒழைச்சுக் கொட்டுறாரு.”

பீரோ கண்ணாடி முன் நின்று கைகளை நீட்டிப் பார்த்தாள்.

வித்தியாசமாகத் தெரியவில்லை. பக்கவாட்டில் திரும்பி ஓரக்கண்ணால் பின்புறத்தைப் பார்த்தாள். கருநீலத்தின் பின்புறம் எடுப்பாய்த் தெரிந்தது. தளர்வான சுடிதார் போட்டுப் பழக்கப்பட்டவளுக்குக் கச்சிதமாய் இறுகப் பிடித்திருந்த சுடிதார் கண்களைப் பின்புறத்தில் இழுத்துப் பிடித்து நிறுத்தியிருந்தது. முன்பக்கம் லேசாகச் சரிந்திருந்தது. அதுதான் சற்று எரிச்சலூட்டியது. மீண்டும் பக்கவாட்டில் நின்று முன் பக்கத்தைக் கூர்ந்து கவனித்தாள். அவ்வளவு மோசமாக இல்லை. செல்லமாக இரு கைகளாலும் அழுத்தி விட்டுக் கொண்டாள்.

“ஆளே மாறிட்டம்மா. பதினஞ்சு வயசு கொறைஞ்சாப்ல இருக்கு.”

காதருகில் ஒலித்த குரலில் திடுக்கிட்டுப்போனது. சட்டெனப் பார்வை முகத்தை ஆராய்வதுபோல அங்கே தேங்கி நின்றது.

“இனிமே லூசாப் போடறதை விட்டுட்டு இப்படி ஃபிட்டா போடு. காலேஜ் கேர்ள் மாதிரி ஆயிடுவ.”

சாருவுக்கு அம்மா என்றால் பெருமிதம். துளிப்பூவைக் கிள்ளி வைத்துக்கொண்டாலும் பெரிதாகப் புகழ்வாள்.

“கண்ணாடியில் பாத்தியா... அவ்ளோ அழகாயிருக்க.”

பரபரவென்று இழுத்துப்போய்க் கண்ணாடி முன் நிறுத்துவாள்.

“முக்காக்கை சுடிதார் ஒனக்கு சகிக்கல.”

ரவியின் தணிந்த குரலில் உள் ஒளிர்ந்த மென்சுடரொன்று திடுமென அவிந்தது.

‘இன்னிக்குப் பொழுதையே குஷியாக்கிருச்சே...’

அவள் அப்படித்தான் நினைத்திருந்தாள். உடலை உறுத்தாத மார்கழியின் இளமஞ்சள் வெயிலின் சாயலைக் கொண்டிருந்தவளுக்கு இருளின் சாயல் பொருத்தமானதாயில்லை. தொண்டைக்குழியின் கடுகளவு மச்சத்துக்கு கீழே மூன்று விரக்கடை தூரத்தில் திலக வடிவில் சுடிதாரில் சிறு திறப்பு. அதன் வழியே மார்புப்பிளவு லேசாகத் தெரிந்தது.

அதைக் கண்டு கிண்டல் செய்திருந்தால் அவளுக்குக் கிளர்ந்திருக்கும். அன்றைய இரவை அவள் முழு ஈடுபாட்டுடன் அனுபவித்திருப்பாள். இருளில் நெருங்கியவனின் மூச்சுக்காற்று கழுத்தில் கூசியபோது சகிக்கல என்ற வார்த்தை காதுகளில் மோதிற்று. வெறியோடு அவனை உந்தித் தள்ளிவிட்டு நகர்ந்து படுத்துக்கொண்டாள்.

“எனக்கு நாள்...”

திரும்பிப் பார்க்காமல் அடிக்குரலில் சொல்லிவிட்டு நீள, நீளமான மூச்சுகள் எடுத்து ஆசுவாசப்படுத்திக்கொண்டாள்.

“இப்பதானே பத்துநாளாக்கு முன்னாடி சொன்னமாதிரி ஞாபகம் இருக்கு.”

அவன் முனகியதைக் காதில் வாங்காததுபோல் படுத்திருந்தாள்.

“சொல்றத நல்லதா சொல்லு. சொல்லுக்கு வீரியமிருக்கு” என்பாள் அம்மா.

அப்போதெல்லாம் சிரிப்பு வரும். எது சொன்னாலும் சிரிப்பு. எதற்கெடுத்தாலும் கேலி. அது ஒரு வயசு. இலகுவான பாத்திரத்தைக் கையில் சுமந்து செல்வது போல. இப்போது எல்லாமே பித்தளை அண்டாவாய்க் கனக்கிறது.

“பத்து வயசு கொறைஞ்சாப்ல இருக்கடி.”

“வாவ்.. ரொம்ப நல்லாயிருக்கடி நீ..”

இப்படி சொல்லியிருந்தால் இளகியிருப்பாள். அவனோடு இழைந்து கிடந்திருப்பாள்.

“அவர் சொல்றதையெல்லாம் கேட்டு அப்செட் ஆவறியே. அப்பா உன்னைவிட எட்டு வயசுப் பெரியவர். அவரோட தாட்ஸ் அப்படித்தானிருக்கும். அதையெல்லாம் பெரிசுபடுத்தாத. ஒனக்கு என்னப் பிடிச்சிருக்கோ அதைப் போட்டுக்க. உண்மையிலேயே ஒனக்கு அந்தச் சுடிதார் நல்லாயிருக்கு. கூடவே லெக்கிங்ஸ் போட்டா அச்சு அசலா காலேஜ் கேர்ள்தான்.”

சாருவின் ஊக்கத்தில் உள்ளே ஒளிரவில்லை. இரண்டு நாட்களாயிற்று நிலைக்கு வர. சாரு ஐந்து சுடிதார்களைத் தூக்கிக் கொடுத்தான்.

“இதையெல்லாம் காலேஜிக்குப் போட்டுப்போக முடியாது. வீட்டுல நீ போட்டுக்க.”

தேவி பரவசத்தோடு வாங்கிக்கொண்டாள். குளித்து முடித்து உடுப்பு உடுத்தியபிறகு ஐந்து நிமிடங்கள் அதிகமாய்ச் செலவாயிற்று. ரவியின் பார்வை மேலே ஊர்ந்தபோது அவள் அலட்சியமாய் நகர்ந்தாள்.

படபடத்த இதயத்தை, மார்பை நீவி அமைதிப்படுத்தினாள். அவன் கேலியாய் உதடு சுளித்துப் போனான். இவளின் அலட்சியம் ஒரு சொல் உதிர்க்கவிடவில்லை.

தளர்சடை பின்னிக்கொண்டாள். வகிட்டோரம் பொட்டு வைக்க கை அனிச்சையாகச் செல்ல அவசரமாகத் தழைத்துக்கொண்டாள். பெரிய மெளன் நிற ஸ்டிக்கர் பொட்டு வயதைக் கூட்டிக் காட்டுவதாக எழுந்த உணர்வில் சாருவின் பொட்டு அட்டையைத் தேடியெடுத்து அதிலிருந்த துணுக்குச் சுடரை எடுத்து ஒட்டிக்கொண்டாள். கண்ணாடியில் பூசினார் போன்ற சாரு தெரிந்தாள்.

தன் தோளில் தட்டிக்கொண்டாள். இப்படியொரு உருவத்தை அவள் பார்த்ததில்லை. வகிட்டில், நெற்றியில், கழுத்தில் குங்கும பொட்டுகள் இட்டு அம்மன் கோவில் குத்துவிளக்கு போல வளைய வந்ததை எண்ணிப் பார்த்தவளுக்குச் சிரிப்பு வந்தது.

“திடீர்ன்னு பத்து வயசு கொறைஞ்சாப்ல தெரியுதே. என்ன விசேஷம்?”

எதிர்வீட்டு மாமி கேட்டபோது மயிலிறகால் தடவிவிட்டது போலிருந்தது.

“சுடிதார் அவளோடது. வேணாமனுட்டா. நான் போட்டுக்கிட்டேன்.”

செருப்புகளைத் தேடியணிவதுபோலச் சிறிதுநேரம் கடத்தினாள்.

“ஜோராயிருக்குடி இளமை ஊஞ்சலாடுது போ..”

வயிற்றை லேசாக எக்கிக் கொள்ளவேண்டுமோ என்று திடீரெனத் தோன்றியது. குழந்தை பெற்ற வயிறு அலுமினியக் குண்டானின் பின்புறம் போலத் தள்ளிக்கொண்டு அசிங்கமாகத் தெரிவது பெண்களின் சாபக்கேடோ என்று அவள் அந்த நிமிடம் எண்ணினாள். இயல்பாக வைத்துக்கொள்வது போல விரல்களை விரித்து வயிற்றைத் தடவிப் பார்த்தபோது அதிருப்தியாக இல்லை. அவ்வளவு பெரிய வயிறு இல்லையென்பது தெரிந்த விஷயம்தான். எப்போதாவது தளர்வாய் முதுகு கூனி அமர்ந்திருக்கும்போது உப்பலாய்த் தெரியும் வயிறு எரிச்சலை உண்டாக்கும்.

“மறுபடியும் உண்டாயிருக்கியா என்ன...?”

ரவி தடவிப் பார்த்துக் கிண்டல் செய்வான்.

“ஒண்ணுக்கே இங்க மூச்சு முட்டுது. இதுல இன்னொண்ணு வேறயா... அதுவும் இந்த வயசுல...”

பற்களைக் கடித்து வார்த்தைகளை உதிர்ப்பாள்.

மாலையில் அரைமணி நேரம் நடைப்பயிற்சி செய்வது சிலமாத காலமாக நடைமுறை பழக்கமாகிவிட்டிருந்தது.

“நீ அப்படியொண்ணும் குண்டு இல்லதான். இருந்தாலும் நாப்பது வயசுக்குமேல வாக்கிங் போறது நல்ல விஷயம். தவிரவும் வாக்கிங் போனா நல்லாப் பசிக்கும்.”

தங்கை சொன்னது சரிதானென்று பட்டது. அவளுக்கும் சரியாகப் பசிக்கிறதில்லைதான். சாரு கல்லூரிக்கும், ரவி அலுவலகத்துக்கும் சென்றபிறகு தனிமையில் கிடப்பவளுக்கு எடுத்துப் போட்டுச் சாப்பிட அலுத்து வரும்.

“கவாங் கவாங்ன்னு பசிச்சா ரசிச்சு, ருசிச்சு சாப்பிடலாம். சாப்பாட்டப் பாத்தாலே மொகத்துல அடிச்சாப்பல இருக்கு. கடமைக்கு முழுங்கி வைக்கிறேன்.”

தனியாகத் தின்பதில் ஒருவித நிறைவின்மை. பிடி போட்டுக்கொண்டாலே வயிறு நிறைந்துபோனது. சிலசமயம் சாப்பிடாமல் நேரம் கடத்தினாள். பிறகு நினைத்துக் கொண்டாற்போல அவசரமாய்க் கொஞ்சம் அள்ளித் திணித்துக் கொண்டாள். மதிய உணவு தள்ளிப்போகும் நாட்களில் இரவு சரியாகப் பசிப்பதில்லை.

“அதுக்குதான் வாக்கிங் போகச் சொல்றேன். நடந்துட்டு வந்தா நல்லாப் பசியெடுக்கும். காலையில் முடியாட்டியும் சாயங்காலம் போ...”

தங்கை பிடித்துத் தள்ளாத குறையாக வற்புறுத்த, செல்ல ஆரம்பித்தாள். அவள் சொன்னதுபோல இரவு பசியெடுக்கத்தான் செய்தது. இரண்டுவாய் அதிகம் சாப்பிட

வயிற்றில் இடமிருந்தது.

ஒரு நிமிடத்துக்கு இரண்டு சுற்றுகள் என்று கணக்கு வைத்து அறுபது சுற்றுகள் ஃபிளாட்டைச் சுற்றுவாள். சுற்றுச்சுவரோரம் அருநெல்லி, எலுமிச்சை, பப்பாளி, முருங்கைமரங்கள் நின்றிருக்கும். ஒரு தொட்டிச்செடியில் பிரண்டையின் முற்றிய கண்ணிகள் சங்கிலித் தொடர் போலக் காம்பவுண்டில் ஏறியிருக்கும். அனைத்தையும் ஒரு பார்வையால் அலசிவிட்டுச் செல்பவள் ஒரு வாரமாக நின்று, நிதானித்துப் பார்த்தாள். துளசியின் சில இலைகளைக் கிள்ளி வாயிலிட்டு மென்றாள்.

“எலுமிச்ச மரம் ஒரு பூ வப்பனாங்குது மேடம். இத்தினிக்கும் நல்ல வாகான எடத்துலதான் நிக்கிது. ஒரு பூ உதுத்ததில்ல...”

வாட்ச்மேன் பார்க்கும்போதெல்லாம் சொல்வார். தேவி மரத்தடியில் நின்று நிமிர்ந்து பார்த்தாள். சின்னதாய் நிழல் பரப்பி நின்ற மரத்தின் இலைகளில் காற்றின் துழாவல். சொரசொரத்த மரப்பட்டையைத் தடவியபோது அது காற்றுக்கு அசைந்தது தன் வருடலுக்கு இணங்குவது போலத் தோன்றிற்று.

“சொல்லுக்கு வீரியமுண்டு...”

அம்மா உள்ளிருந்து தலையாட்டிச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தாள்.

“அஞ்ச வருஷத்துல நல்லா வளர்ந்தாச்சு. இனி என்ன, காய்க்க வேண்டியதுதான் பாக்கி. மொத்தம் பதினாறு வீடுங்க... சண்டை போட்டுக்காம சரிசமமா பங்கு போட்டுக்கணும். அப்படி காய்க்கணும், சரியா...?”

வாட்ச்மேன் இல்லாததை உறுதிசெய்துகொண்டு தலையாட்டிக் கேட்டாள்.

ஒரு உணர்வு, அது எந்தச் சுரப்பியைத் தூண்டிவிட்டது. எதனால் மனம் பரபரத்து அலைகிறது.. லிஃப்டில் வரும்போது சின்னக்

குரலெடுத்துப் பாடத் தோன்றியது. தேவி கைகளை மார்புக்குக் குறுக்காக இறுக்கக் கட்டிக்கொண்டு நடந்தாள்.

“பாப்பான்னு நெனச்சேன். கிட்டக்க பாத்தாத்தான் தெரியுது நீங்கன்னு...”

பக்கத்து வீட்டு வேலைக்காரப்பெண் நின்று சொல்லிவிட்டுப்போனபோது சட்டெனக் கைகளைக் கீழே தொங்கப்போட்டுக் கொண்டவள் மூச்சை இழுத்து, உள்குவிந்த உணர்வுகளை இறுக்கி நிறுத்தி உடலை விரைப்பாக்கிக் கொண்டாள். உள்ளுக்குள் ரத்தம் மெல்லோட்டமாய்ப் பாய்வதை உணர முடிந்தது.

மயில் முன்னே அசைந்து, அசைந்து சென்றுகொண்டிருந்தது. காலடி அரவம் கேட்டதும் சட்டெனப் பெரும் சத்தத்துடன் தாவி காம்பவுண்டு சுவரில் ஏறி அமர்ந்துகொண்டது.

“ஏய், பாத்து, பாத்து... கண்ணாடி சில்லு கால் கிழிச்சிடப்போவுது.”

அதற்கு மட்டுமே கேட்கும் குரலில் சொல்லிவிட்டு நகர்ந்தபோது தரணி வீட்டுக் கார் டிரைவர் அவளையே பார்த்தபடி அமர்ந்திருந்தான். பத்து நாட்களுக்கு முன்பு திருமணமானவன். பெண்ணை வெகு சமீபத்தில் உணர்ந்தவன். அவனது பார்வை உடலைக் குறுக வைக்கவில்லை. இயல்பான நடையில் தயக்கமில்லாத பாவனையோடு அவள் ஒவ்வொரு முறையும் அவனைக் கடந்தபோது அவனது பார்வை அவள் மேல் படிந்து விலகியது.

“அந்நிய புருஷன் பாக்கக் கூடாது. அவன் பாக்கறாப்ல நாம இருக்கக்கூடாது...”

யாரோ சொல்லி வைத்து அதுவே படிந்துபோய் விட்டிருந்த தடத்தின் புழுதி மேலெழும்பிக் கிளம்பியது. அவனுக்குத் தெரியும், தேவி நாற்பதுகளில் இருப்பவளென்று. இருந்தும் குறுகுறு பார்வையில் அவளை ரசித்தான். இதுநாள்

வரை அவன் அப்படி பார்த்ததேயில்லை. பெண்ணுடல் தெரியும் என்பதான கர்வம் தந்த சுதந்திரமோ, அதுநாள்வரை மறைந்திருந்த அழகுகளைத் தரிசிக்கக் கிடைத்துவிட்ட சந்தர்ப்பத்தை நழுவ விடக்கூடாத அவசரமோ.... எதுவோ அவனை உந்தித் தள்ளிற்று. தேவி முப்பத்தாறு வயதினிலே ஜோதிகா போலக் கைகளை வீசி நடந்தாள்.

“ஏஜ் ஈஸ் ஜஸ்ட் எ நம்பர்...”

உள்ளுக்குள் அழுத்தமாக முனகினாள். திரும்பத்திரும்ப அதையே சொல்லியபடி நடந்தாள். சுற்றுப்பாதைக் கட்டடங்களின் நடுவில் காலைப் பதித்து வலது காலுக்கு ஒரு கட்டம், இடது காலுக்கு அடுத்த கட்டம் என்று சீரான இடைவெளி விட்டு நடக்கும்போது அதை உறுதிசெய்துகொண்டாள். கட்டிடத்தின் வலது கோடியில் அமர்ந்திருந்த அவனைக் கடந்து இடது கோடிக்கு வந்து முழுதாகத் தன்னை ஒருமுறை பார்த்துக்கொண்டாள்.

மார்பிலிருந்து பாதம் வரை ஒரு அலச அலச உற்சாகமாயிருந்தது. விரல்களை மடக்கி, கைகளை உயர்த்தி கண்களை இறுக மூடிக்கொண்டு உரக்கக் கத்த வேண்டும் போலிருந்தது. ஒருமுறை அவனைக் கடக்கையில் நிமிர்ந்து பார்த்தாள். சட்டென முகத்தைத்துடைத்துக்கொள்வது போல அவன் பாவனை செய்தான்.

பார்ப்பவர்கள் எல்லோரும் கேட்டுவிட்டார்கள். பூ உதிர்வது போல மென்மையான ஒரு சொல். அது தேவையாக இருந்திருக்கிறது. ஆணின் பார்வை, அதுகூட தவறென்று சொல்லிவிட முடியாதுதானே.. சில சமயம் பார்க்க வேண்டுமென்று ஏங்குவது.. அதுவும் தவறா என்ன.. பத்து, பதினைந்து வயது இளையவனாக இருந்தாலும் கவனித்தால் சந்தோஷம் பொங்குகிறதே.. அவள் பாட்டொன்று ஹம் செய்தபடியே லிஃட்டில் மேலேறினாள்.

“ரெண்டு பேருக்கும் ஒரே அளவு எவ்வளவு வசதியாயிருக்கு பாத்தியா...”

சாரு தலையாட்டிச் சிரித்தபடி கேட்டாள்.

“எம் சைஸ்ல ரெண்டு சுடிதார் ஆர்டர் போடலாம்னு இருக்கேன். ஒனக்கொண்ணு, எனக்கொண்ணு.”

“எதுக்குடி இப்ப?”

“ப்ளீஸ் ம்மா, என்னோட பாக்கெட் மணியிலதான் ஆர்டர் போடப்போறேன். இப்ப ஆஃபர் போகுது. கலக்ஷன்ஸ் நல்லாயிருக்கு.”

தேவிக்கு ஆர்வம் கூடியது.

“வேலை முடிச்சிட்டு நானும் வந்துடுறேன். ரெண்டு பேரும் சேர்ந்து ஒக்காந்து பாக்கலாம். ஆனா ஒரு கண்டிஷன்.”

“சொல்லேன்.”

“இதுக்கப்புறம் ஆறு மாசத்துக்குப் புது ட்ரெஸ் பத்திப் பேச்செடுக்கக்கூடாது.”

அப்படி சொல்வது மனதுக்குச் சற்று ஆறுதலாயிருந்தது. உறுத்தல் சற்று அடங்கினாற்போலிருந்தது.

ட்ரெஸ்ஸிங் டேபிள் கண்ணாடியின் துல்லியத்தன்மைக்கு நன்றி செலுத்தும் விதமாக தேவி தினமும் ஈரத்துணியால் அதை அழுந்தத் துடைத்தாள். துடைக்கும் பாவனையோடு கண்ணாடியை எதேச்சையாகக் கூர்வது போலப் பார்த்துக்கொண்டபோது பெருமிதமாயிருந்தது.

மெத்தையிலமர்ந்து செல்ஃபோனை ஆராய்ந்து கொண்டிருந்த ரவியைக் கண்டபோது கொஞ்சமாய் எரிச்சல் உண்டானது.

“தொப்ப்ப்பாப்பா...”

வார்த்தைகள் உதடுகளுக்குள் மடங்கி விழுந்தன.

“அடிக்கடி டிபி மாத்தற...”

ஃபோனிலிருந்து கண்களை உருவாமல் ரவி கேட்டபோது, “ஆமா” என்றாள் குரலில் அழுத்தம் காட்டி. அது எளிதாக வாயிலிருந்து நழுவியது. இரண்டுநாளானக்கு ஒருமுறை ஃபோட்டோவை மாற்றிவிட்டு வரும் கமெண்டுக்காகக் காத்திருக்க அவளுக்குப் பிடித்திருந்தது. செல்பி எடுக்க சாரு சொல்லித் தந்திருந்தாள்.

“செல்போனை சரியான ஆங்கிள் வச்சு நல்லாப் புடிச்சிக்கிட்டுக் கட்டை விரலாக் க்ளிக் பண்ணனும்.”

நாலைந்துமுறை செல்போன் வழக்கிற்று. பிறகு கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வசப்பட்டது.

“என்னடி திடீர் மாற்றம்... ஆளே உல்டாவா மாறிட்ட...”

சரண்யா அவள் விரல்களில் இழைந்து கிடந்த சிவப்புப்பூச்சைப் பார்த்தபடியிருந்தாள்.

“நம்ம ஃபிளாட் வாசல்ல நல்லாத் தழைஞ்சு கெடக்கு. பறிச்சுத் தர்றேன். அரைச்சு போட்டுக்க. உடம்புக்கு ரொம்ப குளிர்ச்சி.”

“ஆமா அது ஒண்ணுதான் கொறைச்சல். வரவர ஆளே ஸ்லிம்மாயிட்ட மாதிரி இருக்க. ரகசியம் சொல்லுடி.”

“ரகசியம் ஒண்ணுமில்ல. என்னைக் கொஞ்சம் மாத்திக்கிட்டேன். அவ்ளோதான்.”

“தீட்டு நிக்கப்போற வயசுல இதெல்லாம் எதுக்குடி...?”

“நாப்பத்தஞ்சு வயசுல தீட்டு நின்னுடுமா....?”

தேவிக்குச் சுர்ரென்று உச்சந்தலையில் ஏறியது.

“மெனோபாஸ் ஸ்டேஜிடி. அடுத்தது ஷட்டரைப் போட்டுடும்ல. அதத்தான் சொன்னேன்.”

தே வி வி ர ல் க ளை க் கோர்த்துக்கொண்டாள். புது மருதாணி வாசம் சுவாச மண்டலத்தை மெல்ல வருடிற்று.

“நம்ம சுஜாவைக் கவனிச்சிருக்கியா.. இறுக்கிக் கட்டுனாப்ல இருக்கும். எனக்கெல்லாம் சரிஞ்சுபோய்ப் பல வருஷமாச்சு. உனக்குக் கொஞ்சம் பரவாயில்ல.”

உள்ளிருந்த அம்மா எட்டிப் பார்த்தாள்.

ரவி வந்துவிட்டதைச் சரண்யாவுக்கு உணர்த்த வேண்டும் போலிருந்தது.

“உங்கிட்ட பேசிக்கிட்டே அவருக்குக் காபி குடுக்க மறந்துட்டேன். இரு காபி குடுத்துட்டு வந்துடறேன். அப்படியே உனக்கும்....”

“உள்ள இருக்காரா...?”

அரண்டுபோய்க் கேட்டவள் அவசரமாய் எழுந்து நின்றாள்.

“நான் அப்பறமா வர்றேன்.”

சட்டெனக் கிளம்பிப் போனாள். ரவி அறைக்குள்ளிருந்து வந்தான்.

“போயிட்டாளா...?”

“ஆமா....”

“என்ன சொல்லிட்டுப்போனா. சுருதி கொறைஞ்சாப்ல இருக்கு.”

வேண்டுமென்றே கிண்டலாகக் கேட்டான்.

தேவி எழுந்தாள்.

“வாக்கிங் போயிட்டு வர்றேன்.”

அவசரமாய்க் கீழிறங்கினாள்.

மீளுமோ அக்காலம்?

உன்றுகோல் உறுதுணையால்

மூன்று கால் நடக்கும் நேரம்

நான்கு கால் நகர்வின் நினைவுகள்

துணையாக உடன் நடக்கும்.

இணைந்திருக்கும் இருபறவை

தீனம் நாளை எப்படியோ நகர்த்தும்.

பிணைபந்தப் பீடிமுந்த பறவை பாவம்

வினை நொந்து விசும்பித் தவித்து

நரைத்துப் பழுத்து நாடி நரம்பெல்லாம்

நுரைத்து வழியும் கண்ணீராய்.

வாழ்க்கையில் தவிர்க்க முடியாத ஒரு கட்டம் முதுமை. முதுமை.. முதுகு வளைக்கும் ஒரு சமை. அதிலும் தயவான துணையில்லா முதுமை இப்படித்தான்கதை பேசும்.. கண்ணீர்க்கறையோடு நினைவுப் பக்கங்கள் என்னும் காகிதம் நனைத்து.

அமுதாட்டிய அன்னையில் தொடங்கி தாரகைகள் தாலாட்ட தொடட்டில் ஆட்டிய

தென்றல், பறவைகளோடு படித்த பள்ளிக்கூடம், பட்டம் விட்ட தோழமைகள், பருவத்துப் பெளர்ணமிப் புன்னகை என மனத்தில் பூத்த மனித வாசமலர்கள் - தொலைவில், மிகத் தொலைவில் என்பார் கவிக்கோ.

ஹங்கேரி நாட்டுக் கவிஞன் பெரன்ஸ் யுஹாஸ்ஸின் (Ferenc Juhasz) மாற்றத்தைப் பற்றிய நீள்கவிதையை அலசுகையில் கவிக்கோ கூறும் இச்சொற்கள், முதுமை என்ற தவிர்க்க முடியாத மாற்றத்திற்கும் பொருந்தி வரக்கூடியதாகும்.

40 வயதைத் தொடும் போதே 'வயதாகிவிட்டது' என்ற உணர்வு சென்ற தலைமுறையோடு போய்விட்டது. 50 வயது முதுமை என்பதாக இல்லாமல் நடுவயது என்று நயமாகப் பெயர் சூட்டிக்கொண்டு விட்டது.

அது சரி, 60 எப்படி? 60 வயது என்பது முதுமையா? இளமையின் நினைவுப் பகுதியா? என பட்டிமன்றத் தலைப்பாகியுள்ளது.

மூதாளர், மூதிலாளர், மூத்தோர், முதுமக்கள், மூதாட்டி, முதிர்வினன், முதிர்வினள், முதுபெண்டிர், முதுபெருங்குரவர்

முதலியன சங்க இலக்கியங்களில் முதுமைப்பருவம் எய்திய பெரியோர்களைக் குறிப்பிட பயன்படுத்தப்பட்ட பல்வேறு சொற்களாக உள்ளன.

மூத்த குடிகளுக்குச் சமூகத்தில் மதிப்பும், முதன்மையும் தரப்பட்டதற்குச் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் இன்றும் சான்றாக நிற்கின்றன. அது அன்றைய நிலை. அதைத் தொடர்ந்து கடந்த சில தலைமுறைகள் வரை கூட குடும்பங்களில் மூத்தவர்களின், பெரியவர்களின் வழிகாட்டுதலில்தான் சமூக நிகழ்வுகள் நடைபெற்று வந்தன. முன்பிருந்த சமூக அமைப்பும், வாழ்க்கை முறைகளும் அதற்கு அடித்தளமாக இருந்தன.

முன்வாசல், ரேழி, நடுக்கட்டு, முற்றம், சமையலறை, தாழ்வாரம், புறக்கடை என நீண்ட பழைய கால வீட்டின் அமைப்பும், கூட்டுக் குடும்ப அமைப்பும் முதியோர்களுக்கு வரமாக இருந்தன. உலகமயமாக்கல்வழி உலகம் சுருங்கி ஊராக மாறிய இன்றைய நிலையில், வீடுகளும் சுருங்கிவிட்டன. அடுக்ககங்கள் உயர உயர, வாழ்க்கை முறை தேய்கிறதோ என எண்ணத் தோன்றுகிறது. இட நெருக்கடி என்பது முதியோரைப் பொருத்தவரை இருப்பு நெருக்கடியாகப்போனது என்பது நெருப்பாகச் சுடும் நிதர்சனம்.

இட நெருக்கடியைத் தாண்டி பிரைவசி எனக் கூறப்படும் தனக்கே தனக்கானதொரு தருணம், அதற்கான தனிமையான இடம் என்ற நுட்பமான பரிமாணம் ஒன்று பூதாகரமாகப் பல நடுத்தரவர்க்கக் குடும்பங்களில் வெவ்வேறு வேடமிட்டு வலம் வருகிறது. இளைய மற்றும் நடுவயதினருக்கு இத்தனிமைத் தருணம் எவ்வளவு முக்கியமாக உள்ளதோ, அந்த அளவிற்கு வயதில் மூத்தவர்களுக்கும் தேவையாக உள்ளது. இவ்வாறு அவர்கள் எதிர்பார்ப்பதில் தவறேதுமில்லை. தங்களுக்கான பொழுது போக்கு, தொலைக்காட்சி, உறவினர் மற்றும் நண்பர்கள் வருகை முதலிய அன்றாட நடைமுறைச் செயல்கள் கூட சவாலாகிப் போகும் நிலையை நோக்கிச் சமூகம் சறுக்குமரக் குழந்தையாகி வருகிறது.

இதற்கிடையில் இளையர்களுக்கும், மூத்தோர்களுக்கும் நடுவில் அகப்பட்டு, நடுத்தர வயதினர் படும்பாடு அது தனிக்கதை.

தள்ளாமை மற்றும் உடல்நலக் குறைவோடு தவழ்ந்து நகரும் மூத்தோர்கள், தம் வீட்டு மனிதர்கள், தங்களோடு பேசுவதற்குக் கூட நேரம் ஒதுக்குவதில்லை என்ற மனத்தாங்கலுடன் தினம் நாளை நகர்த்தும் நிலையும் இருக்கவே செய்கிறது.

சூறாவளிக்கிடையே சுறா வேட்டைக்குச் செல்லும் அதிவிரைவு வாழ்க்கை ஓட்டப்பந்தயத்தில் பேச யாருக்கு நேரமிருக்கிறது - இளையோர்களிடமிருந்து பணிக்கு விரையும் பதைபதைப்பில் வரும் பதில் இது.

நினைவடுக்குகளில் மறைந்து மறையாமலும் இருக்கும் தம் அனுபவங்களைப் பேசிப் பேசி அறிவுப் பரிமாற்றம் செய்து பேரானந்தம் அடையக் காத்திருக்கும் இலவு காத்த கிளிகளாகப் பாட்டன்களும் பாட்டிகளும் மறுபுறம்.

நொடி நேரம் நொடித்தாலும் படிநிலை பல இழப்போம் எனப் பரிதவித்துப் பாய்ந்தோடும் நடுத்தர, இளவயதினருக்கு நிற்க நேரமிருந்தால்தானே கேட்க நேரம் கிடைக்கும். கேட்க நேரமிருந்தால்தானே உரையாடல், உறவாடல் எல்லாம்.

மூத்த குடிகளுக்குக் கிட்டியதெல்லாம் நினைவென்னும் தென்றல்தான் கோடையில் தருநிழலாக, வாடையில் இளந்தீ கனப்பாக உள்ளது. கலங்கிய கண்களுடன், கிறங்கிய குரலில், இருமலும் செருமலுமாகச் சொல்லும் கதைகள் பக்கத்தில் உள்ள கேட்காத மூத்த காதுகளின் வழி கடந்து காற்றோடு கலக்கும்.

காலக்கண்ணாடி கதி கலங்க, கை நடுங்க காத்திருக்க முடியாத காரணத்தால் கதறியோடிக் கொண்டிருக்கும் காலகட்டத்தில் இன்று நாம் நிற்கின்றோம்.

அன்று எப்படி நிலை? என்று? சங்க காலத்தில்தான்..

அன்றைய நிலைக்குச் சான்றாக இதோ வருகிறது 'தொடித்தலை விழுத்தண்டினார்' எழுதிய, "இனிநினைந்து இரக்கம் ஆகின்று; திணிமணல்" எனத் தொடங்கும் புறநானூற்றுப் பாடலொன்று (புற.243).

'கையறு நிலை' என்பது இயலாமையைக் கூறும் சொற்றொடர் என்பது நாம் அறிந்ததே. முதியவர் ஒருவர், முதுமையின் காரணமாகப் பொங்கி வரும் இருமலுக்கிடையே தன் இளமைக்கால நினைவுகளில் நீந்தி, இன்றைய முதுமைக் கருதி கலங்குவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

இப்பாடலைக் கையறுநிலைத் துறை என்று வகைமைப்படுத்திய நம் பழந்தமிழ் அறிஞர்களின் மனநுட்பம், கண்டு வியக்கத்தக்கது. தனிமனித உணர்விற்குத் தந்த அடையாளமாக நாம் கருதலாம்.

நினைக்க நினைக்க - வெம்
பனியாய் பூக்குதே
பஞ்சடைந்த பாழ் விழிகள்
நெஞ்சமெல்லாம் நெகிழுதே.
மணல் திணித்த பாவைக்கு
வனம் பூத்த மலர் கூடி
மனமெல்லாம் மகிழ்வு நிரப்பி
தினம் திளைத்த நாட்கள் அவை.
கள்ளமறியாப் பிள்ளைகளாய்
உள்ளத்தில் மாயமறியாப் பிள்ளைகளோடு
தள்ளாடி தண்குளத்தில் உவகையுற
சில்லெனக் குடைந்து நீராடி
தள்ளிக் கரையேறுவோர் தாம் வியக்க
மெல்லத் தாழ்ந்து படி தொடும்
மருதமரக் கிளைப் பற்றி
தெறிக்கும் தீவலைகள் துள்ளியெழ

'துடும்'மென தாவிக் குதித்து நீரில்
விடுத்த அம்பாய் அடியாமும் தொட்டு
நுண்மணல் துழாவி அள்ளி வந்த
பொன்னான பொழுதொன்றின்
அறியாப்பருவத்து அந்நாட்கள்
அது வருமோ மீண்டு?

தன் வளைந்த கைத்தடியை வினாக் குறியாக்கிக் கேட்கிறது மூத்தகுடியொன்று. அழகிய, பூண் இடப்பட்ட கைத்தடியைப் பற்றிய கை, தள்ளாமையால் தடதடத்து நடுங்குகிறது. ஆனால் அந்நடுக்கத்திற்கு உடல் தள்ளாமை மட்டுமா காரணம்?

இருமலுக்கிடையே சிதறி வரும் சொற்களுக்கும், சிந்தும் கண்ணீருக்கும் பெருமூதாளரின் "கையறுநிலை" என்ற மனநடுக்கமே காரணம் என உள்மனம் உரக்கக் கூவுகிறது.

காலத்தை யாராலும் வெல்ல முடியாது என்பதை அனைவரும் அறிவோம். அவ்வாறே முதுமையும் அதன் சுமையும் என்பது அக்கால, இக்காலச் சான்றுகள் மூலம் விளங்குகிறது. இருப்பினும் இதற்குத் தீர்வு?

மூத்தகுடிகளுக்கு, ஞானவெளிச்சம் தரும் அறநெறிகள் முதுமையைக் கடக்க உதவும் தொடித்தலை விழுத்தண்டாக (பூண்டிட சிறந்த ஊன்றுகோலாக) அமையுமாக.

அவர்களைப் பேணிக் காக்கும் ஏனையோர்கள் சற்று வேகம் தணித்து விவேகம் பயில வேண்டும். நம் வாழ்விற்கு அடித்தளம் அமைத்துத் தந்த நம் பெற்றோர்களாகிய மூத்தகுடிகளுக்குச் செவி சாய்க்கவேண்டும் சில நொடிகளை இருப்பில் வைத்திருக்க வேண்டும் என்ற விழிப்புநிலை, நம் வருங்கால முதுமையை வளமாக்கித் தரும் என்பது திண்ணம். இது பற்றி உங்களின் உள்ளம் கூறும் உன்னதக் கருத்துக்களை உளம் திறந்து நீர் உரைமின்!

சங்கு மனிதர்கள்

அந்தி வெயில் மெல்லப் படர்ந்து பூங்காவின் செடி கொடிகளை மஞ்சளாக்கித் தகதகக்க வைத்துக் கொண்டிருந்தது. சுற்றிலுமிருந்த சிமெண்ட் பெஞ்சுகளில் ஒன்றிரண்டு முதியவர்கள் அமர்ந்திருக்க குழந்தைகள் ஒவ்வொருவராக வர ஆரம்பித்துக் கொண்டிருந்தனர். இனி இரவு வரை ஒரே அதகளம்தான்.

மகேஷ் தனியொருவனாகச் சறுக்கு மரத்தில் ஏறி விளையாடிக் கொண்டிருந்தான். இன்னும் அவன் கூட்டாளிகள் யாரும் வரவில்லை. ஏபிளாக் மோகனின் மகள் நந்தனா சறுக்குமரத்தின் படியில் நின்றுகொண்டு 'மகேஷ் நீ வேற விளையாடு' என்றாள். மகேஷ் ஒருநிமிடம் யோசித்தவன் சரியென்று ஊஞ்சலுக்கு ஓடினான். 'நாங்க ஊஞ்சல்' என்று பிபிளாக் பசங்க நின்றுருந்தார்கள். மகேஷ் ஏதும் பேசாமல் டென்னிஸ் கோர்ட்டுக்குப் போய் வேடிக்கை பார்க்க ஆரம்பித்தான்.

கிருபாகரனுக்கு வியப்பாக இருந்தது. எல்லோரும் சம வயதுடைய குழந்தைகள்தான். இந்த ஐந்து வயதுக்குள் எல்லாமே சுற்றுவிடுகிறார்கள். சுயநலமாக இருக்கவும் தொடங்கிவிடுகிறார்கள். மகேஷ் பாவம். இவர்களை ஏன் எதிர்க்கவில்லை. நியாயத்துக்காகக் கூட போராடாதவன் நாளை இந்த உலகை எப்படி எதிர்கொள்வான்? தன்னுடைய வளர்ப்பில்தான் குறையோ?

எழுந்து மகேஷை அழைத்து ஊஞ்சலருகில் வந்தான்.

'இங்கே பாருங்க குழந்தைகளா ஆளுக்கு அஞ்ச நிமிஷம் ஒருத்தரொருத்தரா விளையாடுங்க. மகேஷ் இப்ப உன் டர்ன் போ!'

அதற்குள் வந்தனா இடுப்பில் கைவைத்தபடி இவனைப் பார்த்தாள்.

'அங்கிள் உங்களுக்கு வேலை

இல்லையாமே.. மகேஷை வேற ஸ்கூல் மாத்தப் போறீங்களா?'

சுரீரென்றது அவனுக்கு. தன் வீட்டு விஷயத்தைக் குழந்தைகள் முன்னிலையில் பேசியிருக்கிறார்கள் மோகனும் அவன் மனைவியும். எவ்வளவு பெரிய விஷயத்தைச் சட்டென்று கேட்கிறது இந்த வாண்டு. உலகம் அப்படித்தான். ஒவ்வொருவரும் ஒரு விதம். எல்லோரும் நம்மை மாதிரி நியாய தர்மத்தைத் தொங்கிட்டிருப்பாங்களா என்ன?

நிஷாவின் குரலிலிருப்பது ஆதங்கமா எள்ளலா எனப் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை அவனால்.

'விடுங்க பிபிளாக் கணேசன் பேசினார். அவருக்குத் தெரிஞ்ச கம்பெனியில் வேலை இருக்காம். ஆனால் பழைய சம்பளம் கொடுக்கமாட்டார்களாம். உங்ககிட்டே சொல்லச் சொன்னார்.'

கடந்த மூன்று மாதங்களாக இதேதான் நடக்கிறது. கிருபாகரனுக்கு ஆயாசமாக இருந்தது. இத்தனை நாள் நேர்க்கோட்டில் சுலபமாகப் போய்க்கொண்டிருந்த வாழ்க்கை இப்போது தடுமாறுகிறது. அத்தனை பெரிய கம்பெனி ஒரே வாரத்தில் ஒன்றுமில்லாமல் போகும் என யாருக்குத்தான் தெரியும்.

'எந்த எந்தப் பிரச்சனையும் ஒரு நாள்ல நிச்சயமா வந்திருக்காது.. உங்களுக்கெல்லாம் கொஞ்சம் கூடவா தெரியல..'

'தெரியாம இல்ல நிஷா. கொஞ்சம் அரசல்புரசலாகப் பிரச்சினை வந்துடிச்சின்னு ஒரு ரெண்டு மாசம் முன்னாடி தெரிஞ்சது. ஆனா எம்டி எப்படி இருந்தாலும் எப்படியாவது சமாளித்து விடுவார்கள் என நினைச்சேன். ஆனா என்னோட வேலை பார்த்தவங்க பாதிபேர் அப்பவே வேலையை விட்டுப் போயிட்டாங்க. எனக்குத்தான் இத்தனை வருஷமா நம்ப இருந்த

கம்பெனியை விட்டுட்டு வர அபிப்பிராயம் இல்லை. கொஞ்சமாவது மனசாட்சியோடு இருந்தது என்னோட தப்பா என்ன? சட்டுனு இப்படி அனுப்புவார் என்று யாருக்கும் தெரியலே. நானும் இன்னம் ரெண்டு மூணு பேரும் தான் அதுல மாட்டிக்கிட்டோம். அவங்க ரெண்டு பேர் கூட அவங்களுக்குச் சொந்தக்காரங்க மில்ல போய்ச் சேர்ந்துட்டாங்க. இனி எனக்குத்தான் எங்கேயும் வழி இல்லாம இருக்கு.

இப்போதும் பிரச்சினையில்லை. இங்கு வீடு வாங்காமலிருந்தால் சமாளித்திருக்கலாம். அவன் அப்பா கர்ண பரம்பரை. கேட்பவருக்கெல்லாம் வாரி வாரிக் கொடுத்தார். நிலம் நீச்செல்லாம் போய்க் கடைசியில் எஞ்சியது கிராமத்து வீடும் அதை ஓட்டிய தோப்பும்தான். அப்பாவுக்குப் பிறகு அம்மா மட்டும் தங்கியிருந்தார். இவனுக்குத் திருமணமானதும் இரண்டு குடித்தனம் செய்ய எப்படி பணம் போதும் என்று அம்மாதான் பிடிவாதமாய் அந்த வீட்டை விற்றுவிட்டுச் சென்னையில் வீடு வாங்கச் சொன்னாள். ஆழும்பாழமாய்க் கிராமத்து வீட்டைக் கொடுத்துவிட்டு இங்கே எலிவளை மாதிரி ஒரு தனி வளையை வாங்கிவிட்டார்கள். மாசம் ஆனால் பேங்குக்கு இஎம்ஐ கட்ட வேண்டும்.

நிஷா ஒரு கம்பெனியில் வேலை பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார். வீடு வாங்கும்போதே பேசிக்கொண்டதுதான் இஎம்ஐ பிரபாகரனும் வீட்டுச் செலவை நிஷாவும் பகிர்ந்துகொள்வதாக. இப்போது கிருபாகரனுக்கு வேலை இல்லை. திடீரென 50000 ரூபாய் மாதத்திற்குத் துண்டு விழுந்தால் எப்படித்தான் வாழ்வது?

பங்காளிக்குள் நடந்த சண்டையில் கம்பெனியை மூடிவிட்டார்கள். நஷ்ட ஈடாகக் கொடுத்த இரண்டு லட்சமும் இஎம்ஐக்குப் போய்விட்டது. அடுத்த மாதம் பணம் கட்டவில்லையென்றால் வங்கியிலிருந்து வந்து கத்துவார்கள். சி பிளாக் ரகுராமனுக்கு நடந்ததெல்லாம் கண் முன்னே விரிந்தது.

நெற்று கூட எம்டி ஃபோன் செய்தார். இன்னும் இரண்டு மாதத்தில் கம்பெனி திறந்துவிடும் என்று. அது வரை எப்படித் தாக்குப் பிடிப்பது? அப்போதுதான் அம்மா அந்தத் தகவலைச் சொன்னாள். மேலத்தெரு

வைத்திக்கு அப்பா ஒரு லட்சம் கடன் கொடுத்திருக்கிறாரென்று. நோட்டீஸ் அப்பா எழுதிவைத்திருக்கிறார்.

வைத்தி நல்ல வசதியானவர்தான். நோட்டை எடுத்துக்கொண்டு அவரைப் பார்க்கக் கிளம்பினான். கிராமத்துக்குப் போய்ச் சேர மணி பன்னிரெண்டாகி விட்டது. தேரடியில் இறங்கியதும் வழியெங்கும் குசல விசாரிப்புகள். ஊர் நிறைய மாறியிருந்தது. மேலத்தெருவுக்குப் போனவனுக்குத் திக்கென்றது. வைத்தி வீடு பூட்டியிருந்தது.

‘தெரியாதா தம்பி? வைத்தி இறந்துபோயிட்டாரு. அவர் சம்சாரமும் மகனும் கடனுக்கு வீட்டை எழுதிக் கொடுத்திட்டுப் பின்கட்டில ஒரு சார்பில இருக்காங்க.’

வைத்தி எப்பேர்பட்ட மனிதர். வெள்ளை வேஷ்டி சட்டையில் கம்பீரமாய் இருப்பார். அவர் குடும்பத்துக்கா இந்தக் கதி? வைத்தி மனைவி இவனை அடையாளங் கண்டுகொண்டார். பாங்க் லோனில் மாடு வாங்கிப் பால் கறந்து காலத்தை ஓட்டுகிறாராம். மாசத்தவனை கட்டவே திணறுவதாகக் கூறினார்.

‘ஆ ஊ னா மாட்டைப் பிடிச்சிட்டுப் போறாங்கப்பா. அப்புறம் எப்படி வாடிக்கை நிக்க்கும்? பணம் வந்தாதானே கட்ட முடியும்?’

அவரது மகனோ முகத்தைக் கவிழ்த்துக்கொண்டு பூ கட்டிக்கொண்டிருந்தது. அவமானமும் கவலையுமாய் முகம் கன்றிக்கிடந்தது. ஒருகணம் மகன் மகேஷின் நினைவு வந்து போனது.

‘ஏன்யா? இவர் உங்கய்யனிடம் ஏதாவது பணம் வாங்கியிருக்கிறாரா? கொஞ்சம் பொறுத்துக்கய்யா. இந்த வீட்டுக் கடன் முடிஞ்சு மேல ஏதாவது தருவாக. அப்ப கொடுத்திடறேன்.’

கிருபாகரன் நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

‘இல்லை மா. உங்களைச் சும்மாதான் பார்க்க வந்தேன். இந்த ஐயாயிரம் ரூபாயை வச்சுக்குங்க. மாட்டுத் தவணை கட்டுங்க.’

அந்தப் பெண் இம்முறை தலையை நிமிர்த்தி இவனைப் பார்த்தாள். அவள் கண்களில் மெல்லிய நம்பிக்கை தெரிந்தது. கிருபாகரன் கையிலிருந்த நோட்டை கிழித்துப் போட்டுவிட்டுப் பேருந்து நிறுத்தத்தை நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தான்.

பின்யாமப் புரளலில் மார்புக் கூட்டில் பொதித்தல்
கிளர் முத்த ஆழத்தில் கரைந்து ஒருதடாதல்
மென்பிணைப்பென விரல்களாலுடல் தொழுதல்
கிளிஞ்சல் கடல் பருகுவதாய்ப் பருவப்பெயல் நனைதல்

ஆதிக்குடி மொழி அதிசயிக்கக் கொஞ்சுதல்
பாதிவுயிர் பிரிந்தாற் போலச் சிறுபிரிவிற் கலங்கல்
கடுகுப்பூ மலர்வாய் அலைபேசிக் குரலுக்கு உயிர்த்தல்
சன்னதமொத்த ஊடலைக் குறுஞ்சிரிப்பில் ஆற்றுப்படுத்தல்

நிகழ்பொழுதின் நிச்சயமின்மையில் நம்பிக்கையாதல்
உறவுகள் இருள் பூசுகையில் ஒற்றைச் சொல்லில் புலரியாதல்
பாலை வாழ்வில் கருணை ஊற்றாய் மடி சுரத்தல்
துரோகத்தால் வீழ் சிறகுகளைத் தினம்
மீள வளர்த்தல்

ஈதொன்றாகவோ எல்லாமாகவோ இருத்தல்
உடனிருக்கும் சத்தியங் காத்தல்
எண் மாற்றிச் சோழி விழ ஆதூரத்துடன்
வழியனுப்பல்
எங்கோ இருக்குதென் உயிர் நலமாயெனத்
தினம் உணவுக்கு முன் பிரார்த்தித்தல்.

கயல்

அகிலாண்டம் தன் வீட்டையே சுற்றிச் சுற்றிப் பார்த்தாள்.. ஐந்தரை செண்ட்டில் நடுவில் பெரிய ஹாலும் மூன்று அறைகளும் ஒரு சமையலறையும், சுற்றிலும் ஆறடி இடமும் விட்டுக் கட்டப்பட்டிருந்தது. வீட்டின் முன்புறம் அவள் ஆசையாய் வைத்த செவன் ரோஸ் செடி பூத்துக் குலுங்கியது. இன்னொரு பக்கம் செம்பருத்தி சிகப்பு, வெள்ளை, மஞ்சள் கலர்களில் சுவர்களுக்கு மேலே பூக்களுடன் தலையாட்டிக்கொண்டிருந்தன. பின்பக்கம் மூன்று மாதத்திற்கு ஒருதடவை ஐம்பது அறுபது காய் தரும் தென்னம்பிள்ளை இரண்டு நெடுக வளர்ந்து வானம் பார்த்தன. மருதாணியும் துளசியும் வேப்பமரமும் கம்மென்று வாசம் பரப்பி அந்த இடத்தையே கோவில் போல மாற்றிக்கொண்டிருந்தன. எல்லாவற்றையும் மாறி மாறித் தடவித்தடவிப் பார்த்தாள். மனசுக்குள் மகன் கார்த்திகேயன் குரல்..

“ம்மா.. புரிஞ்சுக்கோம்மா.. எனக்கு வேற வழி தெரியலை.. ரெண்டும் பெண்ணா

பெத்து வச்சுருக்கேன்.. ரேவதியை இந்த வருஷம் காலேஜ்ல சேர்த்தாகணும்.. சின்னது ரேகாவை பிளஸ் டீவிற்கு வேற நல்ல ஸ்கூல்ல சேர்த்தாகணும். உனக்கே தெரியும்.. நா ஒண்ணும் ஆஹா.. ஒஹோன்னு சாம்பாதிக்கல..

எல்லாத்தையும் இந்த வீட்ட நம்பித்தானே செய்யணும்.. பக்கத்துல அபார்ட்மெண்ட் கட்டறவனுக்கு வழி கிடையாது. பழைய வீடா இருந்தாலும் பரவாயில்லை.. வாங்கிக்கறேன். இடிச்சுத் தரை மட்டமாக்கிட்டு வழி வைச்சுக்கறேங்கறான்.. நம்ம வீட்டுக்கு இதுக்கு மேல எவனும் விலை கொடுக்க மாட்டான்.. வித்துரலாம்மா.. வற்ற பணத்தைச் செலவுக்கு எடுத்தது போக வட்டிக்கு விட்டா அதுவே காலத்திற்கும் போதும்..”

நீளமாகப் பேசி நிறுத்திய கார்த்தியின் முகத்தைக் கண்ணீர் துளிக்கப் பார்த்தாள்.

“ஏப்பா.. இடிச்சவாருன்னு சொல்றியே..” குரல் தழதழத்து வெளிவந்தது.

“அதுக்காக என்ன பண்ணது அத்தை.. நீங்க மாமாவோடு பொழச்சு புள்ளப் பெத்த வீடுதான்.. எங்க மனசுக்கு மட்டும் நல்லாவா இருக்கு.. வேற வழியில்லை.. வித்துட்டா வாங்கறவன் பாடுதானே.. அவன் என்ன செஞ்சாலும் அதை நாம எப்படிக்கேட்கிறது..?” நாகுக்காக வராத கண்ணீரை முந்தானையில் துடைத்தாள் சரலா.

“ஏப்பா.. வீட்டைக் கொடுத்திட்டா நா எங்க போய் இருக்கிறது.. எனக்கு என்ன கதி..?! எதோ அப்பாவோட பென்ஷன் பணம் பாதி வர்றதுனாலேயும், மேல இருக்கற பத்துக்குப் பதினாறு ரூம வாடகைக்கு விட்டு வர்ற பணத்துலேயும்தான் வயறு வாடாம கஞ்சி குடிச்சுட்டு இருக்கேன்.. என் காலத்துக்குப் பிறகு நீ என்ன வேணும்னாலும் பண்ணிக்க.. நா இப்படியே இருந்துரேன்..”

“பார்த்தீங்களா..? அத்தை எப்படிக்க குத்திக்காமிக்கறாங்கன்னு.. வீட்டை வித்துட்டா நாம சோறு போட்டு நம்ம கூட தங்க வச்சுக்க மாட்டோமா..” குரலில் கோபம் விரவிக்கிடக்க வெடுவெடுத்தாள் சரலா..

அவளையே திரும்பி மௌனமாகப் பார்த்தார் அகிலாண்டம். இப்போது இப்படிப் பேசும் சரலா.. போன வருஷத்துக்கும் முந்தைய வைகாசி மாதம்..

“ம்மா.. பேத்திங்க ரெண்டும் பரிட்சை லீவுல வீட்டதான் இருக்காங்க.. பத்து நாள் இருந்துட்டுப் போலாம்.. வாம்மா..” என்று கார்த்தி கூப்பிட்டதை நம்பி அவனுடன் சென்றவருக்கு இரண்டு நாளிலேயே புரிந்துவிட்டது.. தன்னால் அங்கே தாக்குப் பிடிக்க முடியாது என்று.

கோவையின் இதமான தட்பவெப்பத்தில் வாழ்ந்தவருக்கு, சென்னை வெய்யில் ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. போன முதல்நாளே.. “அத்தை நீங்க சமைக்கறதுதான் ரொம்ப நல்லாருக்கும்னு நாக்கை நாலு முழுத்துக்கு நீட்டி வச்ச காத்திகிட்டு இருக்காங்க உங்க பையனும் பேத்திகளும்..” என்று கரண்டியைக் கையில் கொடுத்தவள்தான் அப்புறம் உப்புப் பார்க்கக் கூட அடுப்பு இருக்கும் பக்கமே வரவில்லை.

தானே சமைத்துச் சாப்பிட்டுக்கொண்டு இருந்தாலும், ஒருவருக்கு கால்படி அரிசி போட்டு சமைப்பதும், இங்கே ஐந்து பேருக்கு விதவிதமாகச் சமைப்பதும் ஒன்றாகிவிடுமா..? கிட்டத்தட்ட எழுபதை நெருங்கிக்கொண்டிருக்கும் தள்ளாமை வேறு.

எப்படியோ பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு சமாளித்தார். அன்று.. “சரலா.. பாத்ரூம் ரொம்ப வழக்குதம்மா.. கொஞ்சம் மருந்து போட்டுக் கழுவிவிடறயா..? விழுந்துருவோம்னு பயமா இருக்கு..”

“ஐயோ.. நான் அதெல்லாம் கழுவ மாட்டேன் அத்தை. எனக்கு ஒத்துக்காது. மாசம் ஒருமுறை ஆளை வரச்சொல்லித்தான் கழுவுவோம். உங்களுக்குக் கஷ்டமா இருந்தா நீங்க வேணாகழுவிக்குங்களேன்..”

“ச்சே..” என்று வெறுத்துப் போனவர், மகனிடம் பிடிவாதம் பிடித்து அடுத்த நாளே கிளம்பிவிட்டார். அன்று வந்தவர்தான் திருப்பியும் சென்னை இருக்கும் திசைப் பக்கமே எட்டிப் பார்க்கவில்லை.

ஊஹீம்.. இவர்களை நம்பி வீட்டை விற்றால் நடுத்தெருவில்தான் நிற்கவேண்டி வரும்.. என்று மனதிற்குள் தீர்மானித்தவர் சொன்னார்.

“இத பாருங்கப்பா.. நான் போனப்புறம் நீ என்ன வேணும்னாலும் பண்ணிக்கோங்க. நா வாழ வந்து பெத்துப் பொழச்சு வீடு.. என்கடைசி மூச்சும் இங்கயே போகட்டும்.. இதுதான் என் முடிவு..” என்றார் தீர்மானமான குரலில்.

கனத்த மௌனம் நிலவியது.. பின் ஆத்திரத்துடன் கத்தினான் கார்த்தி. “சரி.. இதுதான் உன் தீர்மானமான முடிவுன்னா நான் சொல்றதையும் கேட்டுக்கோ.. இப்ப நான் கஷ்டத்தில் இருக்கிறேன்.. இப்ப உதவி செய்யாம பின்னாடி வந்து என்ன செய்ய..? இத நீ செய்யலைன்னா எங்க எல்லாத்தையும் நீ மறந்துற வேண்டியதுதான்..” மேல்மூச்சு கீழ்மூச்சு வாங்கக் கத்தி முடித்தவன் அப்போதே மனைவியைக் கூட்டிக்கொண்டு கிளம்பிவிட்டான்..

விக்கித்து நின்றுவிட்டார் அகிலாண்டம்.. கண்ணிலிருந்து நீர் பெருகியது. என்ன செய்வது என்றே புரியாமல் நின்றார். மனதில் அந்த வீட்டிற்கு நெல் நாழி உதைத்து வந்ததிலிருந்து கார்த்தியை வயிற்றில் சுமந்து பெற்று வளர்த்தது, திடீரென ஒருநாள் கார்த்திக் பத்தாம் வகுப்பு படிக்கும்போது கணவர் வேலாயுதம் மாரடைப்பில் காலமாக இதோ இந்தக் கூடத்தில்தான் உயிரற்ற உடலாகப் படுக்கவைக்கப்பட்டு இருந்தார். தன் உடலும் அங்கேதான் கிடத்தப்பட வேண்டும் என்று நினைப்பது தவறா என்று.. ஏதேதோ குழப்பத்தில் அப்படியே படுத்தவர் விடிந்ததுகூடத் தெரியாமல் தூங்கிவிட்டார்.

கேட் திறக்கும் சத்தம் கேட்டது. வேலைக்காரிகமலாம்மாதான்வந்து விட்டாளோ என்று எட்டிப் பார்த்தவருக்குச் சந்தோஷமாக இருந்தது. வந்தது நாகமணி அண்ணி. தூரத்துச் சொந்தம். ஏகப்பட்ட சொத்துக்காரி என்றாலும் பிள்ளைகள் எல்லோரும் வெளிநாட்டில் வாசம் செய்ய இவர் மட்டும் சொத்துக்களை நிர்வாகம் செய்துகொண்டு இங்கேயே தங்கிவிட்டார்.

கணவர் திடீரென இறந்தபோது நாகமணி இல்லாவிட்டால் அகிலாண்டம் திண்டாடிப் போயிருப்பாள். எவ்வளவோ உதவிகள் செய்து அவளைத் தேற்றிக்கொண்டு வந்தார். இரண்டு மாதத்திற்கு ஒருமுறை அகிலாண்டத்துடன் தங்கிவிட்டுப் போவார்.

குழப்பமான சூழ்நிலையில் அவரின் வரவு மனதிற்கு இதமாக இருந்தது.

“வாங்கண்ணி..” என்று வாய் நிறைய அழைத்தவளைக் கனிவுடன் ஏறிட்டு “நல்லாருக்கியா.. அகிலம்..” என்றார்.

“எதோ இருக்கண்ணி..” என்ற சுரத்தில்லாத குரல் எதையோ உணர்த்த.. சிறிது நேரம் எதையெதையோ பேசிக்கொண்டிருந்தவர் கேட்டார்.

“என்னாச்சு அகிலம்..?! ஏன் என்னமோ மாதிரி இருக்க..?!”

கண்கள் கலங்க எல்லாவற்றையும் சொல்லி முடித்த அகிலாண்டத்தையே சிறிது நேரம் யோசனையாகப் பார்த்தவர் சொன்னார்.. “எனக்கென்னவோ கார்த்தி சொல்றதுதான் கரெக்ட்டுன்னு தோணுது.. கஷ்டத்துக்கு உதவாத சொத்து இருந்தென்ன.. போயென்ன? அகிலம்.. கார்த்தி நல்ல பையன்டி.. அப்படி எல்லாம் உன்னை நடுவீதில நிறுத்திர மாட்டான்.. வேணும்னா வீட்ட வித்து வற்ற பணத்துல ஒரு பத்து லட்சத்த உம் பேர்ல டெபாசிட் பண்ணி வட்டி வாங்கிக்க.. உனக்குன்னு ஒரு பிடிப்பு இருக்கும்.”

நாகமணி சொன்னதைக் கேட்ட அகிலாண்டத்துக்கு இப்போது வீட்டை விற்பதே நியாயமாகத் தோன்ற சம்மதம் சொல்லிக் கார்த்திக்கு போன் செய்தாள்.

அடுத்த நாளே வந்துவிட்டவன் அவளைத் தலையில் வைத்துத் தாங்காத குறை.. “அம்மா.. அம்மா..” என்று நொடிக்கு ஒரு அம்மா போட்டான்.

மளமளவென்று காரியங்கள் முடிந்தன. அபார்ட்மெண்ட் முதலாளிக்கு எழுபத்தைந்து லட்சத்திற்கு வீடு கை மாறியது. இன்னும் இரண்டு வாரத்துக்குள் காலி பண்ணி விட வேண்டும் என்ற நிபந்தனையுடன்.

அவள் பெயரில் பத்து லட்சத்தைப் பாங்கில் போடுவதாகச் சொன்ன கார்த்தி பணத்தைக் கையில் வாங்கியவுடன்.. “ம்மா.. நிச்சயமா உன் பேர்ல போட்டுரேன்மா.. ஆனா இப்போது கொஞ்சம் கடன் இருக்கு அதையெல்லாம் கட்டிட்டு இன்னும் ஆறு மாதத்துக்குள் கொடுத்து விடுரேன்மா..” என்று கெஞ்சிய குரலில் சொன்னவன் மீண்டும்..

“ம்மா.. உனக்கு சென்னையும் சரி சரலாவும் சரி ஒத்து வராது. அதனால் இந்த ஏரியாவுலேயே உனக்கு ஒரு வீடு பார்த்து விடுகிறேன்..” என்றான்.

எதற்கும் வாயையே திறக்கவில்லை அகிலாண்டம்.. வீடு கைமாறியதே நெஞ்சில் வலியாகக் குத்தியது.

சொன்ன மாதிரியே இரண்டு தெரு தள்ளி ஒரு வீடு வாடகைக்குப் பிடித்துவிட்டான் கார்த்தி. எப்போதும் போல கமலம்மாவையே வேலைக்கு வரச்சொல்லிவிட்டான்.

“அம்மா.. எதுக்கும் கவலைப்படாதே.. ஒண்ணாந்தேதி டான்னு உம் பேருக்குப் பணம் போட்டுவிட்டுரேன்..”

இதோ அன்றோடு கடைசி நாள்..

“அத்தை வீடும் சின்னது.. உங்க ஒருத்திக்கு எதுக்கு இத்தனை பாத்திரம்..?!” என்று சரலா பாதி பாத்திரத்தை வாரிக்கொண்டு போய்விட்டதில் சொற்ப சாமான்களே எஞ்சி இருந்தன.

அதையும் கார்த்திக் வண்டியை வைத்துக் கொண்டுபோய் விட்டான். இப்போது ஒன்றும் இல்லாத வெறும் வீடு.. இப்போது இது அவர் வீடில்லை.. எந்த உரிமையும் அவருக்கு இல்லை.

கண்ணில் வழிந்த நீர் நெஞ்சில் வழிய ஒவ்வொரு அறையாகச் சுற்றி வர ஆரம்பித்தார். ஒவ்வொரு சுவராகத் தடவிப்பார்த்தார். நெஞ்சு ரணமாக.. கடைசியாகப் பூட்டாமல் சாத்தியிருந்த கதவைத் தள்ளித் திறந்தார்.

அது.. அகிலாண்டம் வேலாயுதத்தின் படுக்கை அறை. அவர் இறந்த பிறகு வாரத்துக்கு ஒருதரம் கூட்டிப் பெருக்குவதைத் தவிர அந்த அறைக்குள் போக மாட்டார். வேலாயுதத்தின் பொருட்கள் கை தொடாமல் அதை மற்றொரு பூஜை அறை போலவே வைத்திருந்தார்.

தனக்காக ஒரு கட்டிலை முன்னாடி இருந்த ஒற்றை அறையில் போட்டுக் கொண்டார்.

இப்போது.. இப்போது.. விம்மல் தெறிக்க.. சுவரைத் தடவிக் கொடுத்தார். அப்படியே பார்வையைச் சுழற்றிக்கொண்டே வந்தார். ஒரு இடத்தைப் பார்த்தவரின் கண்கள் குத்திட்டன.

“ஐயோ..” பரபரவெனக் கண்ணாடியைத் துடைத்துப் போட்டுக்கொண்டு அதைப் பார்த்தார்.

“இந்தத் தேதி.. இந்தத் தேதி..”

அதை அவர்தான் குறித்து வைத்தார். கார்த்தி வயிற்றில் கருவானது உறுதியானவுடன் அந்த மாதத்திற்கு முந்தைய மாத மாதவிலக்கைக் குறித்து வைத்திருந்தார்.

தூ.. தேதி என்று எழுதி வைத்திருந்தார். மாத விலக்கைப் பேச்சு வழக்கில் “வீட்டுக்குத் தூரம்..” என்றுதான் அவர்கள் வீட்டில் சொல்லுவார்கள். அதைத்தான் பென்சிலில் அவ்வளவு ஆசைஆசையாக எழுதிவைத்திருந்தார்.

கருவைச் சுமந்தது, வளைகாப்பு செய்தது.. கார்த்தியைக் குழந்தையாக நடுவில் படுக்க வைத்து இருவரும் படுத்திருந்தது என்று ஒவ்வொன்றாக மனதில் வர.. அந்த எழுத்துக்களைத் தடவித் தடவிக் கதற ஆரம்பித்தார்.

சிறிது நேரம் கழித்து கார்த்தி.. “அம்மா.. போலாம்மா..” என்றபடி உள்ளே வந்தவன் அகிலாண்டத்தைக் காணாமல் ஒவ்வொரு அறையாகப் பார்த்துக்கொண்டே வந்தான்.

கடைசியாக அப்பாவின் அறையில் சுவரில் தலையில் முட்டுக் கொடுத்துச் சாய்ந்திருந்த அகிலாண்டத்தைப் பார்த்து “இங்க என்னம்மா பண்ணிங்க.. நேரமாச்சு.. வாங்க போலாம்..” என்றபடியே தோள் தொட்டான்.

அவன் கைகளில் சரிந்தது உயிரற்ற அகிலாண்டத்தின் உடல்..

“அம்மா.. அம்மா..” என்று கதறியவனின் கண்ணில் படவில்லை சுவரில் அழிந்தும் அழியாமலும் அந்தத் தேதியில் இருந்த அவன் தாயின் கண்ணீர்க்கறை..

காமம் எனப்படுவது யாதெனில்..

காதலில்தான் இந்தப் பிரபஞ்சமே இயங்குகிறது என்பது எவ்வளவு உண்மையோ, காமம் இல்லாக் காதல் நிலைப்பதில்லை என்பதும் நிதர்சனம். ஆனால் 'காமம்' - பெண்கள் பேசத் தயங்கும் ஒரு சொல்லாகத்தான் இன்று இருக்கிறது. உடலின் வேட்கையும், உணர்வுகளும், உணர்ச்சிகளும் ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் பொதுவான ஒன்றாக இருக்கும்பொழுது, ஆண் பேசத் தயங்குவதில்லை காமத்தைக் குறித்து.. ஆனால் ஏன் பெண் தயங்குகிறாள்..?

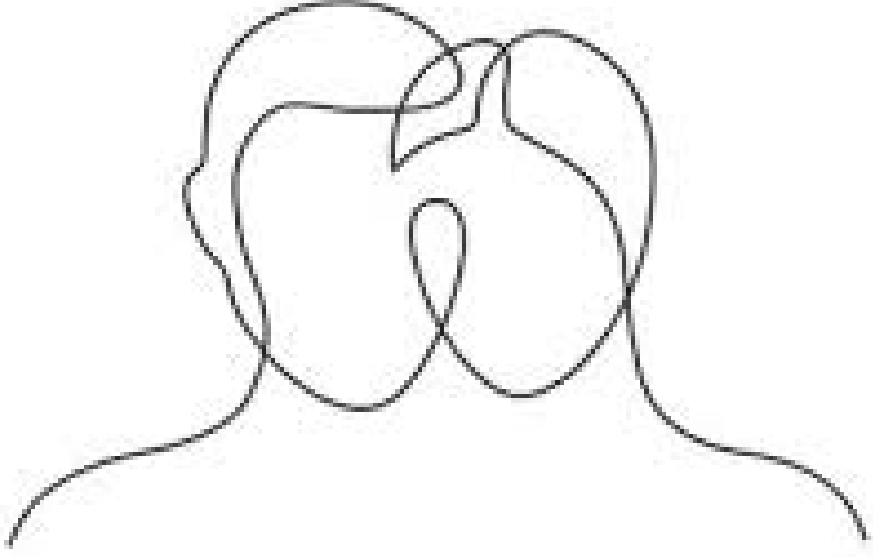
அதைப் பற்றிப் பேசத் தயங்குவதற்கான காரணங்கள் பலவற்றைப் பட்டியல் இடலாம். அவற்றில் சில.. தகாத சொல் என்ற புரிதல், அப்படிப் பேசினால் தவறான பெண் என முத்திரை குத்தப்படும் என்ற அகப்பயம், சர்ச்சையில் சிக்கினால் அது குறித்தான

கருத்துக்களைப் பொது வெளியில் பகிரத் தயக்கம், ஆணின் பார்வையிலும், குடும்பத்தார் பார்வையிலும் தரம் தாழும் சூழல், மரபிற்கு ஒவ்வாத ஒன்று என அடுக்கிக்கொண்டே போகலாம்.

திருக்குறளில் இருக்கின்ற அறத்துப்பாலையும், பொருட்பாலையும் போதிக்கும் அளவிற்குக் காமத்துப்பாலைப் போதிப்பதில்லை நமது கல்வியும் கலாச்சாரமும்... ஏன்..? காமத்துப்பாலில் உள்ள 25 அதிகாரங்களையும் உள்வாங்கி, அழகான புரிதலோடு கற்பித்தாலே அல்லது கற்றாலே பல விவாகரத்துகளும், பாலியல் கொடுமைகளும் தவிர்க்கப்படும்.

எந்தக் காலத்திலும் பெண்கள் இப்படித்தான் இருந்தார்களா? எனப் பார்த்தால், சங்க இலக்கியம் நன்கு கற்று

அறிந்தவர்கள் இல்லை எனச் சொல்வார்கள். சங்க இலக்கியத்தில் பெண்பால் புலவர்களே காமத்தைக் குறித்துத் துணிவாகவும், வெளிப்படையாகவும் பாடியுள்ளார்கள் இந்த நூற்றாண்டுப் பெண்களை விட. கூடவே காமத்தின் ஏக்கத்தில் தனது தலைவனுக்காகக் காத்துக்கிடந்த உள்ளக்கிடக்கையும், தலைவனுக்காகத் தலைவி பாடின பாடலிலும், தலைவிக்காகத் தலைவன் பாடிய பாடலிலும் காமத்திற்கான பிரதான இடமுண்டு என்பதைப் பல புலவர்கள் பதிவு செய்து உள்ளார்கள். ஐயன் வள்ளுவனே,

‘கடலன்ன காமம் உழந்தும் மடலேறாப்

பெண்ணின் பெருந்தக்க தில்’

- குறள் : 1137, அதிகாரம் :
நாணுத்துறவுரைத்தல்

என்ற குறளில் கடல் போன்ற காமநோயால் வருந்தியும், மடலேறாமல் துன்பத்தைப் பொறுத்துக்கொண்டிருக்கும் பெண் பிறப்பைப் போல் பெருமை உடைய பிறவி இல்லை எனச் சொல்லி, அதே காமம் ஆணுக்கும், பெண்ணுக்கும் ஒரே மாதிரிதான் உழந்தும் என்பதை,

‘காமம் உழந்து வருந்தினார்க்கு ஏமம்

மடலல்லது இல்லை வலி.’

- குறள் : 1131, அதிகாரம் :
நாணுத்துறவுரைத்தல்

என்று மற்றொரு குறளில் தெளிவுபடுத்துகிறார்.

சங்க இலக்கியங்களில் இரவுக்குறி, பகற்குறி அமைத்து, களவுப்புணர்ச்சி நடந்ததை அகத்திணை இலக்கியங்கள் சுட்டிக்காட்டுகின்றன. தலைவனுடன் களவொழுக்கத்தில் ஈடுபடுவதும், அவன் விலகிச் சென்ற பின் அவளது தவிப்பும் பின்வரும் பாடலில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

‘யாரும் இல்லைத்தானே கள்வன்

தானது பொய்ப்பின் யான் எவன் செய்கோ

தினைத்தாள் அன்ன சிறு பசங்கால்

ஒழுக நீர் ஆரல் பார்க்கும்

குருகும் உண்டுதான் மணந்தனான்றே’

- குறுந்தொகை: 25

அதாவது தலைவன் என்னோடு கூடியிருந்தபொழுது அதற்குச் சான்றாக வேறு ஒருவரும் அங்கு இல்லை. தலைவனாகிய கள்வன் மட்டுமே அங்கு இருந்தான். என் தலைவன் கூறிய உறுதி மொழிகள் பொய்யானால் நான் என்ன செய்வேன்? என அந்தப் பேதை உள்ளம் தவிக்கிறது. ஓடும் நீரில் வரும் ஆரல் மீனை உண்ணுவதற்காகப் பார்த்து நிற்கும், திணையின் அடியைப் போன்ற, சிறிய செழுமையான கால்களை உடைய, குருகு மட்டுமே அங்கே இருந்தது. இப்படிப்பட்ட தவிப்புகளும், ஏக்கங்களும் ஒன்றைத் தெளிவுபடுத்துகின்றன. அக மணத்தை விடுத்து, புறமண முறையில் புகுந்தபொழுது, ஆண் பெண் கூடல் என்பது காதலுடன் காமத்தையும் சரிசமமாய் உணர்த்துகிறது.

சமீபத்தில் கவிஞர். தாமரைபாரதி அவர்களின் உரையில், ஆதியில் ஒரு உயிரணுதான் என்றும், அந்த ஒரு உயிரணு தானாகவே தனக்குள் பிளவிப் பெருகிப் பல உயிரணுக்களாக உருவாகியது, அந்தவகையில் பார்த்தால், அது தாய் உயிரணுவாகத் தான் இருக்க முடியும் என்றார். தாய் உயிரணு என்பது பெண் என்பதை நுட்பமாகவும், அறிவியல் பூர்வமாகவும் விளக்கி இருந்தார். அதிலிருந்து எனது புரிதல், நமது கலாச்சாரம் அக்காலத்தில் தாய்வழிச் சமுதாயமாகத்தான் இருந்தது என்றும், பெற்ற குழந்தைக்குத் தாயை மட்டுமே தெரிந்து இருந்தது என்றும். அதனை.

**‘மீன் உண் கொக்கின் துறவி அன்ன
வால் நரைக் கூந்தல் முதியோள் சிறுவன்’**

- புறநானூறு: 277

என்ற பாடல் உணரவைக்கிறது. புறமண முறையிலும் கூட தாய்வழிச் சமூகமே நீடித்திருந்ததை,

**‘நறுவிரை துறந்த நாறா நரைத்தலைச்
சிறுவர் தாயே! பேரிற் பெண்டே!’**

- புறநானூறு: 270

**‘இருங்காழ் அன்ன திரங்குகண் வறுமுலைச்
செம்முது பெண்டின் காதலஞ் சிறாஅன்..’**

- புறநானூறு: 276

போன்ற பாடல்கள் சுட்டுக்காட்டுவது மட்டுமன்றி, தாய்வழிச் சமூகத்தில் பெண்கள் உயர்நிலையிலிருந்தார்கள் என்பதையும் அறிய முடிகிறது.

பிறகு சங்க காலத்தில் தலைவி காம நோயால் துன்பப்படுவதை வெளிப்படுத்தத் தயங்கியதே இல்லை என்பதைப் பின்வரும் பாடல் உணர்த்துகிறது.

‘முட்டு வேன்கொல் தாக்கு வேன்கொல்

ஓரேன் யானாமோர் பெற்றி மேலிட்டு

ஆஅ ஒல்லெனக் கூவு வேன்கொல்

அலமரல் அசைவளி அலைப்பவென்

உயவுநோ யறியாது துஞ்சம் ஊர்க்கே.’

- குறுந்தொகை: 28

தலைவன் பொருள் தேடுவதற்காகத் தலைவியைவிட்டுப் பிரிந்து சென்றிருக்கிறான். அவன் குறித்த காலத்தில் வராததால் தலைவி வருந்துகிறாள். தலைவியின் வருத்தத்தை அறிந்த தோழி அவளைக் காண வருகிறாள். தலைவி தான் படும் துன்பத்தைத் தோழியிடம் கூறுகிறாள்.

சுழன்று வருகின்ற தென்றல் காற்று எனக்குக் காம நோயைத் தந்து என்னை வருத்துகிறது. எனக்கு வருத்தத்தைத் தரும் என்னுடைய நோயை உணர்ந்துகொள்ளாமல், கவலையின்றித் தூங்கும் இவ்வூர் மக்களை நினைத்து நான் முட்டிக்கொள்வேனா? அவர்களைத் தாக்குவேனா? அல்லது, ஏதாவது ஒரு போலிக்காரணத்தை முன்வைத்து, ஆவென்றும், ஒல்லென்றும் கூச்சலிட்டு எல்லோரையும் கூப்பிடுவேனா? என்ன செய்வது என்பதை அறியேன் என அழகாகச் சொல்லி இருக்கிறார் சங்க காலப் பெண்பால் புலவர் ஓளவையார்.

காமம் மிகுதியுற்றால் அது நோய் எனக் கருதினார்கள் அக்காலத்தில். அதனை..

‘காமம் கைம்மிகின் தாங்குதல் எளிதோ’ - நற்றிணை: 39

‘மருந்து பிறிதில்லை யான் உற்ற நோய்க்கே’ - நற்றிணை: 80

பாடல்கள் பதிவு செய்துள்ளன. கூடவே..

‘சிறுகோட்டுப் பெரும்பழந் தூங்கி யாங்கிவள்

உயிர்தவச் சிறிது காமமோ பெரிதே’.

- குறுந்தொகை: 18

பக்க மலையில் பலாமரத்தின் சிறிய கொம்பில் பெரிய பழம் தொங்கியது போல இத்தலைவியினது உயிரானது மிகச்சிறுமையை உடையது; காமநோய் மிகப் பெரிது; அந்நிலையை அறிந்தவர் யார்? என்று கபிலரும் பாடுகிறார்.

இப்படிப் பல பாடல்களில், சங்க காலப் பெண்களுக்கு இருந்த காதலையும் காமத்தையும் சொல்லிக் கொண்டே போகலாம். ஆனால்..

‘முத்தன்ன வெண் முறுவல்

செவ்வாயும் முலையும்

அழகழிந்தேன் நான்

புணர்வதோர் ஆசையினால்

என் கொங்கை கிளர்ந்தது’

- நாச்சியார் திருமொழி

என ஆண்டாள் பாடலைப் போல, பெண்ணிற்கான காம இச்சையை இந்தக் காலத்துப் பெண்களால் பதிவு செய்ய ஏன் முடியவில்லை? ‘அச்சமும் நாணும் மடனும் முந்துறுத்த’ என்பார்கள்.

பெண்கள் காமம் பற்றி அறிந்து இருந்தாலும் அதனைப் பேசத் தயங்கக் காரணம் சமுதாயமும், இன்றையக் கல்வி முறை மாறாமல் இருப்பதுமே. காமம் என்பது மனம் சார்ந்த விடயம். மனம் என்பது ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் ஒன்றே. அதில் இருபாலருக்கும் வரையறைகளைத் தனித்தனியே கட்டமைத்து ஒரு எல்லைக்கோட்டுக்குள் சுருக்கும்பொழுது, பெண்களின் சிறகுகள் துண்டிக்கப்பட்டு அதில் தன்னை இருத்திக்கொள்ளும் சூழலுக்குத் தள்ளப்படுகிறாள்.

காமத்தைக் குறித்துப் பேசியவர்களில் ஓஷோ முக்கியமானவராகக் கருதப்படுகிறார்.

காரணம் ஓஷோ உடலை விடுதலை செய்யச் சொல்கிறார். காமத்தினால் உடல் வருந்தக் கூடாது என்பதை ஓஷோ வலுவாகப் பேசுகிறார்.

சரி ஓஷோ சொன்னதை ஏற்காவிட்டால், மீண்டும் வள்ளுவனுக்கே வருகிறேன்..

‘மலரினும் மெல்லிது காமம் சிலர்அதன்

செவ்வி தலைப்படு வார்.’

- குறள்: 1289, அதிகாரம்: புணர்ச்சிவிதும்பல்

அதாவது காமம் மலரை விட மென்மை உடையதாகும், அந்த உண்மை அறிந்து அதன் நல்ல பயனைப் பெறக்கூடியவர் சிலரே.

ஆகவே தெளிவில்லாத, பேசப்படாத காமம் வன்மமாக மாறிவிடக்கூடிய ஐயம் இருக்கிறது. காதலைப் போலவே காமமும் பேசப்பட வேண்டிய, தெளிவு பெற வேண்டிய விடயம். நான் வசிக்கும் அமெரிக்காவில், உடல் மாற்றங்களையும், அது குறித்தான விடயங்களையும் பள்ளி மாணவர்களுக்கு ஆசிரியர்கள், அது ஆண் ஆசிரியராக இருந்தாலும் சரி, பெண் ஆசிரியராக இருந்தாலும் சரி கூச்சமின்றி வெளிப்படையாகக் கற்றுத் தருகின்றார்கள். காதலையும், காமத்தையும் பொதுவெளியில் விவாதிக்கும் சுதந்திரம் இருக்கிறது. அதனைத் தவறாகப் பார்க்காத சமுதாயம் இருக்கிறது. அதுபோலச் சமுதாயம் வேண்டுமானால், நமது தமிழ்க் கலாச்சாரத்திலும், ஏன் இந்தியக் கலாச்சாரத்திலும் மாற்றம் வர வேண்டும்.

எட்டாம், ஒன்பதாம் வகுப்பு பாடத்திட்டத்தில் ‘மனித உடற் செயலியல்’ என்ற பாடம் ஒன்று வரும். அந்தப் பகுதியில், நரம்பு மண்டலம், இரத்த ஓட்ட மண்டலம், சுவாச மண்டலம், செரிமான மண்டலம், போன்ற பகுதிகளைச் சிறப்பாகக் கற்றுத் தரும் ஆசிரியர்கள், இனப்பெருக்க மண்டலம் என்ற பகுதியை மட்டும் மாணவர்களையே படித்துக்கொள்ளுங்கள் என்பார்கள்.

அதற்குக் காரணம், இதனை இலை மறைக் காயாக நமது பண்பாடு சொல்லி

வைத்திருக்கிறது. ஆனால், இன்றைய கால கட்ட செயற்கைக்கோள் சமூகத்தில், வலைத்தளங்களில், முகநூலில் (Facebook), படவரியில் (Instagram), வளையொலியில் (YouTube), கீச்சகத்தில் (Twitter), பற்றியதில் (Messenger), தொலைக்காட்சி போன்ற சமூக ஊடகங்களில் காமத்தைத் தூண்டக்கூடிய, காமத்தை உசுப்பக்கூடிய, காமம் சார்ந்த வன்மத்தைப் பிரயோகிக்கக்கூடிய, பாலியல் சீண்டல்கள் இருந்துகொண்டிருக்கின்றன.

பசி என்பது எப்படி ஓர் உணர்வோ, அப்படித்தான் காமம் என்பது ஓர் அடிப்படையான, இயற்கையான, மனிதனுக்கே உண்டான ஓர் உணர்வு. இதனைத்தான் உளவியலின் உளப்பகுப்பாய்வுச் சிந்தனை முறையை நிறுவிய, ஆஸ்திரிய உளநோய் மருத்துவர் சிக்மண்ட் பிராய்ட் (Sigmund Freud), எல்லா வகையான நடத்தைக்கும், பாலியல் இச்சைதான் காரணம் என்கிறார். தன்னுடைய விருப்பத்தை ஓர் ஆணோ, பெண்ணோ பாலியலரீதியாக வெளிப்படுத்துகிறார்கள். அப்படி வெளிப்படுத்தும் பெண்ணைத் தவறாகப் பார்க்கக்கூடிய சமூகத்தில்தான் அந்தப் பெண் இருக்கிறாள், கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கப்படுகின்றன. இந்தக் கட்டுப்பாட்டை மீறும் பொழுதில் தவறான நடவடிக்கைகளும், செயல்பாடுகளும் இருந்துகொண்டிருக்கின்றன.

இது மாற வேண்டுமென்றால், கல்வி முறையில் கட்டாயம் மாற்றம் வேண்டும். சிறிய வயதிலிருந்தே, தார்மீகக் கதைகளைச் சொல்லிக்கொடுப்பது போல, குழந்தைகளுக்கு, அதிலும் முக்கியமாகப் பெண் குழந்தைகளுக்கு வெளிப்படையாக இதைப் பற்றி அறிந்து கொள்ளக்கூடிய சூழலையும், தளத்தையும் அமைத்துக் கொடுக்க வேண்டும். அதே போல ஆண் குழந்தைகள், பெண் குழந்தைகளை மதிக்கவும், அவர்களை எவ்வாறு நடத்த வேண்டும் என்பதையும் கற்றுத் தர வேண்டும். இப்படி இருந்தால் காமம் என்பதும் காதலைப் போல மதிக்கப்படும், போற்றப்படும், ஆராதிக்கப்படும். காமம் சார்ந்த புரிதலும் ஒரு சமநிலையில் இருக்கும்.

முண்டச்சி

அடுப்பில் உலை கொதித்துக்கொண்டிருந்தது.. அவளின் மனத்தைப்போலவே. அந்தக் குடிசை வாரியத்திலேயே சாக்கம்மாதான் தைரியசாலி. தீயதைத் தட்டிக்கேட்பவள். அதேசமயம் யாருக்கு என்னகஷ்டம் வந்தாலும் தானே முதல் ஆளாய் நிற்பாள்.. உதவி செய்வாள். ஒல்லியான தேகம். ஒரு கால் கொஞ்சம் விண்ணம். விழிகள் தெறித்து வெளியே வந்துடும்போல் இருக்கும். இந்த உருவத்தைக் கண்டாலே அந்த ஏரியாவே பாம்பைக் கண்ட படைபோல் அஞ்சுவர்.

அப்படிப்பட்டவள்தான் நெஞ்சு கொதித்துப்போய்க் கிடக்கிறாள். வடிவேலுவைத் திருமணம்

செய்தபோதெல்லாம் மென்மையாகத்தான் இருந்தாள். அவள் கணவன் வடிவேலு ஒரு வீட்டில் வேலை பார்த்தான். மாசச்சம்பளத்தில் சிறிதுகூட சேமிக்காமல் சதா குடித்து உடம்பைக் கெடுத்துக்கொண்டிருந்தான். சாக்கம்மாவால் அவனைத் திருத்த முடியவில்லை. குடிகாரன் பேச்சு பொழுது விடிந்தால் போச்சு என்பது போல் அவள் பேச்சை மீறி நடந்தான். ஒருநாள் விபத்தில் உயிரிழந்தான். அவன் இறக்கும்போது சாக்கம்மாவின் வயிற்றில் மூணுமாதக் குழந்தை கனகா.

எதிர்பாராமல் வடிவேலு இறந்துபோனதும் திக்குத்திசை தெரியாமல் தவித்தாள். அப்பொழுதுதான் அவள் ஏரியாவில்

இருக்கும் அமுதா 'அக்கா இப்படியே உட்கார்ந்திருந்தா உன் மகளை எப்படி கரை சேர்ப்பே' என்று கேட்டதும் தான் அவளுக்கு ஏதாவது வேலைக்குப் போகணும்னு தோணுச்சு. அதனால் அமுதா பார்வதியம்மா வீட்டு வேலைக்குப் போக ஆரம்பித்தாள். பார்வதியும் அவள் நிலைமை புரிஞ்சு அவள் மகளுக்கும் பால் சோறு என்று கணக்குப் பார்க்காமல் கொடுத்துவிடப் பண்ணினாள். கொடுக்கும் காசுக்கு மேலாகவே பார்வதி வீட்டில் உழைத்தாள். சாக்கம்மா எதுவானாலும் பார்வதியிடம்தான் சொல்லி ரோசனை கேட்பாள். அப்பொழுதுதான் பக்கத்துக் கிராமத்து மூக்கையன் கனகாவைப் பெண் கேட்டு வந்தான். அதுவிசயமா பார்வதியிடம் ரோசனை கேட்டபொழுது 'நல்ல பையனானு விசாரிச்சுக் கொடு. உனக்குக் கல்யாணச் செலவுக்கு நான் ஏதாவது உதவி செய்யறேன்'னு சொன்னதால் தைரியமா விசாரிச்சு அவனுக்குக் கனகாவைக் கட்டிக் கொடுத்தாள்.

'பாவிப்பயலுக் குடி காரன்னு சொல்லாம கழுத்தறுத்துவிட்டானுக். என்மக அவன்கிட்ட படாதபாடு படுது. இதிலே ஒரு பொட்டைப்பிள்ளை வேறு பெத்து வச்சுக்கிட்டு அதையும் படிக்கவைக்காம ஏழ்மையிலே வாட்டுறான். இதிலே வார்த்தைக்கு வார்த்தை என்னைய முண்டச்சின்னு வேற திட்டுறான். இந்தப் பொண்ணை வாடி விட்டுட்டுன்னு சொன்னாக் கேக்குறாளா? இன்னைப்போய் மவளையும் பேத்திய்யும் இழுத்துக்கிட்டு வரவேண்டியதுதான்.'

"சாக்கம்மா அக்கா எங்க வெள்ளனவே கிளம்பிட்டீக. முதலாளியம்மா வீட்டுக்கா?" பக்கிரியம்மா கேட்டாள்.

"இல்லேடி என் மவளைக் கூட்டியாறப் போறேன்."

இவள் போன நேரம் மகள கட்டிக்கிட்டு அழுதுகிட்டுக் கிடந்தா கனகா.

வாசலிலே குடிச்சிட்டு மல்லாக்கக் கிடந்தான் மூக்கையன்.

"என்னடி ஆச்சு?" பதறிப்போய்க் கேட்டாள் சாக்கம்மா.

"அப்பத்தா அப்பா என்னையும் ஆத்தாவையும் அடிச்சுட்டு."

அமுதபடியே சொன்னாள் பேத்தி ரேவதி.

"இந்த எழுவெடுத்தவன் கையைக் கடவுள்தான் முறிக்கணும். இதுக்கு மேலேயும் நீ இங்க இருக்கணுமா கிளம்புடி போகலாம்."

"ஆமாடி முண்டச்சி சொத்து வீணாப்போயிடும். போயி சொகுசா வாழலாம் போங்கடி," மூக்கையன் கிண்டலடித்தான்.

"இதோபார் உனக்கு அவ்வளவுதான் மருவாதை. சொத்து இல்லேன்னாலும் முண்டச்சியா இருந்தாலும் என் மகளையும் பேத்தியையும் பட்டினி இல்லாம என்னால் காப்பாத்த முடியும். மீசை வச்சிருத்து ஆம்பிளைன்னு சொல்லிக்கிறியே. கட்டுவளைக் கண்ணு கலங்காம உன்னால் காப்பாத்த முடியலியே. குடிச்சி வந்து கூத்து அடிக்கிற நீயெல்லாம் தூ.."

"ஏய் முண்டச்சி, என் பொண்ணாதியை அடிப்பேன் உதைப்பேன். அதைக் கேட்க நீ யாருடி? பொண்ணு வளர்த்தாளாம் பொண்ணு. மருவாதையா வெளியே போ. இல்லே செருப்பால அடிப்பேன். ஏய் கனகா உன் ஆத்தாளை வெளியே அனுப்பறியா இல்லே உன்னை உதைக்கட்டுமா?"

"ஆத்தா என் தலையெழுத்துப்படி நடக்கட்டும். நீ போயிடு ஆத்தா.."

கெஞ்சினாள் கனகா.

"இன்னுமாடி உனக்குப் புத்தி வரலே?"

"ஆத்தா கல்லானாலும் கணவன் புல்லானாலும் புருசன்னு நீதான் ஆத்தா சொன்னே. நீ போயிடு ஆத்தா. என்னைப்பத்திக் கவலைப்படாதே. நான் வரமாட்டேன்.."

“அட என்னடி இவ இப்படி பேசுற. சரிடி உன் மவளையாவது என்னோட அனுப்பு. அவளை நான் கரையேத்துறேன்.”

“சரி சரி அந்தச் சனியனை அந்த முண்டச்சியோட அனுப்பு. என்னத்தை கிழிக்கிறான்னு பார்ப்போம்.”

அன்று வந்தவள்தான் இன்று பள்ளிப்படிப்பு படிச்சமுடிச்சிட்டு பெரிய படிப்புக்கும் முதலாளி அம்மா உதவி செய்தாள்.

“அப்பத்தா ஒண்ணுகிட்ட ஒண்ணு கேப்பேன், கோவிச்சுக்க மாட்டியே..”

“என்னடி என்னபுதுசா இருக்கு. என்னன்னு சொல்லு பார்ப்போம்.”

“நீயே எனக்காக ரொம்பக் கஷ்டப்படுறே. மேல நான் படிக்கணுமா. சின்ன வேலை ஏதாவது தேடிக்கிட்டா உனக்கும் உதவியா இருக்குமேன்னு பார்க்கிறேன்.”

“வேணாண்டி. ஏதோ சொல்வாங்களே டிகிரியோ பிகிரியோ படிச்ச ஆபீஸிலே கை நிறைய சம்பளம் வாங்கி உன் ஆத்தாவைக் காப்பாத்த வேண்டாமா?”

ரேவதிக்கும் அப்பத்தா சொல்றது நியாயம் தானே எனத் தோன்ற ஒப்புக்கொண்டாள்.

“அப்பத்தா அப்படின்னா எனக்கு ஒரு செல் வாங்கணுமே?”

“அதுக்கென்ன வாங்கிட்டாப் போவது. படிப்புக்காக முதலாளி அம்மா எது கேட்டாலும் செய்வாங்க. நானும் கடனா வாங்கி அதை அடைச்சடுவேன். என் மேல அத்தனை நம்பிக்கை அவங்களுக்கு.”

செல்லும் வாங்கிக் கொடுத்துவிட்டாள்.

ரேவதி கல்லூரிக்குப் போகும்போது அவளைப் பார்த்த ஒரு பணக்காரப் பையன் அவளைப் பெண் கேட்டு வந்தான். சாக்கம்மா விழித்துக்கொண்டாள்.

‘மகமாயி. இதென்ன புது சோதனை? படுபாவி மூக்கையனிடம் ஏமாந்ததுபோல பேத்தி விசயத்திலும் ஏமாந்துடக் கூடாது.’

“இதோ பார். தம்பி நீயா இப்படி வந்து கேக்கக்கூடாது. பெரியவங்களை அழைச்சுக்கிட்டு வா பேசுவோம்.”

அவனும் அடுத்த நாளே பெத்தவங்களோடு வர விவரமாகப் பேசி முடித்தாள்.

“ஆமாம்மா நான் நல்லா விசாரிச்சுட்டேன். நீங்களும் ஒரு எட்டு கும்பகோணத்திலே அவுளப்பத்திக் கொஞ்சம் விசாரிச்சுச் சொல்லுங்கம்மா. அவு மெயின் ரோட்டிலே கவிதா ஓடு ஒரு பிளாஸ்டிக் கடை வச்சிருக்காங்களாம். அதை விசாரிச்சுச் சொல்லுங்கம்மா.”

“என்ன சாக்கம்மா படிக்கணும்னு சொன்னே. திடீர்னு கல்யாணம் பண்ணக் கிளம்பிட்டே?”

“நல்ல சம்பந்தமாத் தோணுச்சு. அதான்.”

திருமண விசயத்தை மகள் கனகாவிடம் ரகசியமாகச் சொல்ல அவள் மகிழ்ந்தாலும் இந்தாளு ஏதும் கலாட்டா பண்ணாம இருக்கணுமேன்னு பயந்தாள்.

“பயப்படாதே நான் பார்த்துக்கிறேன்.”

திருமணநாளில் மூக்கையன்கலாட்டாவை ஆரம்பித்தான்.

“என் மவளுக்குக் கண்ணாலம் பண்ண இவ யாருடி. பெத்தவன் நான் இருக்க?”

“பெத்தவனா நீ என்ன செய்தே.. மூச்சுக்கு முந்நூறு தடவை முண்டச்சின்னு சொல்வியே. அந்த முண்டச்சித்தான் அவளை வளர்த்து ஆளாக்குனவ. அதுக்கெல்லாம் துப்பில்லாத நீ நல்லது கெட்டதிலே பங்கெடுக்காத. நீ இங்கே வந்து கலாட்டா பண்ண என்ன உரிமை இருக்கு?”

“அதுக்காக பெத்தவனுக்கே தெரியாம கண்ணாலம் பண்ணுவீங்களா?”

அவனோடு வந்தவர்களும் நியாயம் கேட்டனர்.

“இப்ப வந்து கேட்கிற நீங்க என் மவளை அடிச்சப்ப வந்தீங்களா? குடிச்சிட்டு வரவனை நல்லவிதமாச் சொல்லித் திருத்தினீங்களா? நியாயம் கேட்கிறாங்களாம் நியாயம்.”

சாக்கம்மா கேட்டதும் அவர்கள் அடங்கிப்போனார்கள்

கோபம் கொண்ட மூக்கையன் தன் மகளிடம் “இதோ பாரு கண்ணு.. நீ படிச்சவ. நீ சொல்லு நியாயத்தை. என்கூட வந்திடு. முண்டச்சி பேச்சைக் கேட்காதே.”

“நீங்க யார் என்னைக் கூப்பிட?”

“என்னம்மா இப்படி கேட்கிறே.. நான் உன்னோட அப்பா.”

“அப்பான்னு சொல்ல வெட்கமா இல்லை? உங்க மகளுக்குன்னு நீங்க என்ன செய்தீங்க? கட்டினவளையே கண்ணு கலங்காம பார்த்துக்கலே. பெத்த என்னையும் கவனிக்கலே. அப்பத்தா என்னைக் கூப்பிட்ட பொழுது சனியனை அனுப்புன்னு சொன்னது ஞாபகமில்லையா? போதும் என்னையாவது நிம்மதியா வாழவிடுங்க. ஒழுங்கு மரியாதையா இருந்தா அப்பான்கிற மருவாதை கொடுத்துக் கல்யாணத்திலே அந்தஸ்து கொடுப்பேன். இல்லே கலாட்டா பண்ணினால் போலீஸிலே பிடிச்சுக் கொடுத்துடுவேன்.”

மிரட்ட மௌனமானான் மூக்கையன்.

“ஏன் ஆத்தா பெத்தப் பெண்ணை விட்டே என்புருசனா இப்படி பேசவைக்கவா அவளைப் படிக்க வச்சே. புருசன மதிக்காத இடத்திலே எனக்கு என்ன வேலை நான் போறேன்.”

“அட இவ என்னடி இவ. அவனே சும்மா இருந்தாலும் இவ தூண்டி விடுவா

போலேயிருக்கே. ரேவதி உன் ஆத்தானை நீயே சமாளி.”

“ஆத்தா, அப்பாவை நான் மரியாதை இல்லாம பேசினதுக்கு என்ன மன்னிச்சுடு. பாவம் அப்பத்தா. என்னை வளர்த்து ஆளாக்க எத்தனை கஷ்டப்பட்டுச்சுன்னு உனக்குத் தெரியாதா? அப்பாவை அடக்க எனக்கு வேறு வழிதெரியலே, அதான்.”

கனகா மகளைக் கட்டிக்கொண்டு ஆனந்தக் கண்ணீர் விட்டாள். கல்யாணம் முடிந்து ரேவதி புருசன் வீட்டிற்குப் போய்விட்டாள்.

“சாக்கம்மா உன் பேத்தி எப்படி இருக்கிறாள்?” முதலாளியம்மா கேட்டாள்.

“உங்க புண்ணியத்திலே அவ சீரும் சிறப்புமா இருக்காமமா.”

“அதெல்லாம் சரி. படிச்ச வேலைக்கு அனுப்பணும்னு சொன்ன நீ ஏன் கல்யாணத்திற்கு அவசரப்பட்டே?”

“உங்கிட்ட சொல்றதுக்கு என்னம்மா.. பேத்தி யாரோடவோ அந்த போனை வச்சுக்கிட்டுப் பேசிக்கிட்டே இருந்தாள். கேட்டா என் தோழின்னு சொல்வாள். எந்தப் புத்திலே எந்தப் பாம்பிருக்கோன்னு பயமா இருந்துச்சு. அதான் ஆள் கிடைச்சதும் கட்டிக்கொடுத்துட்டேன். அதோட இல்லம்மா. அவளுக்கே தெரியாம அவ செல்லையும் எடுத்து மறைச்சிட்டேன்.”

“ஏன் சாக்கம்மா?”

“நீங்க வேற. அங்கேயும் செல்லிலே சதா பேசினாள்னா மாப்பிள்ளை சந்தேகப்பட மாட்டாங்களா. விரட்டி விட்டுட்டா அதான் முன் யோசனையா அப்படி செஞ்சுட்டேன்.”

படிப்பறிவு இல்லாத சாக்கம்மா அனுபவசாலிதான். முதலாளி அம்மா வியப்பில் பேச்சற்று நின்றாள்.

பொன்னாம்பூவே! பொற்கீரை விதையே!

இரத்தமற்ற காயத்தில் இருந்து கரும்பச்சை நிறக் கண்ணீர் கசிவதாக
அவள் இசைத்தாள்

நிராகரிப்பின் துக்கத்தை மறைமொழியாகப் பாடினாள்

சுழல்காற்று அவள் மார்க்குழி

மயிற்பீலி விரித்தாடிக் கூடல் கொள்ளும் மயிலின் வேட்கையை விட
நிம்மதி கொடுத்துச் சரியும் பெண்மயில்
நிலநிலா

மதிமணல் ஈரத்தை ஆராய்ந்து பாராமலே
இப்படித்தான் உதடு துடிக்க ஒப்புவித்தாள்

ஆடையற்ற ஆன்மாவை
பிரியத்தின் வெண் வஸ்திரத்தால் அணைத்து ஏந்தினாள்

பால்பாயும் விதம் பெருகும் முத்தங்களை
நரம்புகளில் பயணிக்கச் செய்தாள்

ஆயினும் ஆயினும் பூமியின் வேர்
எதிர்சாயை ஏதுமற்ற அன்பு என்று கேவினாள்

பொன்னாம்பூவே பொற்கீரை விதையே
எனக் காதலைப் போற்றினாள்

சேவல் காவடி

ராகு காலத் துர்க்கைக்கு விளக்கேற்ற எலுமிச்சம்பழம் வாங்கும் கடைக்காரன் வேந்துதான் சொன்னான்.

“மா... நம்ப கோயில்லேருந்து ஓர் போறாவளே.. நீங்களும் போறீயளா..”

“கோயில்லேருந்து ஓரா..” விநோதமாகப் பார்த்தாள் ஜெயா.

“ஆமாமா.. வெளக்குப் பூசைக்கு ஒரு குழுவருவாவளே.. நீங்களும் அதுவ இடுக்கீயள்ள..”

விவரம் தெரியாமல் பேசுகிறான். சிரித்தபடி காசு கொடுத்துவிட்டு நகர்ந்தான். குழுவாவது கூட்டமாவது.. யாரும் எதுவும் கிடையாது அவளுக்கு.

காவடி புறப்பாடானபோது ஜெயா யாரோ எடுத்த சேவல் காவடியையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். எல்லோரும் அரோகரா போட்டபோதும்..

காவடி புறப்பாடாகி முன்வரிசையில் எல்லோரும் காவடி எடுப்பவர்களின் கால்களில் குடம்நீரை ஊற்றிக் கழுவிப் பொட்டிட்டு வணங்கிக் கன்னத்தில்

போட்டுக்கொள்வதென்ன.. திருநீறு பூசிக் கொள்வதென்ன..

பொழுது விடிந்து பொழுது போனால் சாராயக் கடையிலேயே பழியாய்க் கிடக்கும் அரசு கூட இடுப்பில் கட்டிய துண்டும் நெற்றி நிறையத் திருநீறுமாய் அலைந்துகொண்டிருந்தான்.

ஜெயாவுக்கு தானும் அலகு குத்திக் காவடி சுமப்பது போல் ஒரு நினைவு. அலகுமுனை ஒவ்வொன்றிலும் வீட்டின் ஒவ்வொரு பகுதியும் தொங்கிக்கொண்டிருந்தது. தோள்பட்டையின் மீது வாகாகக் காவடிப்பட்டையை அழுத்திவிடுகிறார்கள் யாரோ. இரண்டு பக்கத்திலும் சேவலாக... சண்முகத்தின் முகம் தொங்கியது.

“..ந்தா ஜெயா.. நீ பாதபூச பண்ணலியா காவடிக்கி..”

“கொழுந்தன் வயசுல சின்னவன்னு பாக்காத.. கொளுத்துற வெய்யில்ல பத்துப் பாஞ்சு மைலு போவுதுவோ.. இப்ப அல்லாம் சாமிதான்.. போ.. போ.. சாம்நாதனுக்குச் சாமி மலை ஏறிட்டா.. சட்டுன்னு காவடி நவுர ஆரமிச்சுரும்..”

யாரோ குடம் தந்தார்கள். வயசாவது... முறையாவது... அவள் இருக்கும் நிலையில் வயிற்றுப்பிள்ளை காலில் விழுந்தால் கடன் தீரும் என்றாலும் விழுவாள்.

கடன்.. கடன்.. கடனைத் திருப்ப, வட்டி கட்ட கடன்.. எப்போது எப்படித் தீரும் என்று தெரியாத கடன்.. எப்போதும் யாரோ பிரப்பங்கொடியைத் தன்னைச் சுற்றிக் கட்டிக்கொண்டிருப்பதுபோல் மூச்சுத் திணறுகிறது.

சண்முகம் எல்லாமே தன் சாதனை என்றுதான் சொல்வான். வீட்டில் ஊறுகாய் எப்படிப் போடுவார்கள் என்றுகூடத் தெரியாது. ஊறுகாய் கம்பெனி ஆரம்பித்து அதற்கு என்ன பெயர் வைப்பது என்று இரவு பகல் ஆராய்ச்சி செய்தான். அதிகபட்சம் இரண்டு குடும்பத்துக்குச் சேர்த்து செய்திருக்கிறோம். கம்பெனி என்றால் எவ்வளவு என்னென்ன வாங்க வேண்டும், உபகரணங்கள், கெட்டுப்போகாமல் இருக்க என்ன செய்ய வேண்டும்.. ஜெயாவின் மண்டைக்குள் பூச்சி ஓடும்.

“இஞ்சேரு இதெல்லாம் பெரிய விசியமா... சப்ஜாடாடைப் பண்ணிக் கைல குடுத்துருவான். நாஞ்சிக்கோட்டை ரோட்டுல இதுக்கே ஆபீஸ் போட்டுக்காப்பல. என்கூட்டாளிதான் ஜெயா...”

எப்படியோ பணம் வந்தது.. பணமெல்லாம் பொருளானது.

“ஒரு தொடக்க விழா செஞ்சிரணும்..”

எது எங்கே தொடங்கப் போகிறது என்று புரியாத நிலையிலேயே விழா வரைக்கும் வந்தாயிற்று.

திட்ட அறிக்கை மதிப்பீடு எல்லாம் தயார் செய்து தந்த அந்தக் கூட்டாளியே ஒரு மாஸ்டர் அனுப்பியிருந்தான்.

குள்ளமாக நெற்றியெல்லாம் விபூதி பூசிக்கொண்டு வந்தவனுக்கு ஜெயா இட்டிலியும் சாம்பாரும் காப்பியுமாக உபசாரம் செய்தாள். எத்தனை விதம் ஊறுகாய் போடலாம், எதைக் கவனிக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் அவன் பேசிக்கொண்டேயிருக்க ஜெயா சந்தேகம் கேட்டுக்கொண்டிருந்தாள்.

ஊறுகாய் கம்பெனிக்கென்று எடுத்திருந்த இடத்திலேயே அவன் தங்கிக்கொள்ள என்று ஒரு நாடாக் கட்டிலும் தலையணையும் வாங்கிக்

கொண்டுபோய்க் கொடுத்துவிட்டு வந்தான் சண்முகம்.

திறப்புவிழாவுக்கு முதல்நாள்.

மாஸ்டர் கதவே திறக்கவில்லை என உதவிக்குச் சேர்க்கப்பட்ட முருகன் வந்து சொல்ல, வேறு வழியில்லாமல் கதவை உடைத்துத் திறந்தார்கள்.

தூக்கில் தொங்கிக்கொண்டிருந்தான் மாஸ்டர்.

காவல் நிலையம், மருத்துவமனை, விசாரணை என்றெல்லாம் அலைந்து இடையே அவன் உறவுகளைக் கண்டுபிடித்துச் செய்தி சொல்லி அடக்கம் செய்து முடித்து மூச்சு விடுவதற்குள் தொடக்கவிழாவுக்குப் பார்த்த நல்ல நேரமும் நாளும் முடிந்துபோய்விட்டது.

ஆள் தேடும் பிரச்சனை வேறு.

மாஸ்டரின் தம்பி என்று ஒருவன் நாலுபேரைக் கூட்டிக்கொண்டு வந்து இங்கு வேலை பார்த்த இடத்தில் தன் அண்ணன் இறந்ததற்கு நியாயம் வேண்டும் என மல்லுக்கட்டினான்.

“எங்கண்ணன் குடும்பத்துல மூத்தவரு. ரெண்டு தங்கச்சி இன்னும் கலியாணம் ஆவுல. வயசான அப்பாம்பாவ பாக்கணும்.. இப்ப எல்லா ஒத்தையா எந்தலையில் விடிஞ்சிருக்கு. அது எந்தல எளுத்து.. அவன் சாவுற வயசா. வீமசேன மாறி வந்தான். இங்ஙனக்குள்ளதான் என்னமோ நடந்துருக்கு.. அவன் சாவுறவனே இல்ல.. என்னமோ பண்ணிட்டிய..”

மூக்கைச் சிந்துவதும் குமுறுவதும் அழுவதுமாக ஒரே ஆர்ப்பாட்டம்.

“ஏம்பா.. இட்டிலியும் சட்டினியுமா தின்னுப்புட்டு வந்தவன் எதுக்கு இப்படி பண்ணிகிட்டான்னுத் தெரியாம நாங்களே முளிக்கிறோம்... அவனுக்கும் எங்களுக்கும் என்ன வாய்க்கா வரப்புத் தகராறா.. பங்காளி பவுத்தாளியா?”

ஆற்றாமையில் ஜெயா குமுற முறைத்தான் சண்முகம்.

“இஞ்ச என்ன வேல ஒனைக்கு.. வூட்டுக்குப் போ.. இதெல்லாம் நாம் பாத்துக்குறேன்..”

ரகசியமாகக் கடிந்துகொண்டிருக்கையில் திடீரென்று பேச்சு திசைமாறிப் போய்விட்டிருந்தது.

இவன் கண்காணாம போயிட்டாலும், கழுத்துல சுத்துன பாம்பாட்டம் கேசு, வக்கீலுன்னு அலைய வுட்டுவானுவோ.. அதுக்குப் பேசாம.. அஞ்சாயிரம், பத்தாயிரம் குடுத்து செட்டில் பண்ணிறலாம்.”

சொந்த ஊர் ஆட்கள் சொன்ன அறிவுரை இவனைப் பெரிய தொழிலதிபராக அவர்கள் நினைத்துக்கொண்டதன் விளைவு.

பட்டம் கட்டப்பட்ட காசு, தாலி குண்டு, நாணல் என்றெல்லாம் பீராய்ந்து ஒரு நான்காயிரம் தேறியது. அதைக் கொடுத்து அனுப்பினார்கள்.

தொடக்கமே இத்தனை இழுபறி... ராசியில்லை. வாங்கிய பொருட்களை வந்த விலைக்கு விற்றுவிட்டு, எங்காவது கொஞ்சநாள் வேலைக்குப் போ என்று ஜெயா சொல்லிப்பார்த்தாள். ரெண்டு கன்னமும் பழுத்ததுதான் மிச்சம்.

“வாயக்கழுவுறி.. துக்கிரி புடிச்சாப்ல எப்பப்பாரு வித்துரு.. வுட்டுரு.. நிறுத்துன்னுகிட்டு. இப்பிடியே யோசிச்சிட்டு இருந்தா எங்கருந்து வெளங்கும்.. ஒங்கொப்பன் ஆட்டு சொத்தையா கேட்டேன்..”

அங்கிருந்துவந்த அரையே அரைக்கால் நகைகளையும் விற்று முதலாக்கிய நினைவே வராதா.

“ஓம்மூக்க ஓடக்கிறதுக்காச்சும் நா இத செஞ்சு காட்டுறனா இல்லியா பாரு.”

வீரவசனம் எல்லாம் பெரிதாக இருந்தாலும் கம்பெனி வாடகை என்று முதல்தேதி வந்தபோது ஜெயாதான் எடுத்துவைக்க வேண்டி வந்தது. சண்முகத்தைச் சற்று ஓடவிட்டுப் பார்த்திருக்கலாம்தான். ஆனால் இடத்துக்காரி பெரியநாயகி பாவம். திடீரென ஒருவன் தற்கொலை செய்துகொண்டுவிட்டானே என்று தூண்டிவிட்டு இவர்களை வெளியேற்றத் தூபம் போட்டவர்களை “பாவம் அதுவோனே.. நொந்துபோய்க் கெடக்குதுவோ. நம்மரும் பாவத்தக் கொட்டிக்கிறதா.. வுடுங்கறேன்” என்று வாயடைத்தவள்.

இப்படியாப்பட்ட பெருந்தன்மைக்காரி என்று ஜெயாவும்கிழவியும் பேசிக்கொண்டிருக்க “ம்க்கும்.. இப்பிடியே இருங்க. சோழியங்குடுமி சும்மா ஆடாது.. இப்ப நம்ப சட்டிபானயத் தூக்கியிட்டு வெளிய

“செரிப்பா.. செத்தவன் செத்துப் போய்ட்டான். ஏஞ்செத்தான்னு ஒங்களுக்குந் தெரியல... இவ்வோளுக்குந் தெரியல... இப்ப என்ன பண்ணனுங்கற,” யாரோ கேட்டார்கள்.

“எதோ கஸ்டப்படுற குடும்பம். தலச்சம்புள்ள இஞ்ச வேலக்கி வந்து இப்பிடி ஆயிட்டான். ஏதாச்சும் பணங்காசு குடுத்துப் பொழுச்சக்கச் சொல்லி அனுப்பி வுடுங்க..”

பத்துபேர் நிற்கும் இடத்தில் யார் யாருக்காகப் பேசுகிறார்கள் என்றே புரியவில்லை.

வேலையே பார்க்காத வேலையாளுக்கு நஷ்ட ஈடா.. அயர்ந்து போனார்கள்.

“என்னங்க இது அநியாயம்... அவன் குடும்பத்துக்கு வாவு வழி பண்ணவா எங்கம்மா என்னப் பெத்துப் போட்டுச்சு.. ரெண்டுநாளு அவன ஒக்கார வெச்சிச் சோறு போட்டதத் தவிர அவனுக்கும் எனக்கும் என்ன ஓட்டா ஓறவா..”

அவன் முறுக்க இவன் குமுற முடிவற்றுப் போய்க்கொண்டிருந்தது.

“இஞ்ச பாருப்பா சம்முவம்.. நீ கேக்குறது சரிதான்... எனக்குத் தெரியுது. போலீசு ஒத்துக்குமா.. ஒரு பெட்டிசனப் போட்டுட்டு

வந்துட்டா ஒடனே எங்க எங்கன்னு அடுத்தவன் வந்துருவானாக்கும்... ஏக்கினவே இது காஞ்சபய ஊரு.. இதுல ஒத்தன் செத்துப்போன எடம்னா ஒருபய திரும்பமாட்டான்... எல்லாம் அயிடியாதான்," என நொடிப்பான். அதுதான் சண்முகம்.

ஒருவழியாக இன்னொரு மாஸ்டர் கிடைத்தான். அவன் நூதனமும் நுணுக்கமும் பார்த்தவர்கள் அயர்ந்துபோவார்கள்.

"இஞ்சேருங்க... இந்தக் காய் நறுக்கறது, பாயிட்டு போட, சப்ளைன்னு வேற வேல எதுவும் சொல்லாதீய... பக்குவம் பண்ணிப் போட்டுவெக்கிறதோட செரி. மத்தது ஒங்க பொறுப்பு. ஆளப் போடுவீயளோ வீட்டு ஆளுக செய்வீயளோ அதெல்லாம் ஒங்க தலவலி. தெனம் எம்பேட்டா காசு கைல குடுத்துறணும்.. சாப்பாடு... டீ.."

நீண்டுகொண்டே போயின அவன் கட்டளைகள். அதைச் செய்தே ஆக வேண்டிய கட்டாயம் இவர்களுக்கு இருந்தது. சண்முகமே கடைகளுக்குக் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கலாம் என்று யோசனை சொன்ன அவன் அம்மாவுக்குக் காதுவலிக்க பாட்டு விழுந்தது. இத்தனைக்கும் காலம் போன காலத்தில் மருமகள் பொங்கிப்போட்டால் தின்றுவிட்டு ஊர்க்கதை பேசாமல், மருமகளுக்கு ஒத்தாசையாக இருக்குமே என்று காய் நறுக்கிப்போட அவளும் கம்பெனிக்கு வந்துவிட்டாள்.

ஷாம்பூ, பாக்கு என்று சரம்சரமாக ஒவ்வொரு பெட்டிக்கடையிலும் கொண்டுபோய் இறக்கும் தண்டபாணியைக் கண்டுபிடித்தான் சண்முகம். இவன் யார் எவரென்று தெரியுமா எனக் கேட்டதற்குத் தன்னையே சந்தேகப்பட்டது போல் கொதித்துப்போனான்.

"பிச்சக்காரப்பய மவன்றது சரியாதான இருக்கு... அவன் டிவிஎஸ் ப்பாரு... வெள்ளைக்காரன் கம்பெனியிலருந்து எத்தினி சரக்கு தொங்குது... பின்னாடி மூணு டப்பா ஒன்னுமேல ஒன்னு கட்டியிருக்கானே.. அவ்வோள எல்லாம் விட நீ பெரிய தொழில் அதிபர் மவளாக்கும்..."

முதலில் கடனுக்குத்தான் கொடுக்க வேண்டும். சாம்பிள் பிடித்து விற்பனையான பின் காசு வரும். அதுவும் பகுதி பகுதியாகத்தான் வரும் என்றெல்லாம் அவன் சொன்னதைக்

கேட்டு மலைப்பாக இருந்தது ஜெயாவுக்கு. வங்கிக்கடன் கிடைத்துவிட்டால் தாக்குப் பிடித்துக்கொள்ளலாம் என்று தைரியம் சொன்னான் சண்முகம்.

இந்தக் கணக்கு வழக்குகள் லாபம் தருமா என்று சந்தேகம் கேட்கும் வகையில் கூட வீட்டில் அறிந்தவர் யாருமில்லை. பொழுது விடியமுன் தொடங்கும் வேலை இரவு பத்து பதினொன்று என்று நீளும்.

கல்யாணம் காட்சி என்று பத்திரிக்கை வைக்கக் கூட கம்பெனியில்தான் ஜெயாவைப் பார்க்கணும் என்று சொன்ன சின்னம்மா கிண்டலாகச் சொல்கிறாளா, அறியாப் பெருமிதமா ஒன்றும் புரியவில்லை. வங்கிக்குப் படையெடுக்கத் தொடங்கியது தனிக்கதை.

திட்ட அறிக்கையெல்லாம் தயாரித்துத் தந்த மாரியப்பன் "சம்முவம் லோனு கைக்கு வந்தப்பறம் ஆரமிச்சிருக்கலாம்ல.. அப்பிடித்தான் எல்லாரும் பண்ணுவாவோ" என்று வாங்கிவந்த பொவோண்டோவைச் சொட்டுவிடாமல் குடித்துவிட்டு எழுந்து போனான்.

இடையில் வீட்டு இணைப்பு எடுத்த இடத்தில் தொழில் நடத்துகிறீர்கள் என்று மின் இணைப்பைத் துண்டித்துப்போனார்கள். இதெல்லாம் என்ன விவகாரம் என்றே எனக்குத் தெரியாதே என்று கண்ணைக் கசக்கியதோடு பெரியநாயகியின் பங்கு முடிந்துபோனது.

"சொன்னம் பாத்தியா.. அந்தப் பொம்பளக்கி நல்லாத் தெரியும். அவ்வோ வயித்துவலிக்கு அவ்வோ மருந்து தின்னுதான ஆவனும்னு நல்லாத் தெரியும்."

அஞ்சகாச வட்டிக்குப் பணம் வாங்கிவந்து உட்கார்ந்தவளிடம் திட்டிக்கொண்டிருந்தான் அவன். அங்கே இங்கே அலைந்து ஆளைப்பிடித்து பணம் கட்டி இணைப்பை மீட்டது பெரும்பாடு.

இதற்குள் திக்கித் திணறிக் கம்பெனி நடந்தது. இரண்டு மாதம் தாண்டியபிறகும் முதலெல்லாம் கரைந்துகொண்டே இருந்ததே ஒழிய எதுவும் உள்ளே வந்த பாட்டைக் காணோம்.

சண்முகத்தை நம்பாமல் நைசாகத் தண்டபாணியிடம் கேட்டே ஆகவேண்டும் என்று ஜெயா முடிவெடுத்தபின் ஒருநாளும்

தண்டபாணி வரவேயில்லை. அவனுடைய அலைபேசி எண் தற்போது உபயோகத்தில் இல்லை என்று சொன்னது. ஒன்றும் பயனில்லை. கேட்கலாம்தான். நான் அப்போதே அவனைப்பற்றி விசாரிக்கச் சொன்னேனே என்று... கன்னம் பழுக்க அறைவான்.

தோப்புத்தெரு பாலு ஒருநாள் தண்டபாணியை நீடாமங்கலத்தில் பார்த்ததாக வந்து சொன்னான்.

“அவென் என்னப் பாக்கலக்கா... பாஸ்கர் கிளிளிக்ல எங்க அத்தாச்சிய சேத்திருக்குன்னு பாக்கப் போனேன்.. அவன் யாரையோ கொண்ணாந்து சேத்துக்கிட்டுருக்கான். எனக்கு ஒன் யாவுகம்தான் வந்துச்சு, பொசுக்குனு வண்டிய எடுத்துக்கிட்டு ஓடியாந்துட்டேன்... ஓடனே போனா பயல புடிச்சிரலாம்..”

அன்றைக்கென்று சண்முகம் எங்கு போனான் என்றே தெரியவில்லை. அலைபேசி பழுதாகி மூலையில் கிடக்கிறது. ஓரிரு மணி நேரம் கடந்தும் ஆள் போன திக்கு திசையே தெரியவில்லை.

“பாலு... ஒன் வண்டியில் என்ன செத்த கூட்டியிட்டுப் போறியா..”

கேட்டபோது அவன் ஒரு நிமிடம் ஒன்றும் சொல்லாமல் நின்றுவிட்டு “தா வரேன்கா” என வண்டியோடு வந்து நின்றான்.

மாமியார் வாசலில் நின்றுகொண்டு “பாத்து பக்குவமா ஆடு வாச எங்கன இருக்குனு கேட்டுக்க.. அவுசரப்பட்டு வார்த்தைய வுட்ராதி..” என அறிவுரைகளோடு வழியனுப்பினாள்.

ஆனால் பயனில்லை. அப்படி ஒருவன் வந்த சுவடே கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. வரும் வழி எல்லாம் பாலு வைத்திட்டிக்கொண்டே வந்தான்.

“என்னா தம்பி ஆளப் பாத்ததும் கப்புன்னு புடிச்சிருக்கலாம்.. நீ ஊருக்கு வந்து.. நம்ம ராவுகாலம் எமகண்டம் பாத்துக் கெளம்பி ஆடி அசைஞ்சி வந்து சேரங்காட்டியும் சிட்டாப் பறந்துட்டான்..”

“ஆமாக்கா.. எனக்கு அந்நேரம் என்னமோ மூள வேல செய்யல..”

கம்பனி பூட்டியிருந்தது. வீட்டு வாசலில் இறக்கிவிட்டு அவன் போய்விட்டான்.

ஒருக்களித்திருந்த கதவைத் திறந்துகொண்டு நுழைந்த போது அய்யனார் போல உட்கார்ந்திருந்தான் சண்முகம்.

“எங்க போய்ட்டிங்க.. மத்தியானம் எவ்வளோ நேரம் தேடியிட்டிடுக் கெடந்தோம்..”

முற்றத்தில் இறங்கிக் கைகால் கழுவிக்கொண்டிருந்தவளை ஓடிவந்து எத்தியதில் நிலைதடுமாறி விழுந்தாள்.

“நாயே... நாயே.. பொறுக்கி நாயே..”

உறுமியபடி விழுந்து கிடந்தவளை மிதிக்க ஆரம்பித்தான்.

“ஒருபொழுது ஆம்பள ஆட்டல் இல்லனா எவம் பின்னாடி வேணாலும் கெளம்பிருவியா..”

சொல்லி முடித்தபோது கட்டை வெளக்குமாறு அவன்மேல் வந்து விழுந்தது.

படுத்திருந்த இடத்திலேயே சுருண்டு உட்கார்ந்திருந்த அவன்தாய்தான் வீசியிருந்தாள்.

“யாருடா நாயி..”

ஆத்திரத்திலும் மூப்பிலும் அவளுக்கு இறைக்கத் தொடங்கிவிட்டது. சினமெல்லாம் திசை திரும்பி அவளை நோக்கி ஓடியபோது ஜெயா ஓடிவந்து அவனைப்பிடுத்து இழுத்தாள்.

“இஞ்சேருங்க... அவ்வோ மேல கை வெச்சிராதிங்க, நாம செஞ்ச வரக்கீம் போதும்..”

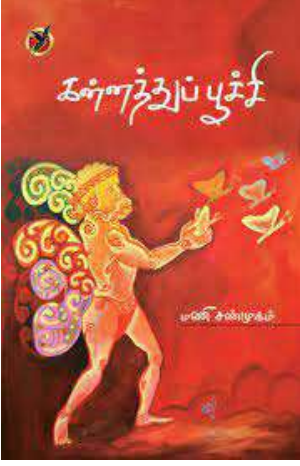
மீண்டும் அவள் பக்கம் ஒரு இடைவெட்டு... “ஏண்டி பிச்சக்காரன் மவளே, நீயெல்லாம் எனக்குப் புத்தி சொல்ல வந்திட்டிய..”

“டேய் அவளைத் தொட்டே கைய வெட்டிருவேன்..”

இந்தக் காட்சியும் குரலும் அந்த வீட்டுக்கே வெகு புதுசு. கிழவி அதிர்ந்து பேசியாரும் கண்டதில்லை. கோபமோ வருத்தமோ அழுகைதான் வரும். அவன் விரைவதைக் கண்டு குறுக்கே வந்துவிட்டாள். இம்முறை சுவரோரம் கிடந்த தேங்காய் உரிக்கும் கைப்பாறை அவள் கையில் ஆடியது. திகைப்பும் குழப்பமும் கோபமும் வெறுப்புமாக வெளியேறினாள்.

தொழில் நொடித்ததில் மனமுடைந்து எங்கோ போய்விட்டான் சண்முகம் என்றுதான் யாரைக் கேட்டாலும் சொன்னார்கள். ■

தமிழில் தோன்றிய முதல் முத்தப் புராணம்..

காதல் கவிதைகளில் முத்தமும் ஒரு மறைபொருளாகவே இருந்து வருவதைப் பார்க்கலாம். ஏழாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த இறைக்காதல் பாடிய ஆண்டாள் கூடுதலாய் வாய்ச்சுவையைப் பாடியுள்ளார்.

முத்தத்தின் உச்சத்தை வள்ளுவன் முயங்குதல் என்று அறுதியிடுகிறான். உடலே உதடாகி இன்னொரு உடலுக்கு முத்தமிடுதலே முயங்குதல் ஆகும். முத்தங்களால்தான் மானுடம் தன் அந்தரங்கத்தை மலர்த்திக்கொள்கிறது.

படைப்புப் பதிப்பகம் 'கன்னத்துப் பூச்சி' என்ற கவிதைத் தொகுப்பை 2020லேயே வெளியிட்டிருக்கிறது. இதன் ஆசிரியர் மணி சண்முகம் ஒன்பது நூல்களைப் படைத்த இலக்கிய உலகம் நன்கறிந்த படைப்பாளி.

நூல் முழுவதும் முத்தங்களின் பல்வேறு முகம் பதிவாகியிருக்கிறது.

உதடுகள் கூட பேசுவதற்காக நமக்கு வாய்க்கவில்லை, முத்தம் கொடுத்துக்கொள்வதற்கே என்று கூறுகிறது இந்தக் 'கன்னத்துப் பூச்சி' என்ற கவிதை நூல். நூல் முழுவதும் முத்தத்தைப் பற்றியே கவிதை இருப்பதால் தமிழில் வெளிவந்த முதல் முத்தப் புராணம் எனலாம்.

மறைந்த திரைப்படப் பாடலாசிரியர் நா.முத்துக்குமார் "மகளைப் பெற்ற அப்பாவுக்கு மட்டும்தான் தெரியும் முத்தம் காமத்தில் அடங்காது என்று," என்றார். இந்த உள்ளுணர்ந்த வரியை ஒரு நுண்ணிய விழுமிய உயரத்தை முத்தத்திற்குத் தந்துவிட்டுப் போய்விட்டார்

கவிஞர் நா.மு. இந்த விழுமியத்தைக் கவிஞர் மணி சண்முகமும் தொட்டுச்செல்கிறார்.

“முத்தம் பெறும்

தந்தையின் இதயம்

குழந்தையிடம்

இருக்கிறது

முத்தம் தரும்

தந்தையின் மனதோ

குழந்தையிடம் இருக்கிறது”

ஒரே கவிதையில் இதயம், மனம் என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தி அறிவியல் நோக்கில் சிந்திக்க வைக்கிறார் கவிஞர்.

இவை எல்லாவற்றையும் தாண்டி முத்தங்களின் அடர்வனத்திற்கு நம் உணர்வுகளை அழைத்துச் செல்கிறார் கவிஞர் மணி சண்முகம். முத்தப் புராணம் தமிழில் இல்லை என்ற குறையைக் கன்னத்துப்பூச்சி தீர்த்துவைக்கிறது. கவிஞர் மணி சண்முகம் அவர்களுக்குப் பெரும் பாராட்டு முத்தங்களைக் கொடுத்து மகிழலாம். காவல்துறையில் சட்டம் ஒழுங்கை நிருவகிக்கின்ற பரபரப்பான உயரதிகாரிகளில் கவிஞனாக எழுத்தாளராக தொடர்ந்து ஈரத்தோடு இயங்குவது எப்படிச் சாத்தியம் என்று நினைத்து நினைத்து வியக்கவைக்கிறது.

“விரல்கள் தரும் முத்தத்தால்தான் புத்தகங்கள் புரட்டப்படுகின்றன” என்று கூறும் கவிஞர் உதடுகளின் முத்தங்கள் உடல் உறுப்புகளைத் தாண்டி உயிரை முத்தமிட்டுப் போகும் உச்சத்தை

‘ க ன் ன த் து ப் பூ ச்சி ’ க வி தை நூ லி ல்
உணர்த்துகிறார்.

“தரையில் இருக்கிறது

இரை

வானத்திலிருந்து தேட ஆரம்பிக்கிறது

பறவை

கூண்டினைத்

திறந்துவிட்ட கரங்களுக்கு

எத்தனை முத்தம்

கொடுத்தாலும் தகும்”

முத்த உணர்ச்சியின் உயரம் என்று இந்தக்
கவிதையைச் சுட்டலாம்.

தொண்ணூற்று ஒன்பது பக்கக் கவிதை
நூலில் வெறும் முத்தங்களே நிறைந்து உள்ளன.
மனத்தை மலர்விக்கும் கலைக்கு இன்றைய
காலகட்டத்தில் குறைவாக நேரம் ஒதுக்கும்
நிலையைப் புரிந்துகொண்டு மாற்றாக
எழுத்தால் நிகழ்த்தும் அற்புத உத்தியாக
இக்கவிதைகள் உள்ளன.

உதடுகளை முத்தமிட வைத்தே மனித
மனத்திற்கு ஒட்டடை தட்டுகிறார் மணி
சண்முகம். வண்ணத்துப்பூச்சி பூவில் தேன்
எடுப்பதுபோல் இந்தக் கன்னத்துப்பூச்சி கவிதை
நூல் உயிரில் தேன் எடுக்கவும் செய்கிறது
என்பது கவிதைகளை வாசித்தால்தான் புரியும்.

“உடலின் அலைவரிசையை

உயிரால் வெளிப்படுத்துவது

அன்பு

உயிரின் அலைவரிசையை

உடலால் வெளிப்படுத்துவது

முத்தம்”

என்று கூறி உயிரை மணக்க வைக்கும்
பூவாக முத்தத்தை உருவகப்படுத்துகிறார்
ஆசிரியர்.

இதேபோல முத்தம் என்பது முதுமையைத்
தாண்டி இளமையை ஊற்றெடுக்க வைக்கும்
உயிர்ச்செயல்பாடாக முத்தத்திற்கு விளக்கம்
தருகிறது கவிதை.

“முதுமையை

காதலுக்குத் தானம்

கொடுத்துவிட்டு

இளமையை உடலுக்கு

தானம் கேட்டுப் பெறுவதற்குப்

பெயர்தான் முத்தம்”

“எதுவும் பேசமுடியாதவர்களுக்கும்

எதுவும் பேச விரும்பாதவர்களுக்கும்

அவர்கள் தம் உதடுகள்தான்

முத்தப் பரிவர்த்தனைகளால்

மோகனம் கூட்டுகிறது”

“எதுவும் சொல்வதற்கு

இயலாத உதடுகளை

வீணாக்காதே

வா

முத்தமிட்டுக்கொள்ளலாம்”

சில நேரம் வண்ண வண்ண பலூனாய்
வானில் பறந்து இன்புற, வெக்கை
மிகு முத்தத்தின் அடுப்படியில் நின்று
காதலைச் சமைக்க, முத்தங்களுக்கு எதிரான
ஆராய்ச்சிகளை நோக்கி முத்தங்களைக்
கொண்டே கல் எறிய, முத்தங்கள் பூத்துக்
குலுங்கும் அதிசயம் கடக்க, கன்னத்துப்பூச்சி
நூலை வாசிக்க வேண்டிய நிர்பந்தம்
உங்களுக்கு இருக்கத்தான் செய்கிறது. முகத்தில்
பதிக்கும் முத்தத்தின் அர்த்தத்தைச் சுகித்தவர்
யாவரும் உளர். அகத்தில் பதியும் முத்தத்திற்கு
இட்டுச்செல்கிற கவிதைகள் நூலில் பல உண்டு.

“எல்லோரின் உதடுகளிலும்

இருக்கிறது

இடப்படாத ஏதோ ஒரு

முத்தம்

இலையுதிர் காலம் கடந்தும்

உதிர்க்கப்படாத

இலையைப் போல”

என்ற கவிதை ஆகச்சிறந்த கவிதை.

இன்றைய பதிப்புலகச் சூழலில்
படைப்புக்குழுமம் அச்சாக்குவதைத் தாண்டி
மக்களிடம் புத்தகத்தைக் கொண்டு சேர்க்கிற
சிறப்பான பணியைச் செய்கிறது. அந்த
வகையில் கன்னத்துப்பூச்சி கவிதை நூல்
கவிதைச் சுவையுணர்வு இல்லாதவர்கள் கூட
வாசிக்க ஏதுவான அரியதோர் படைப்பு. ■

குப்பைத் தொட்டி

உறவினரின் வீட்டிற்குச் செல்லும் வழியில்தான் அதனைக் கண்டேன். மூன்று வழிகளாகப் பிரியும் அந்தச் சாலையில் இடப்பக்க ஓரமாய்ப் பாதி உடைந்த நிலையில் நாற்றமும் குப்பையும் நிரம்பி வீசிக்கொண்டிருந்தது. ஊருக்குச் செரிக்காதவை உடைந்த குப்பைத் தொட்டிக்கு மட்டும் செரிக்குமா? என்னை அறியாமலே முகம் சுளித்தது. என் கைகள் மூக்கைப் பொத்திக்கொண்டன. என்ன பாவம் செய்தேனோ அந்தக் குப்பைத் தொட்டிக்கு எதிராகத்தான் நான் செல்ல வேண்டிய வீடுமிருந்தது.

முதன்முறையாகச் சென்ற வீட்டில் ஒருவேளை, நமக்கு நன்கு தெரிந்தவரோ நெருக்கமானவரோ இருந்துவிட்டால்... அந்த இரவை எப்படி வருணிப்பது. அரட்டைகளும் அன்பும் நிறைந்திருக்கும்ல்லவா? கதைகளும் அனுபவங்களும் காதை நிரப்புமல்லவா? அப்படித்தான் அந்த இரவு எனக்கும் நீண்டது. கொஞ்சத்தூக்கத்தோடு விடிந்த காலையில், ஆவி பறக்கும் இட்டிலி சட்டினியின் வாசம் எழுந்து வா.. வா.. என்றது. சமையல் இன்னும் நிறைவடையவில்லை போலும். உளுந்தவடை இன்னும் சுடவில்லை. சுட்டால்தானே ஓட்டை உண்டு. அதன் பிறகுதானே அது மெதுவடை. சரி மெதுவடையை மெதுவாய் விடுவோம்.

தங்கச் சரடுகளை வீட்டுக்குள் நுழைத்துக்கொண்டிருந்த இளஞ்சூரியனின் வெளிச்சத்தில் உலகம் பொலிவுற்றிருந்தது. ஊரை ரசிக்கலாம் இயற்கையை ரசிக்கலாம்

என்று வீட்டின் மாடிக்கு வந்து நின்றேன். கீழே எட்டிப் பார்த்தேன். நேற்றுப் பார்த்த அதே குப்பைத் தொட்டி. இரவு மழையில் நசநசத்துப் போயிருந்தது. இன்னுமதிகமாய் மூக்கைத் துழைத்துக் குடலைப் புடுங்கினாலும் தொட்டியில் இருந்து வெளியேறிய வெக்கை, ஆவி புகை போல மேலெழும்பிட... பார்க்க வேடிக்கையாகத்தான் இருந்தது. ஊட்டிக்கோ கொடைக்கானலுக்கோ சென்று வியந்திருந்த எனக்கு வீட்டெதிரில் நாற்றம் பிடித்த குப்பைத் தொட்டியால் வியப்பளிக்க முடிந்தது வேடிக்கைதானே!

இருந்தாலும், இயற்கையை ரசிக்க வந்த எனக்கு இந்தக் கூடுதல் நாற்றம் இடையூறுதான். நான் தங்கியிருந்த வீட்டின் கதவு இப்போது திறப்பது போன்ற சத்தம். கீழே பார்த்தேன். உறவினர் ஒருவர் கையில் குப்பைக் கூடையுடன். ஏறத்தாழ அந்தக் குப்பைத் தொட்டியின் ஒரு சிறு பங்கு அளவிற்கு அதிலிருந்து நாற்றம். முந்தாநாளர் போட்டிருக்கலாம். அழகிய வாழைப் பழங்களும் இந்நேரத்தில் கெட்டுப்போய்ப் பூஞ்சை படர்ந்திருக்க வேண்டிய அவித்த சர்க்கரைக் கிழங்கும். போட்டி, உனக்கு நானென மணம் பரப்பின. முந்தானையால் மூக்கைப் பொத்தியபடியே இனத்தோடு சேர்க்கும் பெரும் பொறுப்பைத் தனதெனக் கொண்டு இப்போது அந்தம்மா கூடையைக் குப்பைத் தொட்டியின் அருகிலேயே பெருத்துக் கிடந்தவற்றோடு சேர்ப்பித்து விட்டுத் திரும்பினார். அவரின் முகத்தில் அப்படி ஒரு திருப்தி.

இந்நேரம் அதை எதாவது கோழியோ, நாயோ, பன்றியோ தேடிவருமென்பது என் கணிப்பு. ஆனால் நல்லவேளை அப்படி

எதுவும் நடக்கவில்லை. மாறாக மாநகராட்சிக் குப்பை வண்டி. இல்லை ஒரு பெரிய லாரி. பின்புறத்தில் வழக்கத்திற்கு மாறான தோற்றம். அதிலிருந்து இருவர் இறங்கினர். ஓட்டுநர் வண்டியின் முன்னேயே இருந்திருக்க வேண்டும். கையிலிருந்த விளக்கமாறுகள், நீண்ட மண்வெட்டி போன்ற வழிப்பான்கள். விறுவிறுவென்று இரண்டொரு நிமிடத்தில் கூட்டிக் குமித்தார்கள். குப்பைத்தொட்டியை வண்டிக்கருகில் கொண்டு சென்றார்கள். கொஞ்சம் முன்னே பின்னே என்றவர்களின் சத்தத்திற்கு ஏற்ப, ஓட்டுநர் வண்டியை நிறுத்தினார்.

இரண்டு கைகளும் ஒன்றாக இணைக்கப்பட்ட அந்தக் கம்பிகள் இப்போது அந்தக் குப்பைத் தொட்டியை, மெல்ல மேலே தூக்கித் தனக்குள்ளாகவே வாரிப் போட்டுக்கொண்டன.. ஒரு யானை மண்ணைத் தன் தலையில் வாரிப் போட்டுக்கொள்வதைப் போல.

வெறும் தொட்டி மறுபடியும் அங்கேயே வைக்கப்பட்டது. குமித்து வைக்கப்பட்ட குப்பைகளை இருவரும் கைகளால் அள்ளிப் போடத் தொடங்கினர். என்னைப் போல் அவர்கள் மூக்கைப் பொத்திக்கொள்ளவில்லை. மாஸ்க் எதுவும் போடவும் இல்லை.

நான் நீண்ட நேரமாகக் கவனிப்பதை அவன் முன்னரே கண்டிருக்க வேண்டும். மேலே ஏறெடுத்தான். பிறகு மீண்டும் குனிந்து குப்பையை அள்ளத் தொடங்கினான். மீண்டும் மேலே, பிறகு மீண்டும் கீழே. இவள் ஏன் நம்மையே பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறாள் என்று ஒருவேளை நினைத்திருக்கலாம். திரும்பத் திரும்பப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

இப்போதுதான் ஒரு பெண் நம்மைத் திரும்பிப் பார்க்கிறாள். இப்படித்தான் பார்க்க வேண்டுமா? அடக்கடவுளே! வேறெங்காவது பார்த்திருக்கக் கூடாதா? இப்படிப் பார்த்தவள் நம்மைப் பற்றி என்ன நினைத்துக்கொண்டிருப்பாள்... ஒருவேளை தவறாக நினைத்திருப்பாளா? அப்படியென்றால் எல்லாரையும்போல் கண்டும் காணாது போயிருக்கலாமே... ஏன் வைத்த கண்

வாங்காமல் பார்க்கிறாள். ஒருவேளை நாம் அழகாக இருக்கிறோமோ? ஆயிரம் கேள்விகள் அவன் முகத்தில். மெதுவாக முகத்தைத் துடைத்துக்கொண்டதை நான் பார்த்தேன்.

அவன் கவனத்தைச் சிதறடித்து விட்டோமோ? கூட இருந்தவன் அவனை ஒழுங்கா வேலயப் பாருடா! என்ன வேடிக்கை என்று திட்டிக்கொண்டிருந்தான். நான் அவனைப் பார்த்துக்கொண்டே இருந்ததை அவன் எப்படிப் புரிந்துகொண்டிருப்பான் என்று எனக்குத் தெரியாது. ஒருவேளை என்மீது அவனுக்கு ஆசை கூட வந்திருக்கலாம். என் யோசனை இப்படிப் போக, மெதுவாக வண்டி நகரும் சத்தம் கேட்டது.

தெருவைப் பார்த்தேன். இருவரும் வண்டியில் விளக்கமாற்றைத் தூக்கிப் போட்டுக்கொண்டார்கள். ஆளுக்கொரு பக்கம் ஏறிக் கதவைப் பிடித்தபடி தொங்கிக்கொண்டார்கள். இல்லை நின்றுகொண்டார்கள். வண்டி புறப்பட்டது. மனதில் ஏதோ ஒரு தவிப்பு. கண்கள் அவர்கள் செல்வதை விரும்பாமல் தவிக்கிறது. ஒரு டாட்டா சொல்லலாமா? சிறு குழந்தையென்றால் நீட்டியிருக்கலாம். என்ன நினைப்பார்கள்? இறங்கிச் செல்வதற்குமுன் வண்டி போய்விட்டால்? வேண்டாம். வண்டி வேகமாய்க் கிளம்பித் தெரு முனையை எட்டுகிறது. இப்போது அவன் கண்ணிலிருந்து மறைந்துவிட்டான்.

குப்பைத் தொட்டியிலிருந்து நாற்றம் படிப்படியாய்க் குறைவதை உணர்கிறேன். குளித்து விட்டு, உணவு முடித்துக் கிளம்புகிறேன். இப்போது கிளம்பினால்தான் இருட்டும்முன் வீட்டிற்குச் சென்றுவிடமுடியும்.

வாசலை அடைந்தவுடன் தொற்றிக்கொண்டது அவனுடைய நினைப்பு. வீட்டின் எதிரில் இப்போதும் நிறையும் குப்பைகளோடு அந்த நாற்றம் பரப்பும் குப்பைத் தொட்டி. அவனுக்கு நான் செய்ய முடிந்த மரியாதை இதுவே. மூக்கை மூடாமல் அந்தச் சாலையை இப்போது நான் கடந்து செல்கிறேன்.

WRC மற்றும் படைப்பு குழுமம் இணைந்து நடத்தும்
மகளிருக்கான மாபெரும் சர்வதேச
காணொளி பேச்சுப்போட்டி-2022

முடிவுகள் அறிவிப்பு

அறிவிப்பாளர்: ஊடகவியலாளர், பேச்சாளர்

தீருமதி கவீதா ஜவகர்

தேதி: 03 ஏப்ரல் 2022

நாள்/நேரம்: ஞாயிறு காலை 11 மணி

நேரலை:

<https://www.youtube.com/PadaippuTV>